VİLLA

RACHEL HAWKINS

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

OLİMPOS

Çeviren Zehra Uzun

EMILY VE CHESS YEDİKLERİ İÇTİKLERİ AYRI GİTMEYEN ÇOCUKLUK ARKADAŞLARIYDI. Ancak şimdilerde otuzlarında olan kadınların arasındaki bağ, yetişkin hayatlarının onları savurduğu farklı yönlerden ötürü zayıflamıştı. Dolayısıyla Chess, Emily'ye birlikte İtalya'ya gitmeyi teklif ettiğinde, bunu aralarını düzeltme fırsatı olarak görüp hiç düşünmeden kabul etti.

Orvieto'daki Villa Aestas lüks bir tatil eviydi fakat her zaman şimdiki gibi değildi. Villa Rosato olarak bilindiği 1974 yılında kötü şöhretli rock yıldızı Noel Gordon tarafından yaz boyunca kiralanmıştı. Yeni albümünün hazırlık aşamasında ilham bulmak için can atan Noel, villaya gelecek vadeden müzisyen Pierce Sheldon'la Pierce'in kız arkadaşı Mari ve Mari'nin üvey kardeşi Lara'yı da davet etmişti. Ancak Noel'in bu kararı, Mari'nin tüm zamanların en iyi korku romanlarından birini yazması, Lara'nın bir platin albüm hazırlaması ve Pierce'in canice öldürülmesiyle son bulan bir dizi olayın başlangıcı olmuştu.

Emily villanın karmaşık tarihini derinlemesine araştırdıkça 1974 yazında yaşananların anlatıldığı kadar basit olmadığını keşfetmeye başlamıştı. Pierce cinayetinin perde arkasında belki de seks, uyuşturucu ve rock & roll üçgeninden daha fazlası vardı, o gece daha şeytani bir şey yaşanmış olabilirdi ve Emily, Mari'yle Lara'nın arkalarında bıraktıkları ikonik eserlerde yaşananlarla ilgili ipuçları bulabileceğini düşünüyordu.

Yıllardır saklı olan sırlar birer birer gün yüzüne çıkmaya başladığında Emily, tarihin tekerrürden ibaret olduğunu ve villanın yaz bitmeden bir cinayete daha şahit olabileceğini öğrenecekti.

Rachel Hawkins'in Fleetwood Mac, Manson Ailesi Cinayetleri ve Percy & Mary Shelley'nın Lord Byron'la birlikte Cenevre Gölü kıyısındaki bir şatoda –*Frankenstein*'ın doğum yerinde– geçirdikleri meşhur yazdan esinlenerek kaleme aldığı *Villa*, sizleri ölümcül mirasına davet ediyor.

VİLLA

RACHEL HAWKINS

Duzenleme
Ny.ozlem

OLİMPOS®

Ninova

Mary ve Claire'e

Evler unutmaz.

Ailesiyle birlikte Somerton'a geldiği ilk gün, her şeyin sonunun başlangıcı olan o gün, Bay O'Hare Victoria'ya böyle söylemişti.

O zamanlar bu sözler Victoria'nın hoşuna gitmişti. Ne de olsa Somerton eski bir evdi; kâğıt kaplı duvarlarının ve bölmeli pencerelerinin, koridorlarında dolaşmış herkesin sırlarına ve hayallerine vâkıf olduğunu düşünmek ilgisini pek bir çekmişti. Fakat evlerin de tıpkı insanlar gibi iyi şeylere olduğu kadar kötü şeylere de sıkı sıkıya tutunabileceği hiç aklına gelmemişti.

Gerçi bunun gibi bir yerde kötü anıların da olabileceği nereden aklına gelecekti ki? Hayatının son güzel mevsimi olan o yaz, masmavi gökyüzüyle limon sarısı güneşin altında şahane geçiyordu, yaşayacakları dehşete dair tek bir işaret bile yoktu. Sıcacık, miskin günler, uzun çiçeklerle cilveleşen arıların usul vızıltısı, evin çevresini saran kırlarda yürürken baldırlarına değen çimlerin ardında bıraktığı ipeksi his...

Güzel şeylerin kendi karanlığını barındırabileceğini unutmuştu, hepimiz gibi.

—*Lilith Yükseliyor,* Mari Godwick, 1976

1976'da yayımlanan *Lilith Yükseliyor*, aralarında William Peter Blatty, Jay Anson ve Thomas Tryon gibi korku yazarlarının bulunduğu Erkekler Kulübü'nün kapısını kırarak içeriye dalmış, yazarının hayli genç olması da bu başarıyı perçinlemiştir. *Şeytan* yayımlandığında Blatty kırk üç yaşındaydı, *Amityville Dehşeti* kitapçılarda yerini aldığında Anson ise elli altı. Tryon, *Öteki*'yle Amerika'nın önde gelen korku yazarlarından biri olarak ün kazanmadan önce Hollywood'da hem aktör hem de senarist olarak isim yapmıştı. Fakat *Lilith Yükseliyor*'un yazarı, Mari Godwick adında, içki içme yaşını yeni doldurmuş, kızıl saçlı, minyon bir İngiliz'di.

Ne var ki *Lilith Yükseliyor* yayımlandığında ismi çoktan duyulmuştu. Daha doğrusu kötüye çıkmıştı. Gelgelelim 1974 yazında yaşanan olaylar (bazen ürkütücü biçimde "Villa Rosato Dehşeti" diye anılırdı) olmasaydı bile *Lilith Yükseliyor* büyük ses getirirdi. Neticede korku türü esasen erkeklerin er meydanıydı, ta ki Mari Godwick ve eseri –kimisine göre avatarı– Victoria Stuart sahneye çıkana kadar.

Gerçekte yaşanan vahşetle ilişiği kestiğinizde bile kitap başlı başına şok edici. Victoria kanlar içinde çığlık çığlığa yardım dilenen bir kurban değil. Sevdiklerinin sonunu zerre pişmanlık duymadan getirirken genç kızların hiç kuşkusuz gerçek hayatta olduğu fakat korku kitaplarında olmalarına izin verilmediği kadar hedef odaklı. Mari Godwick'e defalarca kez Victoria olup olmadığı sorulmuş, o da yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle hep aynı cevabı vermiştir.

"Hepimiz öyleyiz."

–Kadın ve Canavar: Korku Hikâyelerinde Kadın, 1932-1990, Dr. Elisabeth Radnor, Georgia Press Üniversitesi, 2001

Duzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Kendine "Chess" demeye başlamasından sonra en yakın arkadaşımdan aslında nefret ediyor olabileceğimi fark ettim.

Onu tanıdığım yirmi yılda değiştirdiği üçüncü isimdi. Dördüncü sınıfta tanıştığımızda sadece Jessica'ydı. Daha doğrusu, sınıfta ayrıca "Jessica M." ve "Jessica R." da olduğundan "Jessica C."ydi. Gerçi bir de adı yalnızca Jessica olan bir kız vardı, sanki bu ismi ilk o almış, diğerleri de durumu kabullenmek zorundaymış gibi. Nitekim lise son sınıfa geldiğimizde Jessica C.'nin JC'ye dönüşmesi, onun da zamanla Jaycee'ye evrilmesi kimseyi şaşırtmamıştı.

Bu ismi ancak üniversitenin ortasına kadar kullanabilmişti. Bölümünü dördüncü kez değiştirmeden önce kısaca "Jay" olmuş, on yıl önce ikimiz de yirmi beş yaşına bastıktan hemen sonra Lyle denen pislikten nihayet ayrılıncaya kadar da bu lakabı bırakmamıştı. İşte ondan sonra Chess doğmuştu.

Chess Chandler.

Kulağa hoş geldiğini inkâr edemezdim, ayrıca öğle yemeğinde onunla buluşmayı beklerken kucağımda duran kitabın kapağına kocaman harflerle yazılmış hâli de hayli güzel görünüyordu.

Chess gecikmişti ama o hep gecikirdi zaten. Sırf bu duruma düşmemek için buluşma vaktimizden on beş dakika geç

Ninova

gelmiştim ama nafile. Ben yerime oturduğum anda mesaj atmıştı. *Şimdi çıktım!*

Şu anda tam da Jessica'nın –*Chess'in*– seveceğini düşündüğüm tarzda bir yer olan Asheville'deki küçük bir kafede ikinci buzlu çayımı içiyor, üçüncü ekmek dilimimi yiyor ve kitabının kapağındaki resmi bana gülümserken gerçek Chess'i bekliyordum.

Resimde yerde oturuyordu, üzerinde beyaz tişört ve kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı, ayak tırnakları cart turuncuya boyanmıştı, *Başarabilirsin!* yazısının altında rahat bir duruşla gülümsüyordu.

Onun olayı buydu: Kişisel-gelişim zırvası. Üniversiteden arkadaşımız Stefanie, kadın ve sağlık hakkında şimdi adını bile hatırlayamadığım bir internet sitesi açtığında bu bataklığa düşmüştü. Site için ufak tefek tavsiye yazıları yazarak başlamış, daha sonra bir kadına hitaben kaleme aldığı ve onu boktan sevgilisinden ayrılıp boktan işini bırakmaya teşvik ettiği cevabı internette viral olmuştu.

Nedenini anlayabiliyordum. Bu cevap Chess'i bire bir yansıtıyordu: Lakayt ve komikken acımasızlıktan uzak bir dobralıkla meselenin özüne iniyordu. *Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bana yazdığına göre belli ki zekisin (söz konusu erkekler olunca değilmişsin gerçi. Meslek olunca da. Ama bunu düzeltebiliriz.)*

Ne de olsa yıllardır ondan böyle nasihatler dinliyordum. Yine de ününün zirvesinin, "Bedavaya Tavsiyeler Veren Bu Köşe Yazarıyla Kanka Olmak İstememizin Yirmi Yedi Sebebi!!!" başlıklı BuzzFeed yazısı olacağını sanmıştım.

Ama her nasılsa namı yayılmaya devam etti. Birdenbire Instagram'da binlerce, sonra *yüz* binlerce takipçisi oldu. Stefanie'nin sitesi için yazmayı bırakıp Salon'da çalışmaya başladı, oradan The Cut'a geçti, sonra da kitap anlaşması geldi. ***Annemin Bana Öğretmediği Şeyler***, var olan bütün çoksatan listelerine girerken Chess göz açıp kapayıncaya kadar ünlü olmuştu.

Doğrusunu isterseniz hak ediyordu da. Bu işte *iyiydi*. Bütün kitaplarını okumuş, bütün videolarını izlemiştim, buna YouTube'da yaklaşık yirmi milyon izlenmesi olan popüler Ted Konuşması videosu da dâhildi. Ayrıca zamanında birlikte Barbie oynadığım birinin şimdilerde Oprah'yla –*hem de Oprah'nın kendi evinde*– nasıl konuşabildiğini, nasıl olup da kadınlara hayatlarını "Güçlü Yol"a sokma tavsiyeleri verebildiğini uzunca bir süre merak etmiştim.

Ekmekten büyük bir parça daha kopardım.

Bugünlerde benim hayatım kesinlikle Güçlü Yol'da seyretmiyordu ve dürüst olmam gerekirse artık Chess'i eskisi kadar sevmememin sebebi bu olabilirdi.

Eh, bu ve –telefonuma baktım– *otuz* dakika gecikmiş olması.

Tam beklemekten usanıp sipariş vermeye karar vermiştim ki kafenin kapısı açıldı ve uzun boylu, hakiki sarışın Chess fırtına misali içeriye daldı. Beyazın tonlarına bürünmüş bir kasırgaydı, kocaman güneş gözlüğünü başının tepesine kaldırırken diğer eli selam vermek için havaya kalkmıştı bile, omzunda inci grisi deri çantası asılıydı. Her zaman böyleydi, sürekli devinim hâlindeydi, vücudu aynı anda on farklı yöne giderdi sanki ama her nasılsa her hareketi zarif ve doğaldı.

İçeri girer girmez bütün bakışları üzerinde toplamıştı ama bunun sebebi insanların onu tanıması mıydı, yoksa kendisi miydi –kendi enerjisi, kendi parıltısı mıydı– bilemedim.

Ona sarılmak için öyle hızlı kalktım ki kalçam masanın kenarına çarptı, çarpmasıyla da su bardaklarının içindeki buzlar şangırdadı, peşi sıra Chess'in Jo Malone parfümünün kokusu tüm benliğimi sardı.

"Emmmm," dedi bana sıkı sıkı sarılarak.

Daha birkaç saniye öncesine kadar ona acayip kızgın olsam da ânında göğsümde o bildik sıcaklığı hissettim. Bana "Em" diyen tek kişi oydu. Hayatım boyunca o hariç herkes için Emily olmuştum ve şimdi diğer ismimi hiç kaybetme-

Ninova

diği taşralı aksanıyla uzatarak söylediğini duymak bütün güzel anılarımı canlandırmıştı: pijama partileriyle geçen yıllarımız, onun arabasıyla bütün camları indirerek dolaşmalarımız, bağıra çağıra radyoya eşlik etmelerimiz, Kiawah Adası'ndaki yazlık evinde kanepeye kurulup beyaz şarap içerek kıkırdamalarımız. Daima geç kalmasını hemencecik unutturan ve hakkında kötü bir şey düşündüğüm için vicdan azabı duymama neden olan milyonlarca şey.

Geri çekildiğinde soğuk avucunu yanağıma koyarak beni inceleyip, "Daha iyi görünüyorsun," dedi. Zoraki gülümseyip yanağımdaki eline pat pat vurdum, sonra yerime geri döndüm.

"Daha iyi hissediyorum," dedim otururken. "Çoğunlukla."

Kendimi daha fazla soruya hazırladım, diğer yandan da son bir yıldır sürekli sağlığımı konuşmaktan gına geldiği için onu geçiştirebileceğim bir yol düşünüyordum, derken Chess masadaki kitabını gördü ve gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Aman Tanrım, bunu imzalayayım diye mi getirdin?"

Sandalyesine oturup çantasını arkalığına asarken yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ben sana gönderirdim."

Birçok kez siz kusarken saçlarınızı tutmuş birinden utanmak çok saçmaydı ama kitabı işaret ederken yüzüm hafiften yanıyordu.

"Annemin," dedim. "Bugün seninle buluşacağımı ona söyleme gafletinde bulundum, sonra bir de baktım posta kutumda bu kitap duruyor, üzerinde de bir Post-it var."

Jessica'ya imzalat lütfen! Benim adıma imzalasın. (Deborah)

Chess kitabı alırken burnundan güldü. "Bildiğimiz Deb işte," dedi ve sonra bir kez daha sihrini konuşturdu: o kocaman çantasından bir kalem çıkardı, anneme hitaben bir not yazdı ve kitabın baş sayfasına imzasını çiziktirirken garsona işaret edip bir kadeh şarap istedi.

Bazen sırf onu izlemek bile beni yoruyordu.

Kitabı bana verdikten sonra arkasına yaslanıp saçını yüzünden çekti.

Şimdilerde farklı görünüyordu, daha zayıf, daha sarışındı ama Asheville'in hemen dışındaki Johnson İlkokulu'nda dördüncü sınıfın ilk günü tanıştığım kızı hâlâ görebiliyordum. Öne eğilip kulağıma, "İyi ki senin yanında oturuyorum," diye fısıldayan burnu çil kaplı, iri gözlü, geniş elmacık kemikli kız.

Bu kadar basit bir şeyin ömür boyu sürecek bir bağın kurulmasına vesile olması ne tuhaftı.

Garson şarabını getirirken, "Eee, senin yazılar nasıl gidiyor?" diye sordu. Ben buzlu çay içmeye devam ediyordum, alkolle karıştırmak istemediğim birkaç ilaç içiyordum hâlâ, cevap vermeden önce içeceğimden bir yudum aldım.

"İdare eder," dedim sonunda. "Olan... onca şeyden sonra yeniden başlamakta zorlanıyorum."

Onca şey.

Son bir yılımın ne kadar boktan geçtiğini özetleyecek tek kelime bu olsa bile başıma gelenleri açıklamanın kıyısından dahi geçmezdi.

Kariyerimin bitme noktasına gelmesi? Tik.

Sağlığımın birdenbire, hiçbir doktorun anlayamayacağı şekilde kötüleşmesi? Tik.

Yedi yıldır mutlu bir evlilik sürdürdüğümüzü düşünürken kocamın durduk yere boşanmak istemesi?

Tik anasını satayım.

Matt gideli altı aydan fazla oluyordu ama ben hâlâ daha az acıtmasını bekliyordum, daha az karmaşık olmasını, daha az şey olmasını... ne bileyim? Klişe. Utanç verici. Geçen gün annem yanlarına geri taşınmayı düşünüp düşünmediğimi sormuştu ki maddi durumumu göz önünde bulundurunca –kitabımın gecikmesi ve zaten tuzlu olan boşanma davasının masraflarının gün geçtikçe daha da artması belimi iyice büküyordu– bunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Chess şimdi kaşlarını çatarak

Ninova

beni izliyordu, derken bacağını kendine çekip topuğunu sandalyenin kenarına koydu, kollarını da dizine doladı. Kimsenin bir restoranda böyle oturduğunu görmemiştim. Bu hareketi Oprah'nın kanepesinde yaptıktan sonra her yerde yapabiliyordunuz demek ki.

Elimi sallayarak, "Gerçekten, iyiyim," dedim. "Son kitabımın çıkışı inanılmaz gecikti ama serinin onuncu kitabı, zaten dokuzuncu kitabın satışları da yayıncılık dünyasını kasıp kavurmamıştı, yani kimsenin dert ettiğini sanmıyorum." Benim dışımda kimsenin ama o ayrı meseleydi.

Chess omzunu silkerken bileğindeki gümüş bilezikler şıngırdadı. "İnsanlar zevksiz. *Ölümcül Kazı* benim en sevdiğim oldu. Sonundaki o, 'Hasiktir, adamın karısıyla en yakın arkadaşı *birlikte* yapmışlar!' aydınlanması var ya?" Öne eğildi, kocaman gülümseyerek masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. "Acayip zekiceydi!"

Arkasına yaslanırken bana gülümsemeye devam ediyordu. "Sen hep acayip zekiydin zaten."

Bu dediği neredeyse absürt derecede hoşuma gitmişti. Ekmekten bir parça daha kopardım. "*Ölümcül Kazı*'yı okumuş muydun?"

Yazarlıkta yıllandıkça hayatınızdaki insanların eserlerinizi takip etmesini beklemeyi bırakıyordunuz. Annem Petal Bloom Gizemleri serisini beşinci kitap olan *Ölümcül Kaza*'da bırakmıştı.

Eski kocam Matt ilk kitap dışında hiçbirini okumamıştı. Chess'in bırakın kitaplarımı okumasını, isimlerini bileceği bile aklımın ucundan geçmezdi.

Ama onun büyüsü buydu. Tam saçmalıklarından bıktığınız anda hakikaten nazik, hakikaten güzel bir şey söylüyor ya da yapıyordu, güneş üzerinize vuruyormuş gibi hissetmenizi sağlayan bir şey.

"Tabii ki okudum," dedi sepetteki son ekmek dilimini alırken. "Sen de benimkileri okuyorsun, değil mi?"

Hem de birçok kez okumuştum ama eğlencesine ya da sahiden beğendiğimden değildi. Sürekli hasta ve yorgun olmaktan usanmış hâlde yatağımda hasta ve yorgun argın yatarken önce *En İyi Sen*'i, ardından da *Başarabilirsin!*'i okuduğumu hatırlayınca utançtan tenim karıncalandı çünkü beğenmeyeceğim bir şeyler, gözümü devireceğim cümleler arıyordum. Nasıl bir insan en yakın arkadaşının kitabını nefretle okurdu ki?

"Tabii ki!" dedim biraz fazla abartılı bir coşkuyla ama Chess fark etmemiş olmalıydı çünkü bana hâlâ gülümseyerek bakıyordu.

"Güzel. Sen olmasaydın o kitapları asla yazamazdım."

Ona şaşkın şaşkın baktım. İlk defa böyle bir şey söylüyordu ve neyi kastettiğini hiç bilmiyordum. Chess kendini Taylor Swift, Glennon Doyle ve Kurtarıcı Hz. İsa'nın kadın versiyonunun tuhaf bir karışımı olarak piyasaya sürdüğü sıralarda öyle pek konuşmuyorduk. O dünyayı ele geçirmekle meşgulken ben kendi yazılarımla ve Matt'le cebelleşiyordum.

"Ne demezsin, burada, Kuzey Carolina'da takılırken sürecine eşsiz katkılarda bulundum," diye şaka yaptım ama Chess beni dinlerken başını sallıyordu.

"Hayır, ciddiyim! Beni yazmaya heveslendiren sendin, biliyor musun? Bu işi hep çok ciddiye alırdın, küçük küçük not defterlerin vardı, bir de şey kullanırdın... adı neydi? Zamanlayıcı filan tutardın hani."

Adı Pomodoro tekniğiydi ve bugünlerde pek işime yaramasa da onu hâlâ kullanıyordum. Elimi sallayarak arkadaşımı geçiştirdim.

"Sadece inektim," deyince masanın üstünden uzanıp koluma vurdu.

"En iyi arkadaşım hakkında öyle konuşamazsın, sürtük."

Öğle yemeğinin geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti, öyle ki hesap geldiğinde şaşırdım. Ödeyecekmişim gibi yapmama bile kalmadan Chess kartını okuttu ve sonra kendimizi

Ninova

dışarıda bulduk, mayıs ayının son demleriydi artık, akşamüzeri hava sıcak ve yağışlıydı.

"Seni özlemişim, Em," dedi Chess ve bana bir kere daha sarıldı. Köprücük kemiğine doğru gülümsedim ve ayrıldığımızda omuzlarımı silktim.

"Ben hep buradayım," dedim. Kulağa geldiği kadar acınası konuşmak istememiştim ama doğruydu. Chess hep hareket hâlindeyken ben hâlâ burada, doğup büyüdüğüm Asheville'deydim. Hatta bu öğle yemeğini bile Chess'in bu hafta sonu yerel kitapçıda imza günü olduğu için ayarlayabilmiştik.

"İyi ya işte," dedi bana göz kırparak. "Böylece seni nerede bulacağımı her zaman biliyorum."

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

Uzunca bir süre Chess'ten haber almayı beklemiyordum.

Onun tarzı böyleydi. Tamam, dürüst olmak gerekirse *bizim* tarzımız böyleydi. Yıllarca etle tırnak gibiydik, UNC'de[1] bile birbirimizden kopmamıştık ama üniversiteden sonra işler değişmişti. Hep öyle olmaz mı zaten? Hayatlarınız farklı yönlere yelken açar, yeni arkadaşlar edinir, yeni ortamlara girersiniz. Chess, Stefanie'yle beraber Charleston'a taşınmıştı; birlikte lüks bir restoranda çalışırlarken Stefanie bir yandan da internet sitesini hâle yola koymaya çalışıyordu, bense elimde edebiyat diplomamla Asheville'e geri dönmüştüm. Chess beni kendisiyle beraber Charleston'a taşınmaya davet etmiş, hatta çalıştıkları restoranda bana da iş bulabileceğinde ısrar etmişti ama ben memleketimi özlemiştim, dahası annemler onların yanına dönerek birikim yapmamın akıllıca olacağını düşünmüşlerdi. Babam hâlâ hukuk okumamın hayalini kuruyordu ama ben tuzlu bir bölüme daha yazılmaya hazır değildim. Böylece ücretli öğretmenlik yapmaya başladım, ara sıra da babamın muhasebe bürosunda telefonlara bakıyordum.

Chess'in hayatının gelişimini sosyal medyadan takip ederken kıskanmadığımı söylesem yalan olurdu. Tamam, o sıralar sadece garsonluk yapıyordu ama diğer yandan yeni bir yerde

---

1 Kuzey Carolina Üniversitesi –*ç.n.*

Ninova

yaşıyordu, yeni insanlarla tanışıyordu, bense çocukluk odamda, Justin Timberlake posterinin altında uyurken kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissediyordum.

Gerçi böylesi en iyisi olmuştu. Chess, Stefanie'yle yaşıyor olmasaydı onun sitesi için yazmaya başlamayacaktı, ben de evde kös kös oturup hukuk okumayı düşünecek kadar depresif olmasaydım kütüphanede gördüğüm, renkli kapağı ve komik ismiyle dikkatimi çeken o keyifli gizem romanını hiç seçmemiş, onun gibi onlarcasını hiç okumamış olacak, sonrasında nihayet kendi hikâyelerimi yazmaya hiç başlamayacaktım. Petal Bloom varlığını, bense bütün kariyerimi hayatımın Chess'inkinden ayrılmasına borçluyduk.

Gece karanlıkta seyreden gemiler misali nadiren yan yana gelsek de o hâlâ benim en eski ve en yakın arkadaşımdı. Şimdilerde zaman buldukça mesajlaşıyor, neredeyse hiç araşmıyor, şansımız yaver giderse senede bir gün buluşup görüşüyorduk.

Hâl böyleyken öğle yemeği yediğimiz günün ertesi günü ondan bildirim gelince şaşırdım.

Aklıma delice bir fikir geldi.

Söz konusu Chess olduğundan bu sözleri her şeye yorabilirdim. Hiç tanımadığı biriyle evlenmeyi düşünüyor olabileceği gibi beslenme düzenine yeniden karbonhidrat eklemeye karar vermiş de olabilirdi. Söylemesi zordu.

Kendime şu anda çalışıyor olmam gerektiğini hatırlatarak mesajı görüldüde bıraktım. Teknik olarak cep telefonum ofisimde olmamalıydı bile; kendime böyle bir kural koymuştum: Günlük işim bitene kadar mutfakta, tezgâhın üstünde duracaktı.

Ama son zamanlarda bu kurala uyduğum pek söylenemezdi; yazacağım yerde telefonuma bakarak ya da Twitter'da dolaşarak zaman öldürüyordum. Bu yüzden olsa gerek, gözü pek kahramanım Petal Bloom hâlâ *Korkunç Bahçe*'nin beşinci bölümünde, olay mahallinin penceresinden kaçmak üzereyken –sevgilisi sayılan ama tam da sevgilisi olmayan– özel dedek-

tif Dex Shanahan tarafından kıskıvrak yakalanmış vaziyette mahsur kalmıştı.

Yazdığım son cümleyi yeniden okudum.

Gelen tabii ki Dex'ti.

Dex'in yeniden ortaya çıkması okurları sevindirecekti. Son kitapta onu epey geri planda tutmuştum ve aldığım öfke dolu e-postalar bunun ne kadar yanlış bir seçim olduğunu doğruluyordu. Onu tekrar yazacağım için, Petal'la Dex'i yeniden bir araya getireceğim için heyecanlanmalıydım.

Oysa ben bu kitapta katili Petal yapmayı düşünüp duruyordum. Belki de sırtında çit budama makasıyla ölü bulunan Bayan Harrison'la, yani bahçe kulübünün kraliçesiyle başa çıkamayan *oydu*.

Editörümün bu kısmı sildireceğinden emindim; keyifli gizem romanlarında birtakım şiddet unsurları kullanabilirdiniz ama okurlar çoğunlukla kurbanların olabilecek en temiz şekilde ölmelerini isterlerdi. Kan akmadan, ortalık dağılmadan ama bilhassa da dehşetengiz şeyler veya acı olmadan. Zehirle –ancak tabii ki kusmanıza ya da Tanrı korusun, altınıza sıçmanıza neden olabilecek zehirlerle değil– sessiz, güzel bir ölüm. Noel partisinde ya da elma şarabı tadımında veyahut bir bahar düğününde, artık acar kahramanımın çözeceği zamansız ölüm hangi şenlikli etkinliği gerektiriyorsa o etkinlikte, dramatik bir hırıltı eşliğinde can vermesine yetecek kadar.

Bir önceki kitapta Bayan Harrison, Petal'a berbat davranmıştı. Belki de bu Petal'ın intikamıydı, gözü pekliği de Blossom Bay kasabasına ve dünyadaki bütün Bayan Harrisonlara duyduğu öfkeden geliyordu. Belki de her şeyin en iyisini kendisinin bildiğini düşünen Dex nihayet sabrını taşırmıştı.

Otuz dakika boyunca bunu yazdım. Otuz muhteşem dakika boyunca ve binden fazla kelimeyle Petal Bloom'un o pencereden içeri girip sinir bozucu biçimde tarafsız olan Bay Shanahan'ın

Ninova

icabına baktıktan sonra bütün Blossom Bay'den intikamını alacağına dair büyük planını açıklayışını yazdım.

Eğlenceliydi.

Kanlıydı.

Üç aydır ilk defa bu kadar çok yazmıştım.

Bitirdiğimde arkama yaslanıp en baştan okudum ve sonra makul olanı yaparak hepsini sildim.

Kimse benim kitaplarımı kaos ve katliam için okumazdı. Okurlarım küçük kasaba atmosferi ve bilindik kurgular istiyordu. Dex gözünden kalpler çıkarak onu izlerken Petal Bloom'un günü kurtarmasını istiyordu.

Ben de onlara istediklerini verecektim.

Ama sonraki otuz dakikayı yeni bölüme başlamaya çalışarak geçirdim. Bu sefer Petal, Dex'in onu pencereden içeri çekmesine izin veriyordu, sonra tabii öpüşecek gibi oluyorlardı ama bir dakika! O da ne? Dışarıda bir ses vardı! Gidip bakmaları gerekiyordu!

O otuz dakikanın sonunda 282 kelime yazmıştım ve her birinden nefret ediyordum.

Dex'i Matt'e bu kadar benzetmemeliydim. İlişkimizin başlarında... heyecan verici gelmişti. En azından tatlıydı. Uğruna deli olduğum adamı alıp kurgusal versiyonunu yaratmıştım ve onun kurgusal versiyonu, benim kurgusal versiyonuma hayrandı. Dex kesinlikle Matt'ten daha yakışıklıydı –okurlarım kaç kere bana yazarak neden Dex gibi bir adamın gerçek dünyada var olmadığını sormuşlardı– ama başka birçok benzerlikleri bulunuyordu. Matt gibi o da Talisker marka viski seviyordu. Bebeği olsa bu kadar sevemeyeceği, iyiden iyiye yıpranmış bir kahverengi deri ceketi vardı. Köpeği yoktu ama gördüğü bütün köpekleri sevmek istiyordu.

Bu özelliklerin hepsi Matt'e *aitti* ve Dex'i ilk yazmaya başladığımda gerçeğine âşık olurken bu versiyonuyla da vakit geçirmek beni çok mutlu etmişti.

Ama Dex, Petal hasta olduğunda onu terk etmemişti. Yabancı bir kadınla onu aldatmamış, fotoğraflarını bütün sosyal medya hesaplarından silmemişti.

Dex hâlâ buradaydı, kadın kahramanımızın gözü kapalı güvenebileceği İyi Adam'dı. Benim İyi Adam'ımsa Myrtle Beach'te lüks bir apartman dairesi satın alan ve Instagram gönderisine göre butik biraya merak salmaya başlayan pisliğin tekiydi.

Ayrıca Dex, Petal'ın canını dişine takarak kazandığı paraya asla göz koymazdı.

Chess hayatımda neler olup bittiğini sorduğunda sözünü etmediğim tek konu buydu; eski kocamın ümüğüme çökmeye karar vermesi.

Her şey boşanma protokolü hazırlanırken başlamıştı. Matt, Petal Bloom kitaplarının telifinden benim vermeye hazırlıklı olduğumdan daha büyük bir pay almaya hakkı olduğunu iddia etmişti. Kitaplar iyi satmıştı, ben de bu sayede iyi bir hayat sürüyordum ama para içinde yüzdüğüm söylenemezdi. Arabam altı yaşındaydı, hâlâ en ucuz marketlerden alışveriş yapıyordum ve doğruyu söylemek gerekirse hastalanıp teslim tarihlerimi kaçırmaya başladığımdan beri Matt'in maaşıyla geçiniyorduk.

Belki de bu yüzden daha büyük bir pay istiyordur diye düşünmüştüm; ben onun lüks sağlık sigortasından faydalanırken karşıladığı hastane masraflarından ötürü. Ama o ve avukatı daha ısrarcı davranmaya başlayınca ortada başka bir şey olduğunu hemen anlamıştım.

Meğer mesele para değilmiş. Asıl mesele *mülkiyet*miş. Kurgularımı Matt'e anlattım diye, takıldığım zamanlarda bir iki öneride bulundu diye ve bir keresinde *Mystery and Suspense*'e röportaj verirken aptal gibi "kocam Matt olmasaydı Petal Bloom kitapları olmazdı" dedim diye şimdi birkaç ithaftan ve teşekkür yazısında adının geçmesinden daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu. Kazancımdan pay istiyordu; üstelik bunu yalnızca şimdiye kadar kazandığım paradan değil, gelecekte Petal'dan

Ninova

kazanabileceğim bütün paralardan istiyordu. Anlaşılan kariyerimi ona borçluydum.

Gerçi böyle düşünmesine şaşırmamalıydım. İlk Petal Bloom kitaplarını biz evlenmeden önce yazmıştım, nitekim kızlık soyadım olan McCrae'le, yani Emily McCrae adı altında yayımlanmışlardı. Matt'in soyadı Sheridan'ı aldıktan sonra bile profesyonel alanda kendi soyadımı kullanmaya devam etmeyi planlıyordum ama meğer Matt, Sheridan'ı kitaplarımda kullanmayacağımı hiç düşünmemiş. Bu canını o kadar sıkmıştı ki sonunda pes ederek yayıncımın hiç hoşuna gitmese de adımın değiştirilmesini istemiştim.

Yani evet, böyle olacağını tahmin etmeliydim ama bunun altı üstü saçma bir para koparma yöntemi olduğunu, herhangi bir hâkimin mahkemede bu talebe gülüp geçeceğini düşünmüştüm.

Oysa şimdiye dek kimse gülmemişti.

Daha geçen hafta son beş yıllık sözleşmelerimi, çek koçanlarımı ve telif beyannamelerimi avukatlarına vermek zorunda kalmıştım ve sahiden kazanırsa nasıl hissedeceğimi düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyordu.

Bundan böyle ne zaman yazmaya otursam hayatım rayından çıktığı anda beni terk eden adamın cebine para koyuyor mu olacaktım?

Kendime acımakla o kadar meşguldüm ki Chess'ten iki mesaj daha geldiğini fark etmemiştim.

SANA DİYORUM!!

GERÇEKTEN EM BİR –PLANIM– VAR

Kendimi tutamayıp güldüm.

Chess her zaman plan yapardı ama bu planların yalnızca üçte biri gerçekleşirdi ki üçte biri derken cömertlik ediyordum. Bir keresinde bütün yurdun katılmasını istediği bir kostüm partisi planlamıştı (hoşuna giden bir kostüm bulamayınca iptal etmişti). Üniversitenin son yılında çöpçü avı oyunu oynamak

mişti (bunda da bulunacak şeyler listesi yapmayı unutmuştu).

Bekârlığa veda partim için Cabo'ya gitmeyi aklına koymuştu (tabii ki öyle bir şey olmadı).

Ah, Kitap'ı unutmamalıydım.

Kızlar, seks ve akademi üzerine birlikte yazacağımız, bizi edebiyat dünyasının göz bebekleri yapacak kitaptan böyle bahsederdik. Bu plan neredeyse gerçek olacaktı. Aşağı yukarı on bin kelime yazdıktan sonra Chess birden ilgisini yitirivermişti. Bir barda tanıştığı adamın tekiyle çıkmaya başlamış, böylece birlikte takılacak ve etkileyecek yeni bir arkadaş çevresi edinmişti. Tabii ben alışkındım buna; Chess ne zaman biriyle çıksa bambaşka bir insana dönüşürdü. Her zaman olduğu gibi er ya da geç adamdan ve arkadaşlarından sıkılacak, biz de kitabımızı yazmaya geri döneceğiz sanıyordum.

Adam eninde sonunda –kaçınılmaz olarak– hayatından çıktı ama Chess kitaba devam etmekten bir daha hiç bahsetmedi.

İç çekerek masamdan kalktım. Hava kararmaya başlamıştı, dışarıya bakarken sabahtan beri çalışmama rağmen bir arpa boyu yol katedemeyerek bir günü daha heba ettiğimi fark ettim. Karşı komşum Millerlar çoktan veranda lambalarını yakmışlardı, çocukların kahkahalarını duyabiliyordum, bisiklet tekerleri yoldan kaldırıma çıkıyor, sonra yeniden yola iniyordu.

Matt'le bu evi altı yıl önce almıştık, tam bir aile eviydi çünkü çok yakında biz de aile olacağız sanıyorduk. Çocuk yapmaya başlayacak, banliyö rüyasını yaşayacaktık ama sonra kitapları yazmaya başladım, ortalık sakinleşti derken bu sefer de hastalandım ve şimdi muhitteki tek yalnız kadın olarak hiç de kendiminmiş gibi hissetmediğim iki katlı, dört yatak odalı bir evde yaşıyordum.

Telefonumu alıp mutfağa indim ve buzdolabını açıp akşam yemeği için ısıtabileceğim, tamamen iç karartıcı olmayan bir şeyler bakındım. Önceki akşamdan kalma bir tencere çorba vardı, onu alıp ocağa koyduktan sonra şarap rafımda kalan

Ninova

birkaç şişeyi inceledim. Matt'in götürmeye zahmet etmediği kırmızı şaraplardı bunlar.

Hâlâ ecza dolabımda duran turuncu şişeler aklıma geldi.

Antibiyotikler. Bundan iki yıl kadar önce hastalığım baş gösterdiğinde doktorun yazdığı ilk ilaç onlardı. Sürekli midem bulanıyor, dudağımın üstü ve belim boncuk boncuk terliyordu.

Matt hamile olduğumdan emindi ama yaptığım bütün testler negatif çıkıyordu. Nihayet jinekoloğuma göründüğümde vücudumun kendi başına savaşamayacağı kadar ağır bir gıda zehirlenmesi yaşıyor olabileceğimi söylemişti. Oradan mide bulantılarımı geçirmede hiçbir işe yaramayan ama kollarımda ve ayaklarımda hatır hutur kaşınan döküntüler meydana gelmesine neden olan kocaman ilaçlarla ayrılmıştım. Hatta mide bulantılarım daha da kötüleşmiş, yanına bir de herhangi bir şeye odaklanmamı imkânsız kılan bir sersemlik eklenmişti.

Bunun sonucunda tomografiler çektirmiş, KKB uzmanlarına görünmüş, ardından farklı bir tür antibiyotik kullanmış ve sonunda da –kimse bende bir terslik bulamayınca– şiddetli hareket hastalığı için ilaç verilerek evime yollanmıştım.

Bu ilaçlar hiç değilse mide bulantılarımı kesmişti ama bilinç bulanıklığım gittikçe kötüleşiyordu. Düşüncelerim dağınık ve bölük pörçüktü, daha hava kararmadan üzerime yorgunluk çöküyor, gözlerim kapanıveriyordu.

Derken, Matt evden taşındıktan birkaç hafta sonra, bir sabah uyandım ve çok daha kendimde olduğumu fark ettim. Sağlığımın böyle iyi devam edeceğine inanmak benim için hâlâ zordu; ilaçlardan bazılarının tarihi geçmesine rağmen yine ihtiyacım olursa diye korkudan hiçbirini atamıyordum. Ama midem bulanmayalı, zihnim pusla kaplanmayalı, düşüncelerim birbirine dolanmayalı, bütün günümü klozetin önünde tortop olmuş vaziyette geçirmeyeli aylar olmuştu.

Kendime bir kadeh şarap içme izni vermeyeli aylar olmuştu.

Belki de Matt'in şu natüropatik arkadaşı haklıydı; bütün bunların tek sebebi stresti, vücudum beni yavaşlatmaya ya da hiç değilse ona biraz daha özen göstermemi sağlamaya çalışıyordu. Ya da belki de Matt'e alerjim vardı ve o gittikten sonra yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştım. Bu düşünce bende hem gülme hem de ağlama isteği uyandırdı.

Ne olursa olsun kendi hayatımda parmak uçlarımda yürümekten yorulmuştum artık. "Sikerler," diye söylenerek bir şişe Cabernet Sauvignon açtım.

Elimde kadehle kanepeye oturdum ve Chess'in mesajına cevap yazmak yerine onu aradım.

Telefonu açar açmaz, "Pekâlâ, bu doğrudan Kanka Kanunu'nun ihlaline girer," dedi.

Güldüm. "Ne? Mesaj yazmak yerine aramak mı?"

"Evet. Bundan daha basit sebeplerle sevgililerimden ayrıldığımı bilmeni isterim."

"Eh, benden ayrılamayacağına göre," dedim kanepeye daha da yayılarak, "şansımı denemek istedim. Hem seni tanıyorum. Nasıl bir plan tasarladıysan mesaj atmak yerine bire bir söylemen daha hayırlı olur."

"Doğru çünkü mesajı okurken ıncığını cıncığını irdeleyecek vaktin olur, sonra da bana ne kadar delice olduğunu söylersin," diye çıkıştı ama sesindeki tebessümü duyabiliyordum.

"Aynen öyle," dedim. "Gördüğün üzere seni senden koruyorum."

Abartılı biçimde iç çekti. "Tanrım, beni bu kadar iyi tanıyan birinin olmasından nefret ediyorum. Ama aramana sevindim çünkü haklısın. Bunu duyman gerek. Hazır mısın?"

"Gönder gelsin."

"Diyorum ki," diye başladı kelimeleri uzata uzata söyleyerek, "sen. Ben. İtalya."

"İtalya," diye tekrarladım. Hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğini resmen duyabiliyordum.

Ninova

"Şunu idam cezasıymış gibi söylemesene, Em. İtalya! İtalya!"

"Kavram olarak ne olduğunu biliyorum," dedim şarabımdan bir yudum daha alarak. "Ama ne demek istediğini anlamıyorum. İtalya'ya gitmemizi mi istiyorsun? Ne zaman?"

"Haftaya."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Tam Chesslik hareketti.

Sessizliğimden ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki devam etti. "Kalacağımız yeri buldum bile. Orvieto'nun eteklerinde yer alan Villa Aestas adında muhteşem bir villa. Görünce *öleceksin*, Em. Orada olduğum süre boyunca yazmayı planlıyordum ama *sen* de yazabilirsin. Artık sağlığına kavuştun ve ne zamandır seni göremiyorum. Geçen gün birlikte öğle yemeği yedikten sonra kendi kendime dedim ki 'Neden biricik Bayan Emily Sheridan'la daha fazla vakit geçirmek için her yolu denemiyorum?'"

Galiba sarhoştu. Öyle körkütük sarhoş değildi ama birkaç kokteyl yuvarladığına şüphe yoktu. Ne zaman içse çenesi düşer, yüksekten atardı.

"Bunun hayatında duyduğun en zekice plan olduğunu kabul et," diye bitirdiğinde kahkahama daha fazla engel olamadım.

"Evet, hakikaten çok zekice."

Ama bir şey evet dememe engel oluyordu.

Her şeyden önce, Chess'in taze zenginliğinden böyle alenen faydalanmak biraz utanç vericiydi. Ben daha sonra tanıdıklarına anlatacağı *o* arkadaş mıydım?

Ah, zavallı Emily, onunla çok eski arkadaşız. Boşanma aşamasındaydı, ben de onu neşelendirecek bir şey yapmak istedim.

Bu düşünce midemin azgın nehir misali çalkalanmasına neden oldu ama sonra İtalya'yı düşündüm. Mis gibi güneş, yeni yerler, yeni insanlar, yeni bir dil. Dahası makarna...

"Altı hafta sürecek, Em," diye devam etti Chess. "Neredeyse bütün yaz. Daha doğrusu yazın en güzel zamanları. Havuzu var, yakınlarda muhteşem bir katedral var..."

Birdenbire kalp atışlarımı hızlandıran şey saydığı avantajlar değildi. Süreydi. Altı hafta. Bu evden, bu hayattan bütünüyle uzaklaşabileceğim koskoca altı hafta. Kariyerimi yeniden ayağa kaldırmaya ve hedeflerime yeniden odaklanmaya çalışarak geçirebileceğim altı hafta.

Pekâlâ, dürüst olacağım: Matt'in beni hâlâ takip ettiği Instagram ve Facebook hesaplarımda paylaşmak üzere muhteşem fotoğraflar çekebileceğim altı hafta.

Gözlerimi yumarak, "Tamam, varım," dedim ve hattın diğer ucunda Chess'in neşeyle bağırdığını duydum.

"Evet! Kabul edeceğini biliyordum. Sana evle ilgili bütün bilgileri göndereceğim, sonra da biletini alacağım."

"Ben kendi biletimi alırım," dedim ki alabilirdim de. Kredi kartlarımdan birinin limitini zorlamak durumunda kalacaktım ama Chess bize altı haftalığına ev kiralarken bir de uçak biletimin masrafını üzerine yıkmak istemiyordum. Sonuçta hâlâ biraz onurum vardı.

Neyse ki Chess bana karşı çıkmadı. Belki de çıkmaması gerektiğini biliyordu.

"Süper. Ben iki gün sonra gidiyorum. Sen de beni uzun süre yalnız bırakmadan gel, tamam mı?"

Beni daha önce davet etseydi ortada böyle bir sorun olmayacağına dikkat çekmedim. Bunun yerine erken tarihli bir uçak bulacağıma söz vererek telefonu kapadım. Gülümsemekten neredeyse yanaklarım acımaya başlamıştı.

Chess'le beraber İtalya'da bir yaz.

Her şeye sıfırdan başlama şansı, ki bu delicesine ihtiyaç duyduğum bir şeydi. *İstediğim* bir şeydi.

Hak ettiğim bir şeydi.

Ninova

İlt: Villa Aestas için 6 Haziran-29 Temmuz Arası Rezervasyon

Kime: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net

Kimden: Chess@ChessChandler.com

İşte mail! Ekteki otopark abonmanının çıktısını almana gerek yok, o tür şeylerle ben ilgileneceğim. Ama ŞU EVE BİR BAK, EM!! Google'da aratıp başka fotoğraflarına bakabilirsin, inanılmaz bir yer.

Kime: Chess@ChessChandler.com

Kimden: Amanda@BespokeTravel.com

Buongiorno, Chess! Gösterişli mi gösterişli Villa Aestas'ta yerin hazır! Senin adına MÜKEMMEL yaz tatilini ayarlamama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim. Bence Villa Aestas'a ve genel olarak Orvieto şehrine bayılacaksın. Aşağıya villanın internet sitesinde yer alan açıklamanın bir kısmını ekliyorum:

Umbria'nın Orvieto şehrini çevreleyen tepelerin koynunda yer alan Villa Aestas, yirmi birinci yüzyılın sofistike gezginlerine hitap ederken tarihî cazibesini konuşturan sakin ve huzur dolu bir vahadır. Evin 1800'lerden kalma orijinal mobilyalarının çoğu korunmuştur, mutfak son derece moderndir ve mülkün üç banyosu yakın zamanda tadilattan geçirilmiştir. Şehir merkezine arabayla yalnızca on beş dakika uzaklıkta bulunan Villa Aestas sizlere mahremiyet ve kolaylık sağlar, bunun yanında ek ücret ödeyerek günlük temizlikçi ve aşçı hizmetlerinden faydalanabilirsiniz. Umbria'nın saklı cevherlerinden birinde geçireceğiniz tatilin tadını çıkarın!

Kime: Chess@ChessChandler.com

Kimden: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net

Chess, buranın bir Cinayet Evi olduğundan bahsetmeyi unutmuşsun.

Kime: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net

Kimden: Chess@ChessChandler.com

Bir yerde tek bir cinayet işlenmesi orayı Cinayet Evi yapar mı? Hem olay yetmişlerde bir grup rock yıldızı arasında olmuş. Doğrusunu istersen sonu cinayetle bitmese şaşırırdım.

Kime: Chess@ChessChandler.com

Kimden: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net

Aslına bakarsan evet, bir yerde tek bir cinayet işlenmesi orayı Cinayet Evi yapar! Bu olay hakkında bir podcast bile var! Önünde alaycı sözlerin yazılı olduğu baskılı tişörtü ve gülünç şapkasıyla adamın teki o evde yaşanan korkunç şeyi on saat boyunca anlatıyorsa orası tastamam bir Cinayet Evi'dir.

(Ama haklısın, ev gerçekten şahane ve çok heyecanlıyım, o yüzden cinayetten EN FAZLA beş kere bahsedeceğime söz veriyorum.)

Kime: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net

Kimden: Chess@ChessChandler.com

Aferin kızıma.

Rüyalarımda görüyorum seni, diyor bana yatakta yan yana
yatarken/Kızım, her gece bana musallat oluyorsun.
O ise benim gündüzlerime, her ânıma musallat oluyor/
sabahın aydınlığında o kızla dolaşıyor.
Keşke o kızdan nefret edebilseydim/keşke ondan nefret
edebilseydim/keşke kendimi özgür kılabilseydim.
Oysa üçümüz birbirimize bağlıyız/kırılmaz bir altın
zinciriz biz/lama bu zincir beni boğuyor.

"Altın Zincir," Lara Larchmont, Aestas (1977) adlı albümünden.

Yine yağmur yağıyordu.

Gerçi hep yağıyordu, Mari'nin hatırladığı en yağışlı yazdı, harabeden hâllice dairesinin mutfak penceresinin önünde oturmuş, alnını cama yaslamış, camdan süzülen yağmur damlalarını ve siyah şemsiye deryası altında yolda koşuşturan insanları seyrediyordu.

Havanın kiri yağmura karışırken gökyüzü griden ziyade zehir saçan bir sarıya bürünmüştü ve Mari birdenbire Londra dışında herhangi bir yerde olmayı diledi. Mesela on üç yaşındayken babasının arkadaşlarıyla birlikte bir yıl yaşadığı İskoçya'da. Oranın havası daha temizdi, soğuktu, kuruydu ve Mari öylesi bir havanın kafasını boşaltacak, bu korkunç yılın acısını silip atacak tek şey olabileceğini düşünüyordu.

Öbür odada Pierce'in kahkahaları yankılanırken saklandığı bu yerden çıkıp oturma odalarında toplanmış insanlarla kaynaşması, onların karşısında Pierce'in sevgi dolu kız arkadaşı rolünü oynaması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa bir yıl önce bu daireye taşındıklarından beridir öyle yapıyordu.

Burası çok sessiz, demişti Pierce ve bulduğu her fırsatta evi sesle doldurmaya başlamıştı.

Mari onun insanların ilgisinden beslendiğini biliyor ve bunun için onu yargılamıyordu ama bugün yazmak istemişti –bugün yazmak istediğini Pierce de *biliyordu*– ki şu anda daracık mutfaklarının daracık köşesine güçbela sıkıştırdıkları masada oturmasının sebebi de buydu. Önünde açık duran sayfanın en üstünde iki kelime yazıyordu.

Evler unutmaz.

Devamını nasıl getireceğine dair hiçbir fikri yoktu ama sabah aklına bu cümle gelmiş, o da hemen not edivermişti, bunun... bir şeyin başlangıcı olduğuna emindi. Büyük bir şe-

Ninova

yin. Tastamam biçimlenmiş hâlde dışarı fırlamak üzere içinde büzüşmüş bekleyen bir hikâyenin.

Mari böyle anları eskiden daha sık yaşardı. Çocukluğunda yatağına uzanıp günlüğüne yazarken kelimeler kaleminden âdeta sökün ederdi. Yazdığı bu kısa hikâyeler hiçbir zaman resmiyet kazanarak gerçek bir kitap olamamışlardı ama ziyanı yoktu. Mari okuduğu her şeyi yazmak isterdi. Üvey annesinin Victoria Holts koleksiyonunu silip süpürdükten sonra Gotik melodramalar kaleme almıştı. Babasının tarih kitaplarını keşfettikten sonra günlüğü birden Neopolitik savaşlar ve açık denizlerde vuku bulan trajedilerle doluvermişti. Her şeyi yazabileceğine inanıyordu ve yazmıştı da. Minicik yatak odasının her köşesi kâğıt doluydu; çekmecelerden taşıyor, kitaplığındaki kitapların arasından sarkıyor, masasının üzerinde dağınık yığınlar hâlinde duruyordu.

Mari kelimelerin hep o kadar kolay, hep o kadar masrafsız olacaklarını sanıyordu.

Ne de olsa Pierce'le hayatın öyle olması gerekiyordu. İkisi de sanatlarının peşinden koşacaklardı: Pierce müzik yapacak, Mari yazacaktı.

Şahane bir fikirdi. Romantik bir fikirdi.

Fakat hiç de sandığı gibi olmadı.

Süpürülecek halılar, yıkanacak bulaşıklar ve yapılacak mutfak alışverişleri varken iki kişinin sanatçı olması hayli zordu. Ve ne hikmetse bu işler hep Mari'ye bakıyordu.

Sabah aklına müthiş bir cümle gelmiş olabilirdi ama kalktığında evde süt, ekmek ve en önemlisi şarap kalmadığını görmüştü. Pierce çoktan kanepede gitarını tıngırdatmaya başladığından bu eksikleri almaya gitmek ona kalmıştı.

Elbette yağmur yağıyordu, elbette alışveriş torbası yırtılmış, içindekiler ıslak kaldırıma saçılmış, süt şişesi ayaklarının dibinde kırılmıştı ve Mari markete geri dönüp istemeye istemeye dört peni daha harcamak zorunda kalmıştı.

Eve döndüğündeyse içerisi insan kaynıyordu; yüksek sesle plak çalıyor, sigara ve esrarın mavi dumanı odayı boğuyordu, sıcak bir günde küçücük bir alanda çok fazla insan olmasından kaynaklanan o hafif ekşi-tatlı koku her yere sinmişti.

Bu, Mari'nin alışık olduğu bir manzara ve kokuydu. Çocukluğunun geçtiği ev de böyleydi, babasının arkadaşları sık sık uğrar, Camden'daki yarı müstakil evlerinin her metrekaresini kaplarlardı. Kaldı ki ev zaten küçücüktü ya da Mari'ye öyle geliyordu. Sadece babası ve kendisi varken o kadar da fena değildi ama sonra babası, Mari'nin yaşlarında bir kızı olan Jane Larchmont adında bekâr bir kadınla tanışmıştı. Jane sokağın aşağısında yakışıklı bir dulun oturduğunu öğrenmiş, üstüne bir de sözü geçen dulun yarı ünlü yazar William Godwick olduğunu anladığında adamı ayartmayı kafasına koymuştu. Bazen çay, bazen kek, bazen de William'ın seveceğini düşündüğü bir kitapla her gün soluğu kapılarında alır olmuştu ki Mari daha ne olduğunu anlamadan Jane evlerinde yaşamaya, kızı Lara da onunla aynı odada kalmaya başlamıştı.

Mari'nin evden ayrılmasının sebeplerinden biri de o boğucu, bunaltıcı histen kurtulmaktı ama görünen o ki bu his sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

Oturma odasından kalın bir camın halıya çarpma sesi geldi, peşi sıra yüksek, tiz bir kahkaha duydu. Mari iç çekti, küllüğün düştüğünü, gecenin sonunda o halıdan kül süpürmek zorunda kalacağını biliyordu.

O lanet halıyı daha yeni almıştı bir de. Yeşil deseni hoşuna gitmiş, daireyi daha az gri göstermesini ummuştu.

Plaktan çıkan ani bir cızırtıyla şarkının yerini Pierce'in gitarı ve usul, tok sesi alırken günlüğüne geri döndü.

Evler unutmaz.

İyi bir cümleydi ama nereye gidiyordu? Devamında ortaya nasıl bir hikâye çıkacaktı?

Ninova

Hem buna, yani evlerin hafızası olduğuna sahiden inanıyor muydu? St. Pancras yakınlarındaki küçük ev Mari'nin geçmişini hatırlıyor muydu? Annesinin bir ağustos sabahı hastaneye gitmek üzere evden çıkıp bir daha geri dönemediğini görmüş müydü? Babasının kollarının arasındaki kundakta çığlık çığlığa ağlayan Mari'yle, üzüntüden perişan hâlde kapıdan girdiğini görmüş müydü?

Bundan üç yıl önce, boğazında atan kalbi, yanaklarını ağrıtan gülümsemesiyle gecenin bir yarısı evden sessizce çıkıp onu bekleyen Pierce'le el ele kaçtığını görmüş müydü?

Romantik bir cümle, diye düşündü içinden, kalemini kâğıda vurarak. *Ama anılar kötüyse tekinsiz bir cümle de olabilir. Ya ev, iyi anılarla birlikte kötü anıları da içinde barındırıyorsa? Orada yaşayanlar için ne anlama gelir bu?*

Kalemi kâğıdın üzerinde kaymaya başladı fakat o daha cümlesini tamamlayamadan –*Bay Wells o ilk gün ona böyle söy*– oturma odasındaki müzik değişti ve Pierce yeni bir şarkıya başladı. Bu seferki daha gürültülü, daha kulak tırmalayıcıydı ve arkadaşlarının hep bir ağızdan tezahüratlar koyvermesine neden olmuştu. Mari'nin bir sonraki düşüncesi, gider borusundan kayıp giden bir şey misali aklından uçup gitti.

Kalemini bıraktı.

Odaya girdiğinde Pierce kanepenin kolçağında oturuyordu; başını gitarına eğmiş, çıplak ayağını yere vurarak çaldığı parçaya ritim tutuyor, bunu yaparken de gülümsüyordu. Camden'daki o sakin sokakta bulunan evlerinin küçük ama şirin ön odasına girip de babasını bir grup üniversiteliye nutuk çekerken gördüğünde ilk bu gülümsemeye vurulmuştu. Bu manzara alışılmadık değildi. Mari'nin babası 1940'larda meşhur bir aydın ve yazardı. Şatafatının çoğunu yitirip edebî eserler üretmeyi tamamen bıraktıysa da benim-kapım-herkese-açık ilkesi ve müzakere sevdası sayesinde evlerinde hep dağınık saçlı genç adamlar olurdu: ressamlar, şairler, müzisyenler.

O eylül akşamı Pierce de aralarındaydı ve Mari onu görür görmez yıldırım çarpmış gibi olmuştu. Daha on altısındaydı, hayatında hiç öyle bir şey hissetmemişti, hatta öyle bir hissin varlığından bile habersizdi.

Pierce ertesi gün ve ondan sonraki gün de evlerine gelmiş, Mari bir sonbahar gecesi evinin arka bahçesinde, burnunda odun ateşinin kokusu, üzerinde Pierce'in ıslak yün kazağıyla onu öptüğünde abayı hepten yakmıştı.

Evli olduğunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onun Pierce'e ait olmadığı bir dünya var olamayacağı gibi Pierce'in ona ait olmadığı bir dünya da var olamazdı.

Mari bundan adı gibi emindi.

Odaya girdiğinde Pierce'i çalarken izlemek için yanına yaklaştı. Ev düşündüğü kadar kalabalık değildi; Pierce'in üniversiteden iki eski arkadaşı, sokağın aşağısındaki *pub*dan tanıdığı birkaç kız ve daha önce hiç görmediği bir kadın vardı. Bu koyu renkli, uzun saçlı kadın, Mari'ye gayet alışık olduğu bakışlar atıyordu.

Ama Mari onu görmezden geldi, tıpkı Pierce ne zaman merdivenden çıksa aşağı ineceği tutan karşı dairedeki kızı görmezden geldiği gibi. Pierce'le olmanın bedeli buydu, kaldı ki bu yüzden ona kulp takamazdı. İnsanların ona nasıl baktığı, karşısındakini kolaylıkla büyüleyebilen kişilerden biri olması onun suçu değildi.

Bu özelliği günün birinde onu yıldız yapacaktı.

Bu ve doğal yeteneği. Mari yıllardır barlarda, kulüplerde ve küçük müzik festivallerinde dinliyordu onu. Pierce Sheldon insanların tanımaya başladığı bir isimdi ve *henüz* ünlü olmadıysa bile olmak üzereydi. Mari bunu hissedebiliyordu, yepyeni bir hayat onları bekliyordu. Şu büyük çıkışı bir yapabilselerdi...

Geçen sene bunu başarmaya çok yaklaşmışlardı. Pierce, İngiltere'de tura çıkan Amerikan psikedelik folk grubu The Faire'den önce sahne almıştı. Grubun top yirmiye giren birkaç hit parçası vardı ve onların konserleri Pierce'in o zamana dek

Ninova

yer aldığı en büyük konserlerdi. Kalabalık minibüsler, *pub*ların üst katındaki küçücük odalar ve uzun geceler arasında baş döndürücü bir tempoya kapılmışlardı ama Mari, Pierce'i hiç o kadar mutlu görmemişti ve ne zaman sahne alsa onu dinlemeye gelen insan sayısı artıyor gibi görünüyordu.

Serin bir eylül akşamı, gürültüye rağmen kucağında uyuklayan bebeğiyle açık alanda durmuş, insanlar Pierce'in şarkısına eşlik ederken onlarla birlikte salındığını hâlâ hatırlıyordu. Pierce'in ona yazdığı şarkı sözleri, ona özel ve onun mahremi olan şarkılar artık yabancıların ağzındaydı.

Mucize gibiydi. Pierce'in büyüsü bütün kalabalığı etkisi altına almıştı ve sonrasında yaşanan korkunç olaylara rağmen o gecenin anısı Mari'yi hâlâ etkiliyordu.

Pierce onu hâlâ etkiliyordu.

Şimdi bile, Pierce ona bakıp göz kırptığında, o küçük heyecanın tüm vücudunu sardığını hissedebiliyordu.

O benim.

Ne olursa olsun Pierce ona aitti. O da Pierce'e.

Dairenin sokak kapısı açıldı ve Pierce bakışlarını o tarafa çevirdi.

Mari'nin kimin geldiğini görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Pierce'in yüzünde güller açmasından anlamıştı.

Lara.

Mari'nin üvey kardeşi onlarla yaşıyor, Pierce'in şu anda oturduğu kanepede yatıp kalkıyordu. Mari arkasına dönüp ona baktığında Lara sırıtıyordu, koyu gözleri iri iri açılmış hâlde Mari'ye el ederek onu peşinden mutfağa çağırdı.

Pierce gitarını çalmaya devam ederken Mari hareketlendi, Pierce'in yerde uzanan arkadaşı Hobbes'un üzerinden geçerken adamın kısacık bir anlığına ayak bileğine dokunmasına aldırış etmedi. Çıplak tenine değen eli sıcak ve hafif yağlıydı.

Pierce ona Hobbes'la yatmasını söylemişti.

"Sana deli oluyor, Mari ve sen de istediğini yapmakta özgür olduğunu biliyorsun."

Biliyordu, özgürdü ama ne Hobbes'tan hoşlanıyordu ne de bazen Pierce'in kendi kaçamaklarından suçluluk duymamak için onu arkadaşlarına yönlendirip yönlendirmediğini merak eden kafasındaki sesten. Gerçi böyle düşünmek haksızlıktı. Pierce her zaman özgürlüğün önemini vurgulamış, birlikte olmayı seçmelerinin Mari'nin sahibi olduğu ya da kiminle ne yapacağına karışabileceği anlamına gelmediğinin altını çizmişti. Bu ilk günden beri böyleydi.

Elinde yanan sigarasıyla tezgâhın yanında onu bekleyen Lara âdeta yerinde duramıyordu. Yağmur yüzünden ıslanan koyu renkli saçları kıvır kıvır omuzlarına dökülmüş, rimeli akmıştı ama yine de Mari'nin Lara'ya özgü olduğunu düşündüğü biçimde güzeldi. Belki burnu fazla dardı, belki çenesi fazla sivriydi ama her zaman her konuda heyecanlıydı ve bu da yüzünün bu köhne mutfakta bile ışıl ışıl parlamasını sağlıyordu.

Pierce'in şarkısı bitmiş, yeniden plak çalmaya başlamıştı ve her nasılsa bu seferki daha gürültülüydü. Mari'nin en sevdiği Beatle olan George Harrison çalıyordu ancak Mari'nin gözleri hâlâ defterindeydi, biraz olsun sessizlik istiyordu. Ama Lara geldiğine göre bunun artık mümkün olmadığını biliyordu. Bu tam da Pierce'in bütün gece süren partilerinden biri olacak gibi görünüyordu; gecenin sonunda yerlerde, küvetinde yatan yabancılar olacaktı.

Bunu düşünmek bile onu yormaya yetmişti ki daha on dokuz yaşındaki birinin *bu kadar* yorgun hissedebilmesini aklı almıyordu.

Bir de şimdi Lara çıkmıştı.

"Pekâlâ, belli ki eteklerini zil çaldıran bir şey olmuş," dedi Mari, üvey kardeşinin yanından uzanıp lavabonun içinden ılık bir bira alarak.

Lara birdenbire, "Hadi İtalya'ya gidelim," deyiverdi.

Ninova

Mari duraksadı. "Ne?"

"İtalya," diye yineledi Lara, sigarasının dumanını üflerken kalçasını tezgâha dayadı, boştaki elini de beline sardı. Mari onun, daha geçen hafta aldığı çiçekli mavi bluzunu giydiğini fark etti. Şimdiden lekelemişti bile, sağ memesinde küçük bir iz vardı fakat bu manzara karşısında alışageldiği öfkesini bastırmaya çalıştı.

"İtalya'ya gittik zaten, unuttun mu?" dedi neredeyse bağırarak. Sanki müzik daha gürültülü bir hâl mi almıştı? "Pek de iyi geçmedi."

Mari üç yıl önce Pierce'le kaçarken Lara da peşlerine takılmak için yalvarmış, üvey kardeşini yanlarına almak Mari'nin romantik kaçış hayalini mahvetse de Pierce, Lara'ya hayır diyememişti.

Mari de Pierce'e hayır diyememişti.

Böylece üçü birlikte mutfak masasının üstüne alelacele yazılmış bir not bırakarak gecenin bir yarısı Mari'nin babasının evinden kaçmışlardı. İtalya, Fransa'dan sonraki ikinci durakları olmuştu ve orada yaşananları hâlâ net hatırlamıyordu.

Küçücük odalar, küçücük arabalar, kendi terinin kokusu, ilkin canlandırıcı gelen fakat sonraları gittikçe bunaltıcı bir hâl alarak sürekli midesinin bulanmasına neden olan sıcaklık. Elbette o sıralar bebekten, yani Billy'den haberi yoktu ve daha sonra bütün rahatsızlıkları anlam bulacaktı ama o sıralar bunun bir çeşit kozmik ceza olduğundan emindi. Paraları suyunu çekince, bu büyük maceradan geriye yanlarında güneş yanıkları ve birbirlerine karşı beslemeye başladıkları antipatiden başka bir şey olmadan gerisin geri İngiltere'ye dönmüşlerdi.

Lara şimdi kalkmış oraya dönmek mi istiyordu?

Koyu renkli gözlerini deviren Lara duruşunu dikleştirerek neredeyse boşalmış bir şarap kadehine sigarasının külünü döktü.

"Çünkü o zamanlar çulsuz ve bir başımızaydık," dedi. "Bu sefer farklı olacak."

Kadehin içine attığı izmarit cızırdarken uzanıp Mari'nin ellerini tuttu. "Bir villada kalacağız, Mare. Hem de" –sesini alçaltıp alnını Mari'ninkine dayadı– "*Noel Gordon*'la."

Gözleri fal taşı gibi açılan Mari geri çekildi. "Dur bir dakika, Noel Gordon derken..."

"Yok, büfede çalışan Noel Gordon," diye güldü Lara, sonra da Mari'nin karnına vurdu. "Tabii ki *Glasgow*'dan Noel Gordon. *When She Goes* Noel Gordon."

When She Goes Mari'nin en sevdiği albümdü, öyle ki lanet olası Hobbes birkaç ay önce ilkini çizince duramamış, ikincisini satın almıştı. Dahası odasının duvarlarında Noel Gordon'ın solo çıkış yapmadan önce ilk grubu The Rovers'ta olduğu zamanlardan fotoğrafları asılıydı.

Ama Noel Gordon artık *ünlüydü*. Sahiden ünlüydü hem de, rock yıldızıydı, Pierce'in hem saygı duyduğu hem de kıskandığı bir idoldü.

"Sen onu nereden tanıyorsun ki?" diye sordu Lara'ya. Kıkırdayan Lara gözlerini kırpıştırarak kendi etrafında yarım döndü.

"Kader," dedi e harfini uzatarak, o böyle yapınca Mari dişlerini sıktı. "Bonnie'yle beraber Soho'da bir *pub*ın önünde dikiliyorduk. Bonnie'yi biliyorsun, değil mi?"

Bilmiyordu ama yine de başıyla onayladı, aksi takdirde Lara'nın dikkati dağılacak ve yeni kankası Bonnie hakkında uzun bir monologa başlayacaktı. Lara o kadar hızlı arkadaş edinip kaybediyordu ki Mari isimlerini öğrenme zahmetine bile girmiyordu.

"Neyse işte, kapının önünde muhabbet edip sigara içiyorduk, derken bir... *ses* duydum. 'Bu güzel hanımlardan birinin çakmağı var mıdır acaba?' diye sordu. Başımı kaldırıp baktığımda *onu* gördüm. Bildiğimiz Noel Gordon. *O kadar* yakışıklı ki, Mari... Fotoğraflarda gördüğünün on katı! Neyse, sonra biz konuşmaya başladık ve beni bir partiye davet etti, şimdi de onunla birlikte İtalya'ya gitmemizi istiyor."

"Tamam da altı üstü bir partiden sonra neden onunla..." diyen Mari, Lara'nın kızaran yanaklarını ve diliyle yanağını şişirişini görünce anladı.

"Tabii ya," dedi ve bu durumdan az da olsa etkilenmesinden nefret etti. "Adamla yatıyorsun."

Lara hemen, "Sakın kimseye söyleme," dedi ama Mari sırf son derece ünlü, evli bir adamla yatan birinin söylemesi gereken bir şey olduğunu düşündüğü için böyle söylediğini biliyordu. Yoksa üvey kardeşini, elinde bu ilişkiyi cümle âleme duyuran bir tabelayla Piccadilly'yi turlamaktan müthiş zevk alacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Üstelik onun açısından ne büyük bir başarıydı. Mari'nin kendi müzisyeni olabilirdi –Pierce'in ünü Londra barlarında ve gece kulüplerinde yayılmaya başlamıştı– ama Noel Gordon bambaşka bir boyuttu.

Lara'nın onunla yatmasının sebebi de buydu muhtemelen.

İkisi de on iki yaşındayken Jane, Mari'nin babasıyla evlendiğinden beri gizli bir rekabet içindeydiler. Mari'nin dersleri iyiyse Lara ondan daha iyi olmak için uğraşırdı. Mari yeni bir 45'lik aldıysa ertesi gün Lara iki tane birden alırdı.

Mari, İngiltere'den ayrılırlarken Lara'nın peşlerine takılmasına, döndükten sonra da onlarla kalmasına şaşırmamıştı bile. Lara bunu gidecek başka yeri olmadığı için yaptığını söylese de Jane, Mari'nin babasını Lara'yı eve geri almaya ikna edebilirdi. Ne de olsa evli bir adamla kaçan, affı olmayan günahı işleyen Mari'ydi. Lara sadece kardeşinin yanında olmuştu.

Mari aylardır bunları Lara'ya söylemek istiyor ama bir şey dile dökmesine engel oluyordu. Lara'nın canını ne kadar sıktığı düşünüldüğünde garip görünse de hâlâ bu macerada yanında tanıdık birinin olmasını istiyordu. Konuşabileceği, Pierce olmayan birinin.

Birasını tezgâha bırakırken, "Kusura bakma, Lara ama," dedi soğuk bir sesle, "yazı onunla İtalya'da geçirirsek insanlar aranızda bir şey olduğundan şüphelenirler."

Lara burnundan gülerek elini savurdu. "İnsanlar Pierce'in müziğini duyduğu için bizi davet ettiğini düşünürler. Ya da senin için. Annenle babana pek bir hayran."

Mari ne zaman birinin ebeveynlerinden övgüyle bahsettiğini duysa yüreğinde peyda olan o tanıdık, rahatsız edici duyguyu bastırmaya çalıştı. Bu duygu tam olarak ne gururdu ne de tedirginlikti, ikisinin karışımıydı. Mari de onlara hayranlık duyuyordu elbette, hayatı boyunca annesini idol bellemişti ama ebeveynleri hakkında pek de doğru olmayan bir tablo çizen insanlardan –Noel gibi, hatta *Pierce* gibi insanlardan– çekiniyordu. Onunla tanıştıklarında akıllarına annesinin gelmesinden endişe ediyordu. Mari'nin varlığının, dünyadan ne çaldığını düşünmelerinden endişe ediyordu.

Bununla beraber Noel Gordon'ın ebeveynlerinin hayranı olması onu şaşırtmamıştı. Ne de olsa anne babası isyancıydı. Müzisyen değillerdi ama yazar, filozof, bohemdiler. Eşine az rastlanır bir entelektüel akran evliliği, ikonoklastların aşk hikâyesi. Üstelik Mari'nin annesinin erken ölümü bu efsaneyi daha da parlatmıştı. Son derece trajik, son derece romantik, saçma sapan şeyler işte.

Gerçi sonunda babası o kadar da kalender çıkmamıştı. William kızının evli bir adamla –evine buyur ettiği, arkadaşı olarak gördüğü evli bir adamla– birlikte olduğunu öğrendiğinde küplere binmiş, Mari'ye resmen "bir daha kapımı çalma" demeye getirmişti. Hâl böyleyken Mari'nin evden kaçmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Fakat bunların hepsi geçmişte kalmıştı ve gelecekte şu vardı: Yaz mevsimini iyi niyetli bir rock yıldızıyla İtalya'da lüks bir villada geçirmek. Buna kim hayır diyebilirdi ki?

"Siz ikiniz buraya kapanmış ne yapıyorsunuz?"

Ninova

Gelen Pierce'ti, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açılmış, saçları terden yüzüne yapışmıştı, Mari'yi kollarının arasına alıp burnunu boynuna sürttü.

"Yeni maceralar planlıyoruz," dedi Lara ve Pierce, Mari'yi daha sıkı sarmalarken uzanıp adamın kolunu okşadı.

Bunu hep yapardı. Sürekli Pierce'e dokunup dururdu.

Pierce sadık biri değildi, Mari bunun farkındaydı, hâlâ bir karısı varken ondan sadık olmasını bekleyemeyeceğinin de farkındaydı. Sevecen, asil Frances, Surrey'de bir köyde Pierce'in yolunu gözlüyor, aklını başına toplayarak ona geri dönmesini bekliyordu.

Ama Pierce, Lara'yla sadece bir kez beraber olduklarına yemin ediyordu, o da Billy öldükten sonraydı. O zamanlar Mari ıstırabın pençesinde kıvranıyordu; öylesine sevdiği birini sonsuza dek kaybettikten sonra yataktan nasıl çıkacağını düşünüyor, kendi doğumu annesinin ölümüne sebep olduğu için bebeğinin ölümünün evrenin ondan intikam alma yöntemi olup olmadığını merak ediyordu.

Bunlar karanlık, korkunç düşüncelerdi. Öyle bir dar boğaza düşmüştü ki Pierce bile ona ulaşamamıştı.

Mari onları acılarıyla baş başa bırakmıştı, daha doğrusu Pierce'in açıklaması buydu. İkisi de acı çektiği, ikisi de Mari'yi özlediği için teselliyi birbirlerinde bulmuşlardı.

Mari buna inanmaya, onları affetmeye çalışmıştı ama yine de...

Merak etmeden yapamıyordu.

Lara'nın Pierce'e İtalya gezisini anlatışını dinleyip Pierce'in Lara'yı kollarına aldığı gibi küçücük mutfakta döndürmesini, Lara'nın çizmelerinin topuklarının mutfak dolaplarına çarparak boyalarını dökmesini izlerken bu gezinin ihtiyaç duydukları şey olduğunu umut etti. İtalya'da gerçekten nefes alabileceği bir alan bulabileceğini. Hem belki, diye düşündü defterine bakarak, kendi hayalleri için de bir alan bulurdu.

Ninova

Mari Godwick ünlü doğmuştu. Babası meşhur yazar ve bohem William Godwick'ti, annesi Marianne Wolsely'nin adıysa İspanyol İç Savaşı sırasında bir gazeteci olarak çok daha ötelere nam salmıştı. Sevilla'dan gönderdiği telgraflar koskoca bir ulusun dikkatini çekmiş, tek kurgu eseri olan *Kalbin Kanı ve Diğer Hikâyeler* adlı öykü kitabı gayet iyi satmıştı ama onu bir skandal hâline getiren asıl şey alışılmışın dışındaki aşk hayatıydı.

İlk ünlü sevgilisi ressam Rosa Harris'ti ve Marianne'in bu münasebeti dünyadan saklamayı reddetmesi cesur ve tavizsiz bir davranış olarak görülmüştü. O ilişki bittikten sonra adı Hemingway, Prens George, yani namıdiğer Kent Dükü ve tanınmış bir milletvekilinin karısıyla anılmıştı. Son zamanlarda hayatı hakkında yapılan daha incelikli araştırmalar, tıpkı kızı Mari ve şimdilerde "Soho Takımı" olarak bilinen grupla ilişkileri hakkında da öne sürüldüğü gibi, bu gönül işlerinin birçoğunun abartıldığını, hatta tamamen uydurma olabileceğini ortaya koymuştur.

Fakat Marianne'le kızı arasındaki en bilindik bağ, Mari'nin doğduğu gün annesinin ölmesidir.

Ölüm nedeni, Mari'nin doğduğu 1955 yılında büyük ölçüde yanlış anlaşılan bir hastalık olan preeklampsiydi ve daha sonra Mari, annesinin bedeninde neredeyse bir yıl boyunca iç içe geçmiş iki ruh olduklarını hissettiğini söyleyecekti. Biri kendini zorla içeri sokarken diğeri çıkıp gitmişti.

Mari'nin ömrünün sonuna dek taşıyacağı bir vicdan yüküydü bu. Müzisyen Pierce Sheldon'dan olan tek çocuğu William 1973'te göğüs enfeksiyonundan öldüğünde arkadaşlarına bunu hak ettiğini söylemişti. Bilhassa hayatımn ilerleyen dönemlerinde daima kendini suçlama eğiliminde olmuştu ve kimilerine göre hayatı boyunca tek bir kitap yayımlamasının sebebi de buydu. *Lilith Yükseliyor* büyük ses getirmiş, Mari'ye ömrünün sonuna dek rahat yaşayabileceği kadar para kazandırmıştı ancak bu başarının öylesine büyük bir trajedinin ardından gelmesi tüm sevincini kursağında bırakıyordu.

Ninova

1993'teki vefatının ardından oturduğu apartman dairesinde hepsi 1979 ila 1992 yılları arasında yazılmış birçok el yazması bulunmuş ve hepsi yayımlanmıştır.

Yıllarca edebiyat temsilciliğini yapan Jeremy Thompson, Mari'nin el yazmalarını teslim etmek yerine saklamayı tercih etmesine herkes kadar şaşırdıysa da *The Times*'a verdiği demeçte şöyle demiştir: "Mari cins biriydi. Onu yirmi yıldır tanıyordum ama hiçbir zaman gerçekten tanıdığımı hissetmemiştim. Bence gerçek Mari'yi kimse tanımıyordu."

–*Basamaktaki Gölge: Mari Godwick'in Lanetli Hayatı ve Aşkları*, Caroline Leeman, 2015

Ninova

THE ROVERS TURNE DEFTERİNİ KAPADI

Rock grubu The Rovers, biletleri yok satan Amerika turnesinin hemen ardından "uzun süreli bir ara" vereceğini, bu esnada grup üyelerinin "başka projelere" odaklanacağını duyurarak müzik piyasasını ve dünyayı şoka uğrattı. Baterist Sam Collins hâlihazırda Cream and The Byrds gibi sanatçıların albümlerinde yer almış, bas gitarist John Keating daha geçen sene The Rolling Stones'la birlikte sahneye çıkmışken doğal olarak şimdi bütün gözler grubun solisti Noel Gordon'a çevrilmiş durumda. Herkes onun ne yapacağını merakla bekliyor.

Rochdale Kontu'nun en küçük oğlu olan Bay Gordon her zaman sıra dışı (bazılarına göreyse taşkın) biri olmuş, sık sık Doors'tan Jim Morrison ve The Who'dan Roger Daltrey'le kıyaslanmıştır. Kadifemsi bariton sesi ve ezoterik şarkı sözleri onu bir süper star yapsa da hem Britanya'da hem de dünya çapında gazete haberlerinin demirbaşı hâline gelmesinin esas sebebi kadınları kendine hayran bırakan yakışıklılığı ve sık sık yaşadığı sansasyonel ilişkilerdir. Şu sıralar Lady Arabella Wentworth'le Mustique'te balayında olan Bay Gordon'a ulaşamadık ancak kaynaklarımız solo albümün kesinlikle yolda olduğunu söylüyor. Bakalım Noel Gordon'ın yıldızı daha ne kadar yükselecek?

–Pop Beats Magazine, Haziran 1969

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kuzey Carolina, Asheville'deki küçük kafede yediğim o öğle yemeğinden sadece iki hafta sonra kendimi Roma'da bulduğuma inanamıyordum.

Sakin geçen uçuşun büyük kısmını uyuyarak geçirmiştim. O nedenledir ki Fiumicino denen kaosun göbeğine düştüğümde ülkeden değil, gezegenden ayrılmış gibi hissettim.

Chess şu anda Orvieto'nun eteklerindeki evdeydi, bana da oraya nasıl gideceğime dair talimatlar göndermişti. Bagaj alımı bölümünde, pencerelerden içeri dolan parlak güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısarak telefonumdan bu talimatları okuyordum. Havaalanından Termini'ye, yani şehir merkezindeki istasyona giden trene binecek, oradan başka bir trene binerek Orvieto'ya geçecektim ki dediğine göre Chess beni orada bekliyordu.

Beş yıldan fazladır yurt dışına çıkmamıştım, çıktığımda da yanımda hep Matt vardı. İlk kez yabancı bir ülkede kendi başıma yolumu buluyordum ve doğru trene bindiğimde hissettiğim gurur muhtemelen orantısızdı ama umurumda değildi. İki yıldan uzun bir süre sonra ilk defa kendim gibi hissediyordum, üzerimdeki uyuşukluktan kurtulmuştum, omuzlarıma çökerek doğrulmamı engelleyen yük nihayet kalkmıştı.

Roma'yla Orvieto arası yaklaşık bir saat sürecekti ve hem yorgun olmama hem de trenin beşik gibi sallanarak iyice uy-

kumu getirmesine rağmen o kadar heyecanlıydım ki yüzümü âdeta cama yapıştırmış, şehir manzarasının yerini gitgide kırsala bırakmasını izliyordum.

Durduğumuz istasyon Roma'dakinden çok daha küçüktü ve tepede şehrin tarihi bölgesini çevreleyen kalın surlar vardı. Buradan bakınca bir tek ağaçların tepeleri ve birkaç çatı görünüyor, bu da bölgeyi inanılmaz derece antik ve yekpare gösteriyordu. İtalya'nın Orta Çağ'dan kalma höyükleri hakkında yazılar okumuştum ama ilk kez onlardan birini görüyordum. Bavulumu çekiştire çekiştire trenden inerken gözlerimin yaşardığını hissettim.

Yapmıştım. Aylarca evimde, kendi bedenimde kapalı kaldıktan sonra yepyeni bir yerdeydim ve bunun yarattığı heyecan şampanya misali kanımda köpürüyordu.

Chess'in istasyonun hemen önünde beklediğini görünce heyecanım iki kat arttığı gibi yüreğime de su serpildi.

Her nasılsa Asheville'de olduğundan daha sarışın görünüyordu. Acaba onu bir dahaki görüşümde saçları büsbütün platin sarısı mı olacaktı? Ama gülümsüyordu, ağzı kulaklarındaydı, kollarını kocaman açmıştı, ben de kendimi o kollara bıraktım.

"Geldin!" dedi içini çekerek, sonra arkasındaki arabayı gösterdi.

Küçük ve kırmızıydı, âdeta İtalyan'ım diye bağırıyordu. Bavulumu arka koltuğa koyarken kahkaha attım.

"Harika Chess Chandler'ın bu kadar klişe olduğuna inanamıyorum," dediğimde gülümsemeye devam ederek güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı.

"En iyi arkadaşım yazı geçirmek için İtalya'ya yanıma gelmiş. Tabii ki rüzgârda saçlarımızı savura savura Fiat süreceğiz. *Under the Tuscan Sun*'ı yeniden çekeceğiz, yavrum!"

Bir kez daha kahkahalara boğulduktan sonra arabaya bindik. Doğru diyordu, İtalya'da tam da böyle davranılmalıydı.

Ninova

Tepelerin arasında ilerleyen kıvrımlı yolu takip ederek Orvieto'dan uzaklaşıp iyiden iyiye yukarılara çıkmıştık ki o devasa surların ardında kalan antik şehri ciddi manada görmeye başladım.

Bakışlarımı fark eden Chess, "Harika bir yer," dedi. "Gerçek bir peri masalı âdeta. İstersen bu akşamüzeri gezebiliriz."

İstersem gezebilirdim istersem de bütün gün hiçbir şey yapmayabilirdim; bu kararın tamamen bana ait olması içimi kıpır kıpır ediyordu.

Gördüğüm en mavi gökyüzünün altında kırların ve ağaçların yanından geçerek ilerlerken Chess bir toprak yola saptı, bu yolda zavallı Fiat muhtemelen hiç alışık olmadığı biçimde sarsılmaya başladı. Roma'nın daracık sokakları için üretilmiş bir arabaydı bu, çakıllarla ve çukurlarla kaplı toprak yollar için değil ama işte Chess arabaları bile dize getirebilecek biriydi.

Derken ev görüş alanımıza girdi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Oha, Chess," diye mırıldandım.

Son birkaç günde Villa Aestas'ın onlarca fotoğrafına bakmıştım ama bir şeyin fotoğrafını görmek başkaydı, kendisini görmek bambaşka. Tepemizde bir filmden fırlamış gibi yükseliyordu.

Tam olarak İtalyan villası denince akla gelen türdendi: gelmiş geçmiş en yeşil bahçenin ortasında, her penceresinde rengârenk çiçekler açan, tereyağı rengi taştan yapılma sağlam fakat zarif bir dikdörtgen.

Villanın önündeki kavisli çakıllıkta durduk. Evin yan tarafından arkadaki havuzun parıldayan masmavi suyunu görebiliyordum, onun da arkasında gölün daha yeşilimsi ve daha karanlık suları vardı, çevresini saran upuzun servi ağaçları kıyısına biraz olsun gölge lütfediyordu.

"İnanılmaz, değil mi?" diye sordu Chess ve daha iyi görebilmek için güneş gözlüğünü başının tepesine kaldırdı. "İnternet sitesinde yazanlar gerçeğinin yanından bile geçemez."

Sahiden geçemezdi. Zira esas olan buranın nasıl *göründüğü* değildi. Nasıl *hisler uyandırdığıydı.*

Dünyanın geri kalanından tamamen soyutlanmış küçük bir evren misali huzur doluydu.

Olmam gereken yerin tam da burası olduğunu hemencecik anladım.

Üstelik Chess ağır meşe kapıyı açıp beni serin ve loş antreye yönlendirdiğinde bu his daha da kuvvetlendi. Ayaklarımızın altındaki zemin taştı, duvarlar tıpkı dış cephe gibi sıcak bir sarıya boyanmıştı ve kapının hemen yanında üzerinde bir vazo canlı ayçiçeği olan eski, çizik dolu bir masa vardı.

"Bunları ben topladım," dedi Chess, uzanıp çiçeklerin yapraklarını okşayarak. "Evin arka tarafında kocaman bir ayçiçeği tarlası var. Sanki burayı olabildiğince rüya gibi ve İtalyan göstermeye çalışmışlar."

Başarmışlardı da. Ev hayallerimi karşılamakla kalmıyor, fersah fersah aşıyordu.

İtiraf etmeliydim ki bu da tam Chesslik hareketti.

"Eeeee?" diye sordu, parmaklarını iç içe geçirip ellerini çenesinin altına koyarak.

"Burada birinin öldürüldüğüne inanamıyorum," diye yanıt verdiğimde güldü.

"Pekâlâ, eve girer girmez cinayetten bahsettin bile. Geriye sadece dört hakkın kaldı."

"Hemen kullanmayacağım," diye söz verdim çünkü şu anda merdivenin tepesindeki kemerli pencereden içeriye dolan ışığın altında, holde dururken cinayet umurumda bile değildi. Hem Chess haklıydı; ardı sıra ürkütücü efsaneler üretilen vahşi bir olaydan ziyade yetmişlerin tipik uyuşturucu ve rock'n'roll fiyaskolarından birine benziyordu. Dâhil olan herkesin kafası kıyak olduğundan kontrolden çıkıveren bir kavgada, serserinin teki tarafından dövülerek öldürülen bir müzisyen. Dahası o gece orada olan herkes çoktan ölmüştü.

Ninova

"Hem," diye ekledi Chess, beni evin iç taraflarına doğru yönlendirerek, "insanlar her türden evde öldürülüyorlar, neden muhteşem villalarda da öldürülmesinler ki?"

Doğru diyordu ama benim düşündüğüm evin zarafeti değildi. Buradan, birinin beyninin patlatılmasıyla tamamen çelişen buram buram bir sıcaklık, bir huzur yayılıyordu.

Ama şimdi bunları düşünmek istemiyordum.

Şimdi güzel bir banyo yapmak, bir kadeh şarap içmek ve dışarıdaki verandada hiçbir şey düşünmeden en az iki saat oturmak istiyordum.

"Sana evi gezdirmemi ister misin?" diye sordu Chess, eliyle etrafı işaret ederek.

Aslında istemiyordum. Burayı kendi başıma keşfetmek, sırlarını ve bana hazırladığı sürprizleri kendi başıma ortaya çıkarmak eğlenceli olurdu.

Ama Chess'in malikânenin hanımı rolünü oynamak için sabırsızlandığını görebiliyordum. Bu yüzden gülümseyip, "Çok isterim," dedim.

Ellerini çırptı, ardından koluma girip beni peşi sıra götürdü.

Düşündüğümden daha küçük, daha samimiydi. "Villa" lafını duyunca insanın aklına kanatları ve gizli koridorları olan kocaman bir malikâne geliyordu. Ama Villa Aestas daha evimsi bir yerdi. Kapıdan girer girmez karşınıza ortama uygun büyük bir merdiven çıkıyor, bu merdivense iki tarafında da koridor olan bir sahanlığa uzanıyordu. Koridorlarda yatak odaları vardı. En az dört yatak odası görmüştüm ki Chess beni sağdakine götürüp kapıyı gösterişle açtı.

"Beğenmezsen diğerlerinden birini seçebilirsin elbette ama bence en Em'e özgü olanı bu," dedi. Kapının kasasına yaslanmış, Chess'e özgü gülüşüyle gülümsüyordu ve her zamanki gibi haklıydı.

Oda küçüktü ama göle ve eğimli arka bahçeye bakıyordu, uzakta da Orvieto'nun surlarını şöyle böyle seçebiliyordum.

Pencerenin altında beyaz bir çalışma masası vardı, yatağın mavinin tonlarındaki nevresim takımı da pastoral Umbria manzarasının baskılarının asılı olduğu beyaz duvarların yanında dinginlik veriyordu. Dantelli tül perdeler rüzgârda uçuşuyordu. En ince ayrıntısına kadar mükemmel olan bu oda âdeta bir film seti gibiydi.

"İyi olduğumu itiraf et," dedi Chess, bense birdenbire tıkanan boğazımla ona döndüm.

"Senden iyisi yok," dedim ve bunda ciddiydim. Sırf beni buraya davet ettiği ya da bana bu odayı seçtiği için değildi. Onu tanıdığımdan beri yaşadığımız tüm sorunlara rağmen sahiden de her yönüyle en iyi arkadaşım olduğu içindi.

Bana yine sımsıkı sarıldıktan sonra geri çekilip, "Bu masada birbirinden güzel kelimeler yazacaksın, inan bana," dedi.

Yaşlı gözlerle gülüp burnumu sildim. "Bana benden çok inanıyorsun."

Chess omzunu silkip kapıya gitti. "Her zaman inandım."

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O bir kadeh şarabı içip o birkaç saati kendime ayırmış, verandadaki minderli şezlongda otururken uyuyakaldıktan sonra güneşin batışına ve açık mutfak kapısından dışarı yayılan kızarmış tavuk, limon, sarımsak kokusuna uyanmıştım.

Chess'i orada buldum, kemerine bir bez sıkıştırmış, ocaktaki tencereyi karıştırıyordu, diğer elinde de kendi şarap kadehi vardı. Telefonu tezgâhın üstündeydi ve evin içindeki gizli hoparlörlerden müzik yayılıyordu. Melodiyi tanımamla kahkaha atınca Chess arkasına döndü.

"Ciddi ciddi yemek yaparken Avril Lavigne mi dinliyorsun?" diye sordum. Elindeki kaşığı bana doğru uzatınca kaşıktan ocağın üstüne kıvamlı bir sos döküldü.

"Son derece özel 'Em ve Chess, Kankaların Çalma Listesi'ni dinliyorum canım, *sağ ol.*"

Başıyla işaret ettiği telefonu aldım. Sahiden de onun odasında saç fırçalarıyla oynadığımız şarkıcılık oyunundan tutun da düğünümden önceki gece sarhoş sarhoş yaptığımız karaokeye kadar birbirimizi tanıdığımız yıllar içinde biriktirdiğimiz onlarca anının gözlerimin önünde canlanmasına neden olan şarkılarla dolu, "JessieC+EmmyMacSonsuzaDekKanka (1998-2018)" isimli bir çalma listesi dinliyordu.

Ninova

Listenin adı bile nostaljikti. "Jessie C" ve "Emmy Mac" birbirimize taktığımız eski lakaplarımızdı. Ben onunkini kullanmayı, insanların ona Jessica'nın herhangi bir uzantısıyla hitap etmesini hiç sevmediği için bırakmıştım, o da benimkini ben Emily McCrae yerine Emily Sheridan olduğumda bırakmıştı.

Ama bu eski versiyonlarımızı yeniden yan yana görmek güzeldi.

Duygularım kabarırken telefonu yerine koyup tezgâhın üstüne oturdum ve ayaklarımı sallayarak yemek yapmasını izledim. "Neden 2018'de bitiyor?" diye sorduğumda, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana döndü.

"Hı?"

"Çalma listesi," dedim. "Tanıştığımız yıl olan 1998'de başlıyor ama beş yıl önce filan bitiyor."

"Haa," dedi yeniden ocağa dönerek. "Yirminci yıl partimiz için oluşturmuştum."

Şaşırma sırası şimdi bendeydi. "Hangi yirminci yıl partisi?"

"Vermek istediğim parti," dedi Chess, *High School Musical*'dan bir şarkı çalmaya başlarken. "*Gerçek* bir yıldönümü partisi gibi büyük bir şey olacaktı ama *arkadaş* versiyonunu yapacaktım. Kiawah'taki evime bütün dostlarımızı ve ailelerimizi davet edecektim. Herkesi."

Kulağa çok tatlı geliyordu ama bir yandan da –Chess'in alametifarikası olarak– çılgıncaydı. "Neden yapmadın peki?"

Bana doğru döndü ve kaşığı seramik kaşıklığa koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başım kalabalıklaştı. *Güçlü Yol*'un karton kapakla basıldığı yıldı ve birdenbire her şey..."

Ellerini gelişigüzel salladı çünkü o kitabın yarattığı çılgınlığı özetleyebilecek bir kelime var mıydı ki? Chess öncesinde de başarılıydı. *Annemin Bana Öğretmediği Şeyler* gayet iyi satmış, *Güçlü Yol*'un ciltli baskısı ondan da iyi iş çıkarmıştı ama karton kapaklı baskının satışları resmen patlamıştı.

Ninova

İşte o dönemde Oprah'nın programına katılmış, sonrasında televizyonlarda, dergilerde boy göstererek insanların sokakta tanıdığı türde ünlülerden olmuştu.

"Sonra *senin* başın kalabalıklaştı," diye devam ederek göz ucuyla bana baktı. "Matt'in Bebek Meselesi'ni başlattığı yıl değil miydi?"

Ah, doğru. Bebek Meselesi.

Aslında o daha sonra olmuştu. Bundan birkaç yıl önceki Şükran Günü'nde, maaile masada oturmuş yemek yerken Matt'in birden ayağa kalkıp elimi tutması ve herkese "aile kurmaya" karar verdiğimizi ilan etmesiyle başlamıştı.

Esasında bu konuyu ciddi ciddi değil de varsayımsal olarak konuşmuştuk, dahası kesinlikle kimseye *ilan etmek* istememiştim. Elim Matt'in avucunun içinde terden sırılsıklam olmuş, yüzüm domates gibi kızarmış hâlde otururken, *Annemle babamın sık sık seks yapmaya başlayacağımızı bilmeleri gerekiyor muydu sahiden?* diye düşündüğümü hâlâ hatırlıyordum.

Ama Matt öyleydi işte. Tam bir "niyetini açıkça söyle, gerçekleştirene kadar durma" adamıydı. Üstelik annemler bu habere çok sevinmişlerdi. Sanırım uyumlu hareket etmek benim de kolayıma gelmişti. Tıpkı Chess gibi Matt de sizi kendi planlarına dâhil etmek ve bunu yaparken de başından beri sizin fikrinizmiş gibi göstermek konusunda son derece başarılıydı.

O zamanlar bilmiyordum ama bu, sonun başlangıcıydı. O Şükran Günü yemeğinde şarap kadehimi ikinciye doldururken henüz hamile olmamama rağmen Matt'in bana ters ters bakması, annemin kullanmak isteyebileceğimiz bebek isimlerini bulmak için Ancestry.com hesabını açması, erkek kardeşlerimin kimin en sevilen dayı olacağıyla ilgili şakalar yapması, benimse, *Bu harika bir şey, bunu istiyorum, sadece bu kadar erken açıkladığı için şaşkınım, o kadar*, diye düşünmem...

"Ayrıca o yıl iki Petal kitabı yazmıştım, yani haklısın, çok yoğun bir dönemdi," diyerek Chess'in sorusunu geçiştirdim.

Chess yeniden ocağa dönüp şarabından bir yudum içti. "Neyse işte, zamanlaması kötüydü. Dahası düşüncemi Matt'e açtığımda *acayip* tuhaf tepki verdi. Sorumluluk alanına giriyorum gibi mi hissetti, nedir? Sanki sadece o seninle yıldönümü kutlayabilirmiş gibi." Başını geriye atarak güldüğünde saçları omuzlarına sürtündü. "Düğününüzde aslında ikimizle de evlendiğini söylediğimde ne kadar kızdığını hatırlıyor musun?"

Esasında *kızmamıştı*, sadece... rahatsız olmuştu sanırım. Yüzündeki gülüşün donuklaşmasını, bunun üzerine midemin kasılmasını hâlâ hatırlıyordum.

Ya birbirlerinden hoşlanmazlarsa ne yapacağım? diye düşünmüştüm ilk tanıştıklarında. Matt'le ilişkimiz çok hızlı ilerlemiş ama o ve Chess düğünden önce sadece birkaç kez bir araya gelebilmişlerdi.

Fakat sonra korkumun ne kadar yersiz olduğunu görmüştüm. Chess ele avuca sığmaz biriydi ama Matt onu hakikaten sevmişti. Üçümüz birlikte takılırken hiç yabancılık çekmemiştik. Matt bizim kendi aramızda yaptığımız esprilere ve 2002 yılından bir gençlik filmine yaptığımız atıflara hiçbir şey demezdi. Şimdi bu anıları hatırlayınca onu neredeyse özlediğimi fark ettim.

Ne acınası bir düşünceydi.

Matt artık yoktu ama Chess buradaydı. *Ben* buradaydım. Tezgâhtan atlayıp ocaktakilere bakmaya gittim.

Chess'in karıştırdığı, şimdi içinde et suyu sosu olduğunu gördüğüm bir tencere vardı, arka gözde de bir tencere kuşkonmaz pişiyordu. Fırına tavuk atmıştı, derisi kahverengileşip çıtır çıtır bir hâl alan beyaz etin etrafı altın rengi patates dilimleriyle çevriliydi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yemek mi yaptın?" Chess yemek *yapabiliyordu* ama seve seve yaptığını hiç görmemiştim.

Bir an yüzünü buruşturarak düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Yalan söyleyip evet demek için can atıyorum ama aslında bütün yiyecekleri burada olduğumuz süre boyunca

bizimle ilgilenecek olan kız, yani Giulia getirdi. Ben sadece... ısıtıyorum."

Gülümseyerek mavi emaye buzdolabına gittim ve kapağını açtığımda içinde soğumaya bırakılmış bir şişe şarap daha buldum. İkimizin kadehini de doldurup, "Az önce 'bizimle ilgilenecek olan kız' cümlesini kurduğunun farkındasın, değil mi? Artık böyle şeyler söyleyen biri olduğunun farkındasın, değil mi?" dedim.

Elinin kenarına bulaşan sosu yalarken gözlerini devirdi. "E kızın işi o ama! Nasıl desem... evin olmazsa olmazı. Ortalığı toparlıyor, yemek getiriyor falan filan. Dediğine göre ailesi nesillerdir burada çalışıyormuş."

Mutfak dolabından iki tabak alıp üzerinde çiçekli masa örtüsü serili tatlı küçük masaya giderken bu dediğini düşündüm. "Sence annesi ya da büyükannesi şeye şahit ol–"

Chess bir parmağını kaldırıp, "Unutma," diye uyardı. "O olaydan bahsetmek için sadece dört hakkın kalmıştı, ikisini aynı gün içinde kullanmak istediğinden emin misin?"

Sırıtarak başımı salladım ve masayı kurmaya devam ettim.

Limon ve zeytinyağıyla pişirilmiş kuşkonmazları, tavuk ve patatesleri, aynı anda hem kıvamlı hem de cıvık olan et suyu sosunu bir güzel mideye indirip üzerine buraların meşhur Orvieto şarabından içtik. Normalde içtiğim şaraplardan daha şekerliydi ama tadı yaza benziyordu ve masadan kalktığımda uzun zamandır yemediğim kadar yediğimi fark ettim, biraz da çakırkeyiftim.

Chess de öyleydi, bir şişe limon likörünü kolunun altına kıstırmış, parmaklarının arasında iki minik kadehle hole açılan kapıyı işaret ederken sırıtıyordu.

"Buyurunuz, misafir odasına geçelim," dedi son derece resmî ve Avrupai bir sesle, ben de etrafa çarpmamaya dikkat ederek peşinden gittim. Güneş batmıştı ve önünden geçtiğimiz ana salonun lambaları açık olsa da hol gölgeler altındaydı.

Chess çift kanatlı bir kapının önünde durup dirseğiyle iterek açtı. Duvarı yoklayarak ışık düğmesini aradım ama limon likörüyle kadehleri elinden bırakan Chess *cık cık*ladı.

"Dur, dur. Bir saniye."

Çakmak sesi duydum, peşi sıra kapının hemen yanındaki uzun konsoldan ılık bir ışık yayılmaya başladı. Metal bir şamdandaki kalın bir mum cızırdarken Chess'in odayı dolaşarak diğer mumları yakmasını izledim: Şöminenin hemen üstündeki rafta iki kalın mum daha vardı, ışıkları varaklı aynadan yansıyordu, kanepenin önündeki sehpanın üstünde de birkaç dekoratif mum bulunuyordu.

Son ve esas ışık kaynağı olarak çok kollu büyük bir şamdanı yaktı. Şamdanın kollarından kristaller sarkıyordu ki Chess şamdanı alıp uzun, alçak bir rafa koyarken bu kristaller hafifçe şıngırdadı.

Chess bana evi gezdirirken bu odayı gördüğümü hatırlıyordum ama ikindi ışığında gözüme son derece sıradan gelmişti: ana salon kadar güzel olmayan, pencereleri arkadaki muazzam manzara yerine evin ön tarafına bakan, içi eşya dolu küçük bir oturma odası.

Ama şimdi, titrek mum ışıklarının altında resmen değişime uğramıştı. Samimi ama aynı zamanda şaşaalıydı, biraz da gizemliydi. Ayaklarımızın altındaki halı eskimeye yüz tutmuş, ahşap döşeme aşınmıştı ama ortama kattıkları bu kullanılmışlık hissi hoşuma gitmişti. Püsküllü minderleri olan cılkı çıkmış kanepeyle onun takımının parçası, altın rengi kadife döşemesinde yer yer kellikler bulunan berjer koltukların tuhaf bir çekiciliği vardı. Sanki bu oda birçok şeye şahit olmuş gibi hissediyordum.

"Burası," dedi Chess, başka bir küçük konsola giderek, "evdeki en sevdiğim oda. Çok ürkütücü, değil mi?"

Ninova

Gülerken berjerlerden birine oturup ayak parmaklarımı halıya bastırdım. "Yalnızca sen, *Burası çok ürkütücüymüş, bayıldım,* dersin zaten."

Omzunun üstünden bana sırıtarak son derece eski bir plakçaların kapağını kaldırdı. "Doğru olabilir ama aramızda cinayet kitapları yazan sensin," diye hatırlattı. "O yüzden evdeki ilk geceni, tarzına uygun olarak Gotik bir ortamda geçirmekten hoşlanırsın diye düşündüm."

Chess yine beni başka kimsenin yapamayacağı şekilde anlamıştı. Evin böyle farklı yüzleri olmasını sevmiştim. Gündüzleri sıcacık ve yumuşak, geceleri biraz tekinsiz ve görkemliydi.

Ya da ben sandığımdan daha sarhoştum.

Konsolun yanında ahşap bir kasa vardı, Chess o kasanın içini karıştırıp sonunda tam seçemediğim bir albüm çıkardı. Loş ışıkta kapağı yeşilimsi ve solgun görünüyordu.

"Bir an geçmişe gittim," dedim Chess'e. "Ta lisenin ilk yılına. Esrar getirmemişsindir, değil mi?"

Chess buna burnundan gülerken albümü kabından çıkardı. "Keşke getirseymişim. En fazla tadı lavantaya benzeyen CBD yağı verebilirim. Mağaza için denememi istediler."

"Mağaza mı?"

Albümü plakçalara yerleştirip kolu kaldırdı. "Evet. Chess Takımı, perakende bölümümüzü büyütmeyi planlıyor. Kitapları ve diğer ürünleri internet sitesinde satıyoruz ama pop-up mağazalarımız da olsa fena olmaz. Belki ileride fiziksel mağazalar da açarız, bilirsin ya?"

Bilmiyordum ve bu gibi anlar ne kadar yakın olduğumuza dair nostaljik düşüncelerimi silip atıveriyordu. Chess'in hayatı benimkinden o kadar farklıydı ki âdeta başka gezegenlerden gibiydik ama yine de başımla onayladım.

İğne plakla buluşurken hafif bir cızırtı çıktı, kısa bir duraksama oldu, sonra şöyle böyle hatırladığım bir şarkının açılış notaları odayı doldurdu.

"Neydi bu şarkı?" diye sorduğumda Chess albüm kapağını bana uzattı.

Kapakta kucağında beyaz bir gitarla minderli bir oturakta oturan bir kadın vardı. Hafif sağa dönmüş, öne doğru eğilmişti ve koyu renkli kıvırcık saçları yüzünü neredeyse tamamen örtüyordu. Kapağın üst kısmında zarif, kıvrımlı harflerle "Aestas" yazıyordu.

"Bu yüzden artık buraya Villa Aestas diyorlar," dedi Chess. "Eskiden..."

"Villa Rosato'ydu," diye tamamladım cümlesini. "Google'da arattığımda görmüştüm."

Chess albüm kapağını geri alıp yakındaki masanın üstüne attı. "Aynen. Neyse işte, Lara Larchmont albümdeki şarkıların çoğunu burada yazmış. Onun şerefine villanın adını değiştirmeye karar vermişler. O lanet olası albümün yirmi milyon sattığını biliyor muydun? İyi rakam," diye ekledi plakçaları işaret ederek, "herhangi bir şeyimin yirmi milyon satması için şeytanla bile anlaşma yapardım."

Nakarat kısmı gelince şarkıyı hatırladım. "Altın Zincir."

"Bu albüm annemde vardı," dedim. Lara Larchmont arka planda şarkıyı söylerken annemin mutfakta mırıldanması gözümde canlandı.

Chess bir kolunu sallayarak, "Bu albüm herkesin annesinde vardı," dedi. "*Benim* annemde bile vardı ki 'sanat' ve 'duygular' gibi şeylere alerjisi olduğunu bilirsin."

Chess'in annesi Nanci'yi yıllardır görmemiştim. Chess'in gördüğünü de sanmıyordum. Hiçbir zaman yakın olmadıkları gibi *Annemin Bana Öğretmediği Şeyler* çıktıktan sonra da *bir daha* yakınlaşma ihtimalleri tamamen ortadan kalkmıştı. Ama çocukluğumuzda bile Chess bizim evde kendi evinde geçirdiğinden daha fazla vakit geçirirdi. Bu durumdan hiç şikâyetçi değildim; üç erkek kardeşin arasında tek kız çocuk olarak yanımda hep

Ninova

benim tarafımı tutan, dedikodu yapıp sırlarımı paylaşabileceğim birinin olması hoşuma gidiyordu.

Chess de bizim evin şenlikli kaosuna bayılıyor gibiydi. Onların ikiz evinde sadece o ve annesi yaşardı ve ne zaman onlarda kalsam evin sessizliği, Nanci'nin odasına çekilerek bizi yalnız başımıza bırakması hep tuhafıma giderdi.

Şimdi de o gecelerden birini yaşıyormuşuz gibi hissediyordum; ikimiz bu sessiz evde yalnız başımızdaydık. Ama soyulan linolyum döşemeleri ve ikinci el mobilyalarıyla o küçük, iç karartıcı ikiz evde değil bir *villa*daydık, hem de Chess'in kiraladığı bir İtalyan villasındaydık çünkü sorunlu ve mutsuz çocukluğuna rağmen o... başarmıştı. Her şeyi başarmıştı.

Bazen bunun ne kadar etkileyici olduğunu unutuyordum.

"Ortamın ruhuna ayak uyduralım dedim." Chess mum ışığında gülümsüyordu. "Bilhassa da ilk gece."

Limon likörünün kapağını açtı ve güneş rengi yoğun sıvıyı küçük kadehlere koyup birini bana uzattı. Almamam gerektiğini biliyordum –hâlihazırda sarhoştum zaten– ama İtalya'da İtalyanlar gibi davranmak gerekirdi, değil mi? Bu yüzden kadehi alıp kafama diktim, likör taze ve geniz yakacak kadar tatlıydı.

Chess kendi kadehini alıp yere çöktü. Gerçi "çöktü" kelimesi, uzun uzuvlarını bir araya getirerek çömelip sonra yeniden uzatışını tasvir etmek için yeterince zarif bir kelime değildi. Yanağını eline dayayarak bana baktı.

"İstersen şu cinayeti konuşabiliriz," dedi. "Albümü çıkararak kuralı bozmuş oldum bir kere."

Elimi sallayarak itiraz ettim, şarap aklımı bulandırmıştı, uçak yolculuğu yüzünden hâlâ sersem gibiydim. "Olmaz. Bu ürkütücü odada cinayet filan konuşmayacağız."

Chess onaylarcasına kadehini kaldırdı, sonra boş olduğunu fark etti. Limon likörüne uzanırken omzunun üstünden bana baktı.

"Eee, ev sende yazma hissi uyandırdı mı bakalım? Yarın neye dalacağına dair bir fikir şekillendi mi kafanda?"

Yarın dalmak istediğim tek şey havuzdu. Ama tabii ki bunu söylemedim. "Henüz tam şekillenmedi. Aslında önce yeni Petal Bloom kitabımı bitirmem lazım. Artık *gerçekten* bitirmem lazım."

"O kadar gecikti demek, ha?" diye sordu Chess. Kendisi de yazar olduğundan durumun ne kadar stresli olabileceğini anlıyordu ki bu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucuydu. Hayatı boyunca hiçbir teslim tarihini kaçırmadığından emindim. Üstelik kaçırsa bile onun için mali açıdan hiçbir sorun yaratmazdı. Ama benim bu dosyayı göndermemle birlikte gelecek paraya sahiden *ihtiyacım* vardı ve artık tek bir gün bile bekleyemezdim.

Matt sert oynamaya karar verince dişli bir avukata ihtiyacım olduğunu fark etmiştim ve bu tür avukatlar da Babanızın Golf Kulübü'nden Arkadaşı Ben kadar ucuz olmuyordu maalesef.

"Gecikti," dedim Chess'e, "ama herkes anlayış gösteriyor. Boşanmaydı, hastalığımdı derken..." Sustum. Ona gerçeği, yani editörüm ve temsilcim son derece anlayışlı olsalar da vadesiz hesabımın pek de öyle olmadığını söyleyemedim. Chess yerde pozisyonunu değiştirdi, ikinci limon likörü kadehini de çoktan bitirmişti.

"Birlikte yazacağımız kitabı hatırlıyor musun? Üniversitedeyken konuşmuştuk hani?"

Yıllar sonra ilk defa Kitap'ın bahsini açıyordu. Koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı kolçaklara koydum.

"Sahi, o kitabı neden yazmadık?" diye devam etti yüzünü buruşturarak.

Çünkü sen caydın, diye düşündüm ama söylemedim. *Her zamanki huyun.*

Gerçi haksızlık ediyordum. Chess'in cayma huyu esasında hayli özneldi. Söz konusu kendi kitapları gibi gerçekten önemsediği şeyler olduğunda herkes kadar azimli ve odaklı olabiliyordu.

Ninova

Ama iş başka şeylere geldiğinde, daha yeni ve daha parlak bir şey bulduğu anda onlardan bir çırpıda vazgeçebiliyordu.

Bu alışkanlığını öğrenmem birkaç yıl sürmüştü. Ama on beş yaşındayken annemle birlikte mutfak masasında oturmuş, Chess Cadılar Bayramı'nı benimle kutlayacakken beni ekip yeni erkek arkadaşıyla bir partiye gitti diye iki gözüm iki çeşme ağlamıştım. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu, son da olmayacaktı ama ilk defa o zaman arkadaşlığımızı bitirmeyi ciddi ciddi düşünmüştüm.

Kahve fincanıyla karşımda oturan annem iç çekmiş ve uzanıp elimi tutmuştu.

"Bebeğim benim," demişti ağır Güneyli aksanıyla, "şunu anlamalısın. Jessica böyle biri ve hep de böyle olacak. Ya durumu kabullenirsin ya da böyle devam edemeyeceğine karar verirsin ama aynı şey yüzünden üzülüp duramazsın. Jessica bu boktan huyundan asla *vazgeçmeyecek*."

Daha önce annemin isteyerek küfrettiğini hiç duymamıştım ki ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağlayan da bu olmuştu.

Sonrasında Chess'le arkadaş olmak daha kolay bir hâl almıştı ve şimdi burada, bu güzel İtalyan villasının mum ışığıyla aydınlatılmış güzel odasında karşılıklı otururken o zamanlar onu hayatımdan çıkarmadığım için çok mutluydum.

"Sıkıldık," dedim. Bu pek doğru sayılmazdı ama verecek başka cevabım da yoktu. "Hem üniversitedeydik. Yapacak tonla başka işimiz vardı."

"Buradayken yeniden mi denesek?" diye önerdiğinde ona dikkatle bakarak ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Ben keyifli gizem, sen kişisel gelişim yazarken ortaya nasıl bir kitap çıkaracağımızı hayal bile edemiyorum," dedim. "'Elma bahçesinde minnoş bir cinayet işleyerek kendinizin en iyi versiyonuna ulaşın.'"

Güldü. "Öyle değil ya, o zamanlar yazmaya başladığımız kitabı yeniden ele alalım diyorum. Birlikte yatılı okulda kalan kızlar hakkında olanı."

Hemen cevap vermek zorunda kalmamak için kendime bir kadeh daha limon likörü doldurdum.

"Bir düşünsene," dedi fikre ısınarak. "O hikâyeyi daha kendimiz de çocukken yazmak bir şeydi ama şimdi? Bunca yaşanmışlıktan ve hayat deneyiminden sonra? Ortaya ciddi bir şey koyabiliriz, Em."

Chess'in yurt odasında ya da üniversitenin kütüphanesinde kafa kafaya verip ortaya karşılıklı fikirler atarak geçirdiğimiz geceleri düşündüm. Yaratıcı ortaklık denen olayda, birbirimizin düşüncesini geliştirmekte gerçekten iyiydik ama saatlerce plan yapmanın, konuşmanın ve birbirimizi gazlamanın ardından ortaya bir kitap çıkaramamıştık.

Belki de böylesi daha iyiydi.

"Dürüst olup bu fikrin aptalca olduğunu kabul edebilir miyiz?" dediğimde sahte bir öfkeyle gözleri irileşti.

"Aptalca mı? *Aptalca* mı? Hatırlarsan muhteşem bir adı vardı."

Kahkahalarla güldüm. "Chess, kitabın adını *Yeşil* koymak istemiştin. Bu kadar. *Yeşil.* 'Olmak kolay değil'deki[2] gibi."

"Çift anlamından dolayı işte!" diye üsteledi. "Üniformaları yeşildi *ve* şey... mecazen de yeşillerdi. Körpeciklerdi falan filan."

Kahkahalarım iyice arttı, içkimi bırakırken neredeyse dökülüyordum.

"Kulağa ne kadar aptalca geldiğini gerçekten duyamıyor musun?"

Chess duraksadı, kendine bir kadeh daha doldurdu.

---

2 Susam Sokağı'nda Kurbağa Kermit'in söylediği "Yeşil Olmak Kolay Değil" şarkısına atıf yapılıyor. *–ç.n.*

Ninova

Sonra başıyla onaylayarak kabul etti. "Tamam, gerçekten aptalcaydı. Ama!" Uzanıp dizime vurdu. "Buradayken birlikte bir şeyler yazma fikri hiç de aptalca değil. O yüzden bunu bir düşün, Em. Tamam mı?"

Petal Bloom dışında bir şey üzerinde çalışma fikri içkiyle aynı şekilde içimi kıpır kıpır ettirse de umutlanmamam gerektiğini biliyordum. Sabah olduğunda Chess bu konuşmayı yaptığımızı bile unutacaktı muhtemelen. Ya da sıradaki "Kızım, Kalk Saçını Düzleştir!" tarzı manifestosunu yazmaya girişecekti ama şimdilik, bu küçük muhteşem odada, hevesime teslim oldum.

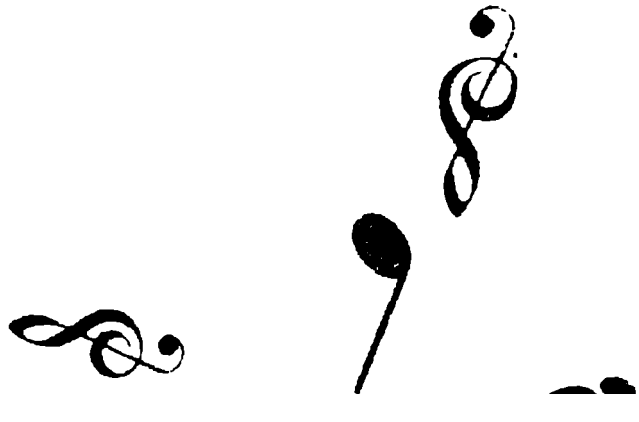
"Tamam."

Ninova

Suyun üstünde yükseliyor güneş/bulutlar göğün
en tepesinde
Yerleşebileceğim bir yer burası/vedaların olmadığı bir ev
Çok mu aradım burayı?/Sonunda yolumu mu kaybettim?
Yoksa başlangıcı mı bu/yeni ve parlak bir geleceğin?

"Şafak," Lara Larchmont, Aestas (1977) adlı albümünden

MARI, 1974 – ORVIETO

Üçünün yine İtalya kırsalında yolculuk ediyor olması ne tuhaftı.

Londra'dan ayrılmadan önce Pierce'e para gönderen Noel Gordon sağ olsun, bu seferki arabaları daha güzeldi. Görünüşe bakılırsa Lara, Noel'in Pierce'le ve müziğiyle ilgilendiğini söylerken abartmıyordu. İkilinin birbirine gönderdiği mektuplar çok geçmeden köklü dostluklara özgü yakınlık ve samimiyetle dolup taşmaya başlamıştı.

Dahası Noel, Pierce'e yaz biter bitmez Londra'da stüdyoya gireceğini söylemişti. Yeni albümünü bir an evvel piyasaya sürmesi gerekiyordu ve bu İtalya gezisi bazı şarkıları hazır hâle getirebilmesi için son bir gayretti.

Böyle olması Mari'nin yüreğindeki sızıyı biraz olsun dindiriyordu. Buraya sonu gelmeyen partilere katılmak için değil, gerçek bir amaç uğruna gelmiş olmaları her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu. Dahası Pierce'in Noel'in yanında gerçek bir çıkış yakalama fırsatı vardı. Arabanın yolcu koltuğunda oturmuş, açık camlardan esen ılık rüzgârın tadını çıkarırken başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı ve derin bir nefes aldı.

Gökyüzü, yalnızca burada böyleymişçesine açık, bulutsuz bir maviydi ve güneş çoktan kollarını şeftali rengine boyamaya başlamış, Pierce'in daha sonra teninde yıldızların yazılı olduğunu söyleyerek zarif parmağıyla üzerlerinden geçeceği çilleri belirginleştirmişti.

Mari kolunu camdan içeri sokup koltuğunda dönerek Lara'ya baktı.

Az önce uyuyordu ama şimdi uyanmıştı, koyu renk gözlerinde hayret dolu bir bakışla etrafı izliyordu.

Mari bunu önceki gezilerinden de hatırlıyordu. Lara bir saniyeyi bile kaçırmaktan korkarcasına hep izler, beklerdi ve

Ninova

şimdi, Orvieto'ya giden dik yokuşu çıkarlarken de çocuksu bir heyecanla öne eğilmişti.

"Şuraya bakın!" dedi nefes nefese, Mari'nin koltuğunun arkasına sımsıkı tutunarak.

Doğrusu şehir bu tepkiyi hak ediyordu. Yüksek bir tepenin üzerinde yer alan Orvieto'nun etrafı devasa bir surla çevriliydi ve merkezinde, çan kulelerinin sivri tepeleri eşsiz maviliğe değen bir katedral vardı.

Mari o katedrali evden görüp göremeyeceklerini merak etti.

Pierce elini Mari'nin dizine koyup bacağını salladı. Ona bakarak, "Mutlu musun, hayatım?" diye sorduğunda Mari gülümseyerek başıyla onayladı.

Öyleydi. Mutluydu.

Yıllar sonra ilk defa.

Pierce başını camdan dışarı uzattı ve rüzgâr kahverengi buklelerini savururken elini arabanın yan tarafına vurup, "Hatunum mutluymuş, İtalya!" diye bağırdı. Mari gülerek onu arabaya geri çekti.

"Yabasını kapan peşine düşecek şimdi, deli adam," dedi.

Tasasızca omzunu silken Pierce'in mavi gözleri ışıl ışıldı. "İlk kez olmaz ya."

Mari'ye kalırsa Pierce insanların kötü bakışlarından, hakkında fısır fısır dedikodu yapmalarından besleniyordu. Zira böyle yapmaları, asi olduğuna dair inancını perçinliyordu; macera, müzik ve sanat dolu bir hayat için muhafazakâr ailesini terk eden ikonoklasttı o. Noel kadar soylu değildi, sivriliği onunki kadar şaşırtıcı olmamıştı ama yine de parası vardı, soyağacında bir baronet bulunuyordu ve George döneminden kalma kocaman bir malikânenin vârisiydi. Bunların hepsi, demişti Mari'ye, inanılmaz sıkıcı ve boğucu. Böyle bir hayat sürdüğünü hayal dahi edemiyordu.

Ailesinden ilk bahsettiğinde kendi yolunu çizmek istemesi Mari'ye hayli cesurca bir hareket gibi gelmişti. Ama bazen Pier-

Ninova

ce'in anne babasını, onların tek çocuğu olmasını ve böylesine dönülmez bir biçimde geride bırakılmanın onları kim bilir ne kadar üzdüğünü düşünmeden edemiyordu.

Araba tepelerin etrafında kıvrılan uzun toprak yol boyunca ilerledikten sonra bundan daha dar başka bir toprak yola saptı ve nihayet villa göründü.

Arka koltuktaki Lara, "Aman *Tanrım*," diye mırıldanırken Mari karşıya bakakaldı, onun kadar şaşırmıştı.

Villa... mükemmeldi. Hayalinde canlandırdığından bile daha güzeldi. Güneşin altında ışıl ışıl ve sarıydı, etrafı yeşilliklerle ve çiçeklerle çevriliydi; gösterişli, güzel bir manzaranın ortasındaki bir mücevher kutusuydu âdeta. Mari arabadan indiğinde çocuk gibi yerinde zıplamamak için kendini zor tuttu.

Ama Lara tutmadı, Mari'nin koluna yapışarak tam da bunu yaptı; bukleleri sekerken, "Mükemmel! Şuraya bak, Mari, *mükemmel* değil mi?" diye sordu.

Fakat o sırada evin kapısı açıldı. Mari ellerini gözlerine siper ederek dönüp baktığında Noel Gordon'ın bahçeye çıktığını gördü.

Yüzünü sadece dergilerde, gazetelerde, müzik mağazalarındaki albüm kapaklarında ve hatta çocukluk odasının duvarlarında asılı posterlerde gördüğü adamın şimdi kollarını açmış, kocaman gülümseyerek kendine doğru geldiğini görmek gerçek olamayacak kadar inanılmazdı.

Adam hem tam hayal ettiği hem de hiç beklemediği gibiydi.

Noel siyah kot pantolonun üstüne eski moda, kadife bir ropdöşambır giymişti, yalınayaktı ve yürürken o gülünç ropdöşambırın yakaları açılarak çıplak göğsünü ortaya çıkarıyordu. Saçları koyu renkliydi, tek kaşının üzerinde kıvrılacak biçimde özenle şekillendirilmişti ve o yaklaştıkça Mari adamın hafiften aksadığını fark etti.

Şimdi hatırlıyordu, bir yerde gençken kaza geçirdiğini okumuştu ama bu durum Noel'i hiç de yavaşlatmamıştı. Aksine,

Ninova

nereye gitse onu takip ediyor gibi görünen ışık hüzmesini daha da genişletiyordu.

"Sonunda beni buldun, Sheldon," diye seslendi Pierce'e, Pierce de ona doğru koşar adım yürümeye başladı. Mari adamı kucaklayacağını sandı –Pierce sevgisini göstermekte her zaman cömert olmuştu– ama Pierce son anda bundan vazgeçti ve Noel'in elini tutup şevkle sallayarak dünyanın en hevesli tokalaşmasını gerçekleştirdi.

"Burası inanılmaz bir yer, dostum," dedi Noel'e. "Seninle beraber burada kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

Noel gülümseyerek boştaki elini salladı. "Bir başıma sıkıntıdan patlamıştım zaten. Taze kana ihtiyacım vardı."

Sonra bakışlarını Mari'ye çevirdi. Mari, diğerlerinin yaptığı gibi Noel'in de onu ölçüp biçtiğini görebiliyordu. İnsanlar ona baktıklarında annesine olan benzerliğini, babasının kızıl saçlarını miras aldığını görürlerdi. Mari'ye kalırsa bazen de ona bakıp Pierce'in onda karısını ve ailesini geride bırakacak kadar ne bulduğunu merak ederlerdi.

Derken Noel'in bakışları Lara'ya kaydı.

Noel Gordon yedi kat yabancı olmasına rağmen Mari o anda ona karşı tuhaf bir yakınlık hissetti çünkü adamın yüzündeki ifade duygularını bire bir yansıtıyordu. Mari'nin de hissettiği duyguları.

Ah, evet. Sen de buradasın.

Bir kafeden yahut market alışverişinden dönüp de Lara'yı kanepede Pierce'in yanında oturmuş, eli çenesinde, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle onu izlerken bulduğunda kaç kez göğsünün sıkıştığını hissetmişti?

Birçok kez.

Şimdi Lara'nın başka bir yerde olmasını dilemenin nasıl bir şey olduğunu nihayet anlayan biri vardı ve Mari kızması –ya da hiç değilse aşk sarhoşu üvey kardeşinin hâline üzülmesi– gerektiğini bilse de yalnızca kuvvetli bir memnuniyet duyuyordu.

Ninova

Ama Mari öyle biri değildi. Kıskanç ya da dar fikirli veya Tanrı korusun, Pierce'in arada sırada onu olmakla itham ettiği gibi *burjuva* değildi.

"Görüyorum ki Bayan Janet da sağ salim gelmiş," dedi Noel, gülümseyen yüzü hafiften buruşurken. Mari yanındaki Lara'nın duraksadığını hissetti.

Janet, Lara'nın yıllardır kullanmadığı gerçek adıydı. On beş yaşındayken bütün bir yazı *Doktor Jivago*'ya takıntılı geçirdikten sonra kendine "Lara" demeye karar vermişti.

Ayrıca, diye açıklamıştı Lara, Mari'nin yatağına yüzüstü uzanmış, çoraplı ayaklarını havada sallarken, *Larchmont'la birlikte söyleyince kulağa daha iyi geliyor. Lara Larchmont. Posterlerde harika görünecek, sence de öyle değil mi?*

Mari, Lara'ya hangi tür posterlerde boy göstermek istediğini sormamıştı zira ileride ne olacağı sık sık değişiyordu. Oyuncu, şarkıcı, manken... Lara o hafta hangisinin daha cezbedici olduğuna karar verdiyse o.

Üvey kardeşi şimdi Noel'e parmağını sallıyordu, Mari gözlerindeki tereddüdü görse de gülümsemesi içtendi. "Yaramaz Noel seni," dedi. "O lakaptan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Lakaptan ziyade gerçek adın ama neyse, seninle tartışmayacağım." Noel ellerini iki yana açınca Lara güldü.

Mari de güldü ama neden güldüğünü bilmiyordu.

"Bu benim kardeşim," dedi Lara, heyecandan yerinde duramayarak hoplaya zıplaya Mari'nin arkasına geçti ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp kollarını Mari'nin beline doladı.

"Üvey kardeşin, değil mi?" diye karşılık verdi Noel, Mari'ye hafifçe gülümseyerek. Mari ise Lara ile sevdiği adam arasında kaskatı dikiliyordu.

"Ay aman, illa düzeltecek," dedi Lara. Sesi değişmiş, aksanı daha belirgin bir hâl almış, sesli harfleri iyice yuvarlayarak söylemişti. Mari'yi bırakıp arkasından yanına geçti. Parmak

uçlarında yükselerek Noel'e sırıttı ve fısıldıyormuş gibi yaparak, "Sonunda muhtemelen ona âşık olacaksın," dedi.

Yüzünü sıcak basan Mari, "Lara," diye kızdı. Lara ne zaman kendini savunmasız hissetse böyle davranır, aşırıya kaçar, hatta suyunu çıkarırdı. Mari bu huyuna alışıktı ama buna burada, hayatındaki bütün saçmalıklardan kurtulacağını umduğu bu güzel yerde maruz kalmak istemiyordu.

Noel gülmekle yetindi. "Bir müzisyen ona yetiyor da artıyordur bile, değil mi, Mari?"

Ardından dikkatini ellerini önünde bağlamış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hâlâ orada dikilen Pierce'e çevirdi. "Umarım yanında birkaç şarkı getirmişsindir, arkadaşım. Benim kuyunun suyu bitti, o yüzden artık kendi boktan müziğim yerine başkasının müziğini duymak istiyorum."

Pierce öne çıkarken başıyla hızlı hızlı onaylayınca saçları gözlerine girdi. "Elbette, dostum, senin için çalabileceğim onlarca şarkım var. Hem belki sen de onlara eklemeler yaparsın?"

"İş birliği mi diyorsun?" diye sordu Noel, kaşlarını kaldırarak. Ama Pierce cevap veremeden Mari araya girdi. "Pierce'in şarkıları şahanedir. Müzikal açıdan yani. Senin sözlerin onunkilerden daha özlü olabilir ama söz konusu gitar çalmak oldu mu..."

Noel başını çevirip Mari'ye baktı. Pierce gibi onun gözleri de maviydi ama onunkiler daha koyu bir tondaydı ve Mari kan çanağına döndüklerini görebiliyordu, altları da mosmordu.

Pierce bir adım öne çıkarak ellerini kaldırdı. "Şey, ben bundan o kadar emin değilim. Mari sevgilim olduğundan öyle söylüyor."

Pierce, Noel'e sırıtırken Mari sözlerine karşı çıkacak oldu ama Lara ondan önce davranarak arabadan kendi gitar çantasını çıkardı.

"Bende de birkaç şarkı var, Noel," dedi. "Tavsiyen üzerine yazmaya başladım ve bence..."

Ninova

"Lara canım, sen gitar çalmaya daha yeni başladın." Pierce kahkahasıyla lafını kesmişti ve şu anda Mari bile ona üzülemiyordu. Gitar çalmak Lara'nın yalnızca son hobisiydi ve enstrümanı çalmaktansa hangi gitarı alacağına karar vermeye daha fazla vakit harcamıştı.

"Neredeyse bir yıldır çalıyorum bir kere. Ders bile aldım," diye ısrar etti Lara. Mari bunu duyunca şaşırdı. Onun bildiği kadarıyla Lara'nın aldığı tek ders, üvey annesinin ikisine de zorla aldırdığı berbat piyano dersleriydi ve Lara, Mari'den aylar önce o derslerden paçayı sıyırmayı başarmıştı.

Noel, Lara'yı duymazdan gelerek eve doğru döndü.

"Johnnie!" diye seslendi. "Utanmayı bırakıp misafirlerimizi karşılamaya gel hadi!"

Mari, Noel'in burada yalnız olduğunu sanıyordu, az önce tek başına olduğunu söylediğinden emindi ama her ne hikmetse kapıdan başka bir adam çıktı ve güneş yüzünden gözlerini kısarak onlara bakarken bir elini karman çorman siyah saçlarının arasından geçirdi.

Noel'in aksine onun üstü giyinikti, rengi solmuş bir tişört ve kot pantolon giyiyordu, ayaklarında iyiden iyiye eskimiş makosenler vardı, yanlarına yaklaştıkça Mari adamın Noel'den daha uzun ve hatta ondan daha yakışıklı olduğunu fark etti.

"Bu Johnnie," dedi Noel adamın sırtına vurarak, "deyim yerindeyse eğlence yönetmenimiz olacak." O için için sırıtırken Mari kastettiği şeyin ne olduğunu merak etti. Noel'in sözlerine omzunu silkerek eşlik eden Johnnie'yse utangaçça gülümsüyordu.

"Merhaba," dedi elini ilk önce Mari'ye uzatarak. Bu durum Mari'nin hoşuna gitti, zira Noel'le Pierce'in birbirlerini etkileme çabası yüzünden kendini iyiden iyiye erkeklerin dünyasına hapsolmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Selam, ben Mari," dediğinde adam hafif yamuk ön dişini göstererek gülümsedi. Mari bu dişi de sevmişti; Johnnie'nin simetrik açıdan kusursuz olan yüzünü bozması hoşuna gitmişti.

Ninova

"Bayan Mary, olmadı düşündüğün gibi[3]," diye şakıdı Noel kendi kendine, sonra Mari'yi şaşırtarak kolunu omuzlarına sarıp onu kendine doğru çekti.

"Dediğim gibi, taze kana ihtiyacım vardı." Yüzündeki gülümseme içten görünse de Mari, Güz Güneşi'ni söyleyen sesin şu anda yüzünden birkaç santim uzakta duran gırtlaktan çıktığına hâlâ inanamıyordu.

Derken Noel diğer kolunu uzatıp Pierce'e de sarıldı ve ikisini birden eve doğru götürmeye başladı, Lara'yla Johnnie de arkalarından geliyordu.

"Gelin, yeni yurttaşlarım!" diye neredeyse bağırdı Noel. "Villa Rosato'ya ve her şeyin başlangıcına hoş geldiniz!"

Mari gözlerini devirdi fakat Noel'in yanından Pierce'e baktığında dini bir esriklik yaşayan biri gibi göründüğünü fark etti.

Burası ona iyi gelecek, diye düşündü içinden. *Noel onun sahiden bir şey üretmeye odaklanmasını sağlayacak.* Başını kaldırıp villaya baktığında pencereleri güneşte ışıldıyordu. *Bana da iyi gelecek.*

Daha sonra bu ânı düşündüğünde neden hiçbir uyarı işareti görmediğini, neden bu evde yaşanacak dehşeti hiç sezmediğini merak edecekti.

Fakat 1974 yılının o güneşli haziran gününde Mari burada, bu güzel yerde her şeyin nihayet farklı olabileceğine dair beslediği umudun tadını çıkarıyordu.

---

3 Bir İngiliz ninnisinin sözleridir. –*ç.n.*

Ninova

Victoria aslında Surrey'ye gelmek istememişti.

Londra'daki evini seviyordu. Evet, orası sisle kaplıydı ama Victoria bunu bile seviyordu. Kent yaşamının karmaşası hoşuna gidiyordu. Orada kendini bir şeyin parçası gibi hissediyordu, büyük bir organizmanın tek bir hücresi gibi.

Kırsalda daha da yalnız hissetmekten korkuyordu. Böylesine engin, bulutlar dışında göz alabildiğine boş bir göğün altındayken hakikaten yapayalnız olduğunu hatırlamak daha kolay olurdu. Ailesi yanındayken bile.

Victoria hep yalnızdı.

Fakat o güneşli yaz sabahı arabadan inip Somerton Evi'ne ilk kez baktığında içini neşe kapladığını hissetti. İngiliz güzleri ve kışları gibi yağmurlu, soğuk bir gün olsaydı bu kadar heyecanlanmayabilirdi.

Evvela ev çok eskiydi. Üvey babası orijinal bölümlerin –kimsenin kullanmadığı mutfakla müştemilatlardan birinin– 1300'lerden kalma olduğunu söylemişti. Evin geri kalanı bir salyangozun kabuğu misali bu parçaların etrafını sarmıştı.

1508'de inşa edilen ana merdiven.

1700'lerde yapılan misafir odaları.

Kraliçe Victoria döneminin başlarında yapıya bir dizi kule ve süslü taş duvar eklenmiş, zaten sonrasında da bu tarza Victoria'nın adı verilmişti.

Karanlık bir evdi burası, tepenin üzerine inşa edilmiş gibi değil, daha çok oraya çömelmiş gibi görünüyordu. Buna rağmen Victoria annesinin Renault'sunun arka koltuğundan iner inmez eve bayılmıştı.

Uzun çimler baldırlarına sürtünüyordu. Bir zamanlar burada bir garaj yolu vardı. Victoria çakılları ve yolun yarı dairesel şeklini seçebiliyordu. Fakat yıllar içinde doğa kontrolü yeniden ele geçirmişti ki bu, Victoria'nın Somerton Evi'nde sevdiği bir başka şeydi. Ev yabaniydi.

Ninova

"Tanrım, ne korkunç bir yer," dedi annesi, eve uzun uzun bakarak.

Victoria cık cıkladı. "Anne," dedi azarlarcasına. "Evi gücendireceksin."

Annesi başını salladı, yüzünde, gözlerinin kenarlarını kırıştıran sevecen bir gülümseme belirdi. "Sen tuhaf bir kızsın, Vickyciğim."

Bu isimden nefret ediyordu ve üç yıl önce, on üç yaşına bastığında çok daha sofistike olan "Victoria" ismini seçmişti ama o gün bir tartışmaya daha girmek istemiyordu.

Bunun yerine koşarak annesinin ve o anda şoför koltuğundan inmekte olan üvey babasının önüne geçti. Üvey babası Renault'dan nefret ediyordu ki bunun sebebi muhtemelen arabanın bir zamanlar Victoria'nın babasına ait olmasıydı. Adam, Frank Stuart'a ait olan her şeyden nefret ediyordu.

Buna Victoria'nın kendisi de dâhildi.

"Koşma," diye bağırdı arkasından ama Victoria onu dinlemedi.

Büyük ön kapıya çıkan basamaklar genişti, kimi yerlerini ot bürümüştü. Victoria spor ayakkabılarını taşa vura vura hoplayıp zıplayarak o basamakları tırmandı.

Tam kapının önünde durdu.

Çevresini saran taştan daha eski görünen, üzeri çizik dolu bu devasa meşe girişin tokmağı aslan başıydı, koyu metalden yapılma büyük topuzları vardı.

Keşke, diye binlerce kez düşünecekti daha sonra. Keşke buraya hiç gelmeseydik, keşke Londra'da kalsaydık, keşke o kapıdan içeri hiç girmeseydik...

Ama keşkelerin yararı yoktu.

Londra'da kalmamışlardı, Victoria buraya gelmişti.

O kapıdan içeri girmişti.

—Lilith Yükseliyor, Mari Godwick, 1976

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah tam da korktuğum gibi hayatımın en berbat baş ağrısıyla uyandım.

Şarabın dün akşam dilimde şeftali ve bal gibi olan tadı bu sabah leş gibiydi, yüzümü buruşturarak yataktan kalktım. Buraya saat gece yarısını epey geçe sarhoş, sersem ve de yatağın ne kadar rahat olduğunu, çarşaflarınsa nasıl da çiçek ve güneş gibi koktuğunu takdir edemeyecek kadar yorgun bir vaziyette çıkmıştım. Kendi kendime bunun yalnızca İlk Gece Kutlaması'na özgü olduğuna, tatilin geri kalanı boyunca şarap –ve limon likörü– konusunda daha dikkatli olacağıma yemin ettim. Kendimi nispeten normal hissetmeye daha yeni başlamıştım, istediğim son şey her sabah *böyle* uyanmaktı.

Dünyanın en sıcak duşunu alıp dişlerimi uzun uzun fırçaladıktan sonra akşamdan kalmalığı üzerimden atmıştım; giyinmiş, kahve arayışı içinde aşağıya inerken kendimi daha insansı hissediyordum.

"Chess," diye seslendim, hâlâ uyuyorsa diye sesimi alçak tutarak. Ama aşağıdaki odalar sessizdi ve mutfağa girdiğimde saatin neredeyse öğlen olduğunu gördüm.

Neyse ki evde şu şık, kapsüllü kahve makinelerinden vardı, kendime bir fincan kahve yapıp mutfak masasına geçtiğimde Chess'in oraya pembe bloknota yazılı bir not bıraktığını gördüm.

Ninova

Dışarıda birkaç işim var, onları halledeceğim ve şu anda kafamın içinde davul çalan lanet cini oradan çıkarmaya çalışacağım. Giulia buzdolabına sandviç malzemeleri koydu. Sonsuz öpücükler!

Henüz Sandviç Seviyesi'ne gelmediğimden kahvemi alıp arka taraftaki oturma odasına geçtim. Burası dün gece takıldığımız odadan daha moderndi, yer döşemeleri parlıyordu, kanepe daha yeniydi, ben de minnet dolu bir iç çekişle oturup çıplak ayaklarımı sehpaya uzattım.

Açık Fransız kapılardan içeri hafif bir esinti dolarken başımı kanepenin arkasına yasladım. Bugün dizüstü bilgisayarımı açıp Petal'la Dex'e en azından bir saatimi ayırmalıydım ama şu anda sessizlik içinde oturmak çok hoşuma gidiyordu.

Cebimdeki telefonum öttü.

Eh, nispeten sessizlik.

Telefonu çıkardığımda ekranda bir cevapsız arama ve iki mesaj bildirimi gördüm.

Hepsi de Matt'tendi.

Kaşlarımı çattım.

Henüz resmen boşanmamıştık ama evden taşındığından beri avukatlar aracılığıyla görüşüyorduk. Bir zamanlar çocuklarımın babası olacağını sandığım adamla havadan sudan konuşmaya çalışma düşüncesi fazlasıyla bunaltıcıydı, bu yüzden diğer bütün iletişim yollarını kapadığımıza seviniyordum. Tamam, *sevinmek* demeyelim ama durumu kabullenmiştim.

Fakat şimdi, tam kendimi rahatlatıcı, canlandırıcı olması gereken bir tatilin kollarına bırakacakken pat diye ortaya çıkıvermişti.

Onu geri aramak gibi bir niyetim yoktu ama mesajlarını okudum.

Oraya sağ salim vardığından emin olmak için yazıyorum.

Buraya geldiğimi nereden biliyordu ki?

Ama sonra hatırladım. Yola çıkmadan bir gün önce Instagram'da gönderi paylaşmıştım. Chess'le lise zamanlarımıza ait

Ninova

bir fotoğraftı; kollarımızı birbirimize dolamış, yanaklarımızı birbirine yapıştırmış, kocaman gülümsüyorduk.

"*Bütün yazı* bu arkadaşla İtalya'da geçireceğim! Yirmi yıldan uzun dostluğumuza ve yiyeceğimiz bütün makarnalara!"

Fotoğrafa alışık olduğum yorumlar yapılmıştı: "İtalya ha! İyi eğlenceler!" "10. Kitapta Dex var mı?????" "Dex yoksa İSYAN BAŞLATIRIZ." Bir de alışık olmadığım bir yorum vardı: "Oha Chess Chandler'ı mı tanıyorsun??"

Ama şimdi uygulamayı açtığımda yeni bir yorum gördüm. Matt'in profil fotoğrafının (düğünümüzde mihraba yürüdüğümüz fotoğrafı, gözünde pilot gözlüğüyle günbatımına doğru baktığı bir fotoğrafla değiştirmişti) yanında şu sözler yazıyordu: "Umarım sen ve 'kankan' doyasıya eğlenirsiniz."

Bir yıldan uzun zamandır ilk defa bir gönderime yorum yapıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse biz ayrılmadan önce bile Matt sosyal medyada onaylama konusunda pek iyi değildi. Gerçi bu da pek onaylama sayılmazdı ya, neyse. O tırnakları alay etmek için mi, yoksa "kanka" derken ciddi olduğunu aklımıza bile getirmememiz için mi kullanmıştı, bilemiyordum.

Yorumunu sildim ama mesajına cevap yazmaya karar verdim.

Evet, vardım.

"Teşekkürler!" filan yazmayacaktım, hatta emoji bile atmayacaktım.

Telefonum neredeyse ânında ötünce bakışlarımı ekrana kaydırdım.

O hâlde yeni Petal kitabını teslim etmiş olmalısın.

Ah. Tabii ya. Adam beni kontrol etmiyordu, *paramı* kontrol ediyordu.

Boğazım tıkandı, öfkeden gözlerim yaşlarla doldu. Buraya geleli daha yirmi dört saat olmadan burnumdan getirmeye başladığına inanamıyordum.

Tatilin parasını Chess ödüyor, diye yazdım ama sonra sildim. Neden ona herhangi bir cevap verecek, herhangi bir açıklama yapacaktım ki?

Telefonum elimde, acaba hiç mi bir şey yazmasam diye düşünürken yeni mesaj geldi.

Pislik yapmak için söylemedim. Sadece çalıştığın için mutluyum.

Elbette. Ne de olsa ben çalışınca o para kazanacaktı.

Ama pisliğin TEKİSİN, diye yazdım.

*"Ben böyle olacağını hesaba katmamıştım, Emily," diyerek hasta karısını terk eden bir pisliksin. İnsanlar sonunda beni terk ettiğini ve resmen bekâr olduğunu fark etmemişlerse diye yeni şehrinde plajda çekilmiş üstsüz fotoğraflarını paylaşan bir pisliksin. Bu da yetmezmiş gibi *yıllarca* çalışarak var ettiğim bir şeyi elimden almaya çalışan bir pisliksin. Sen. Tam. Bir. Pisliksin. GÜVEN BANA.*

Yazdığım upuzun mesaja bakarken Gönder tuşuna basma düşüncesiyle kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bu sözlerin okyanusu aşıp Myrtle Beach'teki evinde yatağında uzanan Matt'in ukala suratını yumrukladığını hayal ettim.

Ne güzel olurdu. Çok güzel olurdu. Hatta *harika* olurdu.

Ama hayır. Ben İtalya'daydım. Matt değildi.

Ve Matt, İtalya'da olmayı hak etmiyordu. Sadece kafamın içinde olsa bile.

Yazdığım her şeyi sildim, kısa bir an duraksadıktan sonra onun mesajlarını da sildim.

İşte bu kadar.

Ama hâlâ huzursuz hissediyordum.

Derken aklıma, Chess'in bana evi gezdirirken yatak odalarından birini işaret ederek, "Sanırım burayı kütüphane olarak kullanıyorlar. İçeride bir sürü kitap var," dediği geldi.

Böyle yapacaktım. Matt o sıkıcı muhasebe işlerini yapmak üzere aptal ofisine giderken ben kendime okuyacak bir şey

Ninova

bulacak, sonra da mayomu giyip bütün gün havuz başında uzanacaktım.

Bu düşünce hemen moralimi yükseltti, öyle ki basamakları koşarak çıkıp Chess'in gösterdiği kapının önünde durdum.

Esasında burası hâlâ yatak odasıydı; içeride duvarlardan birine dayanmış tek kişilik bir yatak vardı, üzerindeki dantel yatak örtüsü diğer odalarda gördüklerim kadar güzel değildi.

Öbür uzun duvarın önü rastgele kitaplıklarla kaplıydı. Bit pazarından ayrı ayrı alınmış ya da ev el değiştirdikçe birinin yanına diğeri eklenmişti sanki. Bu manzara başka yerde intizamsız ve özensiz görünecekken Villa Aestas'ta –diğer çoğu şey gibi– sade ve rahat görünüyordu.

Kiraladığım hiçbir evin kitaplığına karşı koyamamıştım. Eskiden Matt'e kimin gerçek okur olduğunu, kimin kitapları özel baskılarıyla yazlık evlerinin ya da dağ kulübelerinin raflarını süsleyecek dekorasyon parçaları olarak gördüğünü anlayabildiğimi söylerdim.

Bir de böyle kitaplıklar vardı, yıllar içinde gezginlerin ardında bıraktığı karton kapaklı kitaplarla dolanlar...

Eğilip kitapların isimlerini gözden geçirdim. Birçok İtalyanca kitap vardı, bazılarını hiç duymamıştım, bazıları önemli İngilizce kitapların çevirisiydi, en az yarım düzine el kitabı vardı ve içlerinden birinin sayfalarının yarısına rengârenk *post-it*ler yapıştırılmıştı. Bakmaya devam ederken sanat tarihi hakkında birkaç kalın kitap gördüm, bir raf dolusu da Henry James kitabı vardı.

Tam *Bir Kadının Portresi*'ni alacakken gözüme başka bir kitap ilişti.

Sırtı o kadar yıpranmıştı ki ismini güçlükle okuyabildim, koyu mor kapak beyaz çiziklerle doluydu, parlak varaklı harfler zamanla solmuştu ama o kıvrımlı "L" harfini görmemek imkânsızdı.

Lilith Yükseliyor.

Kitabı raftan aldığımda inceliğine şaşırarak kapağını inceledim.

Yetmişlerin klasik çirkin kapaklarındandı. Koyu mor üzerine gümüş varak, fazlasıyla iri gözleri korkuyla bakan uzun, düz sarı saçlı bir kız, okura uzanıyormuşçasına havaya kaldırdığı kanlı eli.

Kitabın sayfaları sararmış, kenarları kıvrılmıştı, bu kitabın bu evde kaç kez okunduğunu tahmin edebiliyordum. Belki de havuz başında, okuyan kişi tek elle tutabilsin diye sırtı kırılmış, ortadan ikiye katlanmıştı, sayfalarına kaçınılmaz olarak klor ve roze sıçramıştı.

Ön kapak kadar mor olan arka kapağı çevirdim. Kapak yazısına göz atarken dikkatimi Mari Godwick'in en altta yer alan kısa biyografisi çekti.

İngiltere doğumlu Mari Godwick İskoçya'nın Edinburgh kentinde yaşamaktadır. Lilith Yükseliyor *yazarın ilk romanıdır.*

Bu kadardı.

Meşhur ebeveynlerine ya da meşhur üvey kardeşine yahut meşhur şekilde ölen eski sevgilisine dair hiçbir bilgi yoktu.

Fotoğrafını da görmeyince telefonumu çıkardım.

İnternette çok fazla fotoğrafı bulunmuyordu ve en yaygın olanını ölüm ilanında kullanmışlardı: Kızıl saçlarını topuz yapmış, kırklarının sonundaki zarif bir kadının dudaklarını pek de gülümsemeye benzemeyen bir edayla birbirine bastırıp kasvetli gözlerle kameraya bakarak verdiği sıradan ve ciddi poz.

Sayfayı kaydırmaya devam ederek sonunda aradığımı buldum: Mari'nin on dokuz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı. Burada kaldığı yazdan bir fotoğraf.

Fotoğraf siyah beyazdı. Mari, İtalyan adliye sarayına benzer bir yerin önünde duruyordu, yüksek yakalı siyah elbisesi ve Jackie O tarzı kocaman güneş gözlüğü küçük, beyaz yüzünü daha bir ortaya çıkarmıştı. Başını yere eğmiş, flaşları engellemek için beyhude bir çabayla tek kolunu kameraya doğru kaldırmıştı. Bu

Ninova

görüntü, *Lilith Yükseliyor*'un kapağındaki görüntüye ürkütücü derecede benziyordu.

"Ooo, odaları mı karıştırıyorsun?"

Yerimden sıçradım ve dönüp baktığımda kapıda Chess'i gördüm. Üzerinde tayt ve sporcu sütyeni vardı, atkuyruğu topladığı saçları terden ıslanmıştı. İşlerini hallederken koşu da yapmış olmalıydı. Chess aynı anda birçok şeyi aradan çıkarmayı severdi.

"Okuyacak bir şey arıyordum," dedim kitabı kaldırarak.

Benim aksime hiç de akşamdan kalma görünmüyordu. Kaşlarını kaldırarak kitabı elimden aldı.

"Vay canına, kapağı amma havalıymış," dedi. "Editörüme fotoğrafını gönderip *Hayatı Sağa Kaydır!*'ın karton baskısının kapağını böyle istediğimi söyleyeceğim."

"Yetmişlerin saç stili sana çok yakışır," diye yanıtladığımda bana göz kırptı.

"Yayıncımı kanlı ele ikna etmek biraz zor olabilir."

"Ataerkin kanı olduğunu söylersin," dediğimde eskiden sahte sandığım ama artık gerçek olduğunu bildiğim o gürültülü, coşkulu kahkahasından patlattı.

"Bu kitabı hiç okumadın mı yani?" diye sordu, sesi şaşkındı.

Başımı salladım. "Filmini izledim sadece. Sarabeth Collins'in evinde izlemiştik, hatırlıyor musun? On ikinci doğum gününde onlarda pijama partisi yapmıştık."

Chess başını iki yana sallayıp *Lilith Yükseliyor*'u kitaplığın en üstüne geri koydu. "Belli ki ben davet edilmemişim."

Oysa edilmişti, bundan emindim. Sarabeth'le öyle çok yakın değildik ve ben utangaç bir çocuktum. Chess gitmeseydi hayatta gitmezdim. Ama onunla tartışmayacaktım.

"Neyse işte, o gece televizyonda o film vardı, ilk yirmi dakikasını kaçırmıştık ama kalanını izlemiştik. Film boyunca dalga geçtiysek de sonrasında hiçbirimiz uyuyamamıştık."

Aradan geçen yirmi küsur yılda filmi bir daha izlememiştim, dolayısıyla konusu pek hatırımda değildi. Sadece kadın başrol

Ninova

oyuncusunun yüzünün *Carrie*'deki Sissy Spacek misali kanlar içinde olduğunu hatırlıyordum; bir de Viktoryen, kocaman, heybetli bir malikânenin masmavi gökyüzünü arkasına aldığı görüntüleri geliyordu gözümün önüne. Bu durum filmi daha korkunç kılmıştı. Zira kötü şeyler karanlıkta, gecenin bir yarısı olurdu. Ama Victoria ailesini güpegündüz öldürüyor, kan gün ışığında kıpkırmızı parlıyordu.

"Havuz başında okuyacağım kitabı buldum sanırım," diye eklediğimde Chess burnunu kırıştırdı.

"Biraz karanlık, sence de öyle değil mi?"

Omzumu silktim. "Olsun. Dün gece *Aestas*'ı dinledik, neden burada yazılan kitabı da okumayayım ki?"

"Çünkü *Aestas* harika ve enerjik. Oysa kitabın kapağında bildiğin kan var, dahası filminden o kadar korkmuştun ki kendi uyku tulumunda uyuyamamıştın."

Güldüm ama söylediği şey aklıma takıldı. Doğru diyordu, o gece kendi uyku tulumumda uyumamıştım. Gidip başkasının yanına kıvrılmıştım. Chess'in yanma yattığımı sanıyordum ama az önce orada olmadığını söylemişti.

Bir an soracak oldum fakat sonra vazgeçtim. Orada olup olmamasının, hatırlayıp hatırlamamasının ne önemi vardı?

Yine de içime tuhaf bir his doldu.

Bir an için sersemleyiverdim.

Bu bana sürekli başımın döndüğü, midemin bulandığı o uzun ayları hatırlattı. Gittiğim bütün doktorlar hiçbir sorunum olmadığını, iyi olduğumu söyleyip durmuşlardı. Birdenbire *Lilith Yükseliyor*'u görmek bile istemeyerek raftaki yerine geri koydum.

"Haklısın," dedim Chess'e. "Cinayetten bahsetmek yok, ürkütücü kitaplar okumak yok. Bunun yerine iPad'imde *Town and Country* dergisinin bir sayısını bulup okuyacağım."

"Harika plan," diye onayladı Chess, birlikte odadan çıkarken. "Ben de önce duş alacağım, sonra işimin başına oturacağım."

Ninova

"Mis," dedim, kapıyı arkamdan kapayarak. "Ama önce yeni kitabının adının *Hayatı Sağa Kaydır!* olmasını konuşabilir miyiz?"

Her zaman yaptığı gibi başını geriye atarak güldü. "Yayıncımın fikriydi, ayrıca kitap elli milyor satacak, o yüzden dalga geçmeye hakkın yok."

Birbirimize sataşmaya devam ederek ("Kitaplarına verdiğin aliterasyonlu isimlerin alfabetik sırada olması da *benim* canımı sıkıyor ama ben *bu konuda* ağzımı açmıyorum, Emily Sheridan," "Tamam ama en azından benim kitap isimlerimin hiçbiri çevrimiçi flört uygulamalarına atıfta bulunmuyor.") aşağı indik. Dün gecekiyle aynı, yani aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordum. Yıllardır her günü birlikte geçirmiş, etle tırnak misali hiç ayrılmamıştık sanki.

Bu gezinin bize iyi geleceğini biliyordum.

Bununla beraber tam da tahmin ettiğim gibi Chess'in birlikte bir şeyler yazma fikrini yeniden gündeme getirmemesine biraz üzülsem de üzüntümü belli etmemek için elimden geleni yaptım.

ALTINCI BÖLÜM

"Petal'ın başı hâlâ dertte mi?"

Dizüstü bilgisayarımın tepesinden Chess'e baktım. Bir hafta önce Villa Aestas'a geldiğimizden beri yemek için hiç kullanmadığımız ama bir nevi çalışma alanına çevirdiğimiz yemek odasında oturuyorduk.

Aslında Chess çalışıyordu. Kulaklıklarını takmış, yanına küçük bir fincan espresso almış, son derece pahalı ve incecik dizüstü bilgisayarında takır takır yazıyordu. Oturduğumuzdan beri ara verdiğini görmemiştim.

Bu sırada ben de... yeni bir Word sayfası açmıştım.

Üstelik yaklaşık iki saattir buradaydık.

"Hep öyle," dedim, bugünlerde asıl başı dertte olanın ben olduğumu düşünmeye başladığımı kendime saklayarak. Buradayken bu kitabı bitiremezsem ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi evden dışarı atıp bambaşka bir yere konuşlanmanın bana bu lanet kitabı bitirmek için ihtiyacım olan enerjiyi vereceğini sanmıştım, neticede tebdilimekânda ferahlık vardı ama hiç de öyle olmamıştı. Hepi topu iki dişe dokunur bölüm yazmıştım fakat editörüm Caleb sabah e-posta atıp pek de nazik olmayan bir dille kitabın ne âlemde olduğunu sormuştu.

Daha da kötüsü, yeni lüks avukatımın muhasebecisi de e-posta atmış ve geçen ayın hesabının bir kısmını hâlâ öde-

Ninova

mediğimi hatırlatarak "hızlıca ödeme yapabileceğim" bir link paylaşmıştı.

Kitap yoksa para da yok, diye hatırlattım kendime. Fakat hiçbir zaman stres altında verimli çalışan biri olmamıştım, dolayısıyla bu pek de faydalı bir düşünce değildi.

Bilmem kaçıncı kez Chess'e Matt'le olanları ve boşanma sürecini anlatsam mı diye düşündüm. Matt'in benden ne kadar çok şey koparmaya çalıştığını. Chess beni anlardı, bunu biliyordum ve Matt'ten benim kadar nefret ederdi.

Ama o zaman Hayatımda Ters Giden Şeyler Listesi'ne bir madde daha eklenmiş olurdu fakat ben artık o arkadaş olmak istemiyordum. Hasta olan. Boşanmış olan. Chess için muhtemelen önemsiz miktardaki bir parayı elinde tutmaya çalışan.

Zavallı Emily.

Chess yazmayı bırakıp başını yana yatırarak bana baktı. "Acaba içinden mi gelmiyor?" diye sordu çünkü elbette coşkulu cevabımdan çalışmadığımı, bir saatten fazladır magazin haberlerini okuduğumu anlamıştı.

İç çekerek arkama yaslanmamla yemek masasının antika sandalyesi gıcırdadı. "Bilmiyorum," dedim Chess'e. "Bu kitapları yazmaya ailemle birlikte yaşadığım dönemde, kendimi çıkmazda hissederken başlamıştım. O zamanlar benim için bir kaçış yoluydular... ama şimdi onlardan kaçacak bir yol bulmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bunları sesli söyleyince kulağa amma da dramatik gelmişti. Başımı iki yana salladım. "Belki de bu serinin miadı dolmuştur, ne bileyim? Dokuz kitap çok fazla. Belki onuncuya hiç gerek yoktur."

"Ayrıca Dex, Matt. Dolayısıyla onu yazmak zoruna gidiyordur."

Şaşkınlık içinde bilgisayarımı kapayıp dirseklerimi masaya dayadım. "Sen onu anlamış mıydın?"

Ninova

Chess bana sevgi ve acıma arası bir bakış attı. "Hayatım," dedi ama gerisini getirmedi. Kendime gözlerimi devirerek yüzümü ellerime gömdüm.

"Çok belliydi, değil mi?"

"Âşıktın," dedi Chess. Onu göremiyordum ama sesinden omzunu silktiği belli oluyordu. "Sebebini hiç anlayamadım ama onu sevdiğin çok belliydi."

Bunu duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Hâlâ yazıyordu, bakışları bilgisayarının ekranındaydı ama kulaklıklarını çıkarmıştı. Buraya getirdiği sonsuz sayıda keten takımdan birini giymişti ama kumaşta tek bir kırışık bile yoktu. Acaba bu zenginler, biz fakirlerden farklı olarak ketenin özel bir türünü kullanıyor olabilirler miydi? Aklıma başka açıklama gelmiyordu.

"Matt'i sevdiğini sanıyordum," dedim. "Yani ikiniz telefonda konuşur, mesajlaşırdınız. Hatta *golften* nefret etmene rağmen onu Kiawah'a golfe götürmüştün."

Matt'le Chess'in hemencecik arkadaş olmasına şaşırmıştım aslında. Tabii iyi manada şaşırmıştım, istediğimi bile bilmediğim bir şeydi sanki. Benim için son derece değerli olan iki insanın anlaştığını görmek güzeldi. Şey gibi hissetmiştim... Ne bileyim, özel hissetmiştim sanırım. Bunda ortak noktalarının da olması etkili olmuştu. İkisi de üniversite futbolunu fazlasıyla seviyordu ki sonbaharda cumartesi günleri birbirlerine onlarca mesaj atıp dururlardı. Ayrıca ikisi de yemek düşkünüydü, lüks arabalara bayılırlardı.

Ama bazen aralarındaki bağın daha kuvvetli olduğunu düşünüyordum. Zira moleküler düzeyde de birbirlerine benziyorlardı. İkisi de hırslı, azimli insanlardı. Bazen fazla benmerkezci olabiliyorlardı. Tıpkı Chess gibi Matt de hayatını bütün taşlar eninde sonunda yerine oturacakmışçasına yaşardı ki belki de bu yüzden tam olarak öyle olmuştu.

Ninova

İşin aslı bu, sevdiğiniz ve sizi seven birinde harika bir özellikken artık sizinle husumet içinde olan birinde inanılmaz korkutucu bir özellikti.

Chess yine duraksadı. Manikürlü tırnağını bilgisayara vurduğunu duyabiliyordum. Sonunda içini çekip, "Onu severdim," dedi.

Yeşil gözleri masanın üzerinden benimkileri buldu. "Ama senin için doğru kişi olduğunu düşünmüyordum."

"Keşke bunu o zaman da söyleseydin," dedim. "Böylece hem kalbim kırılmazdı hem de binlerce dolarım cebimde kalırdı."

"Beni dinler miydin ki?"

Matt'le ilk tanıştığım zamanı düşündüm. Bizim tanışmamız öyle romantik komedi filmlerindeki gibi önemli bir anda ya da tatlı bir tesadüf sonucu olmamıştı ama böylesi ilişkimizi –ve onu– daha sahici, daha olgun kılmıştı. Babamla aynı muhasebe firmasında çalışıyordu ve ara sıra telefonlara bakmak ya da dosyalama işlerine yardım etmek için ofise gittiğimde hep orada olurdu. Masasından bana gülümser, yanımdan geçerken mis gibi kokar, bana kahve getirecekse badem sütünü tercih ettiğimi hatırlardı.

Ben hiçbir amacım olmadan evde kös kös otururken Matt kendinden ve yaptığı işten son derece emin görünüyordu ki bu da bana Chess'i hatırlatan özelliklerinden biriydi. Ayrıca bunu itiraf etmekten nefret etsem de durmaksızın keyifli gizem romanları okuduğumu gördükten sonra, "Eminim sen de bunlardan yazabilirsin," diyen oydu.

Dediğim gibi, bizimkisi ayakları yerden kesen türden bir ilişki değildi ama... güzeldi. Rahattı. Matt oturaklıydı, tanıdığım herkesten daha güler yüzlüydü ve bir şeye ihtiyacım olduğunda hemen hissederdi. Hararetli hararetli çalışırken içimden, *Bir fincan çay olsa ne iyi giderdi*, diye düşünürdüm ve bam, o anda getiriverirdi. Ayrıca annemle babam ona bayılıyordu. Hatta

büyük abim Brandon, ki kendisi kolay kolay kimseyi sevmezdi, hâlâ Matt'in "iyi adam" olduğunu düşünüyordu.

Yirmi üç yaşında hâlâ ailemin onayına aç olmam belki acınasıydı ama benim için önemliydi. Brandon da ortanca abim Stephen gibi avukattı, diğer erkek kardeşim Tyler tıp okuyordu, bense hâlâ evdeydim, ne yapmak istediğimi bulmaya çalışıyordum. Bu yüzden ne zaman Matt'i eve getirsem yüzlerinin gülmesi beni mutlu ediyordu.

Hem bir ikilinin parçası olmak da hoşuma gidiyordu.

Matt ve Emily.

Emily ve Matt.

"Dinlemezdim," diye kabul ettiğimde Chess başını sertçe sallayarak onayladı.

"Neyse, artık ikiniz de daha iyi durumdasınız," deyip işine geri döndü ve bakışlarını yeniden ekranına çevirdi.

Öfkeli bir kahkaha attım. "Tamam ama Matt'in sahiden *daha iyi durumda* olup olmaması umurumuzda değil, değil mi? Onun kel kalmasını ve ölümcül bir klamidya vakasına yakalanan ilk insan olmasını diliyoruz."

Chess yazmayı bırakıp bana baktı, yüzünde acıma ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı.

"Evrenin heybesinde senin için sakladığı iyi şeyleri almak istiyorsan, Em, kötü düşüncelerin yolunu tıkamasına izin veremezsin. Hak ettiğimiz armağanları istiyorsak acıyı ve kini hayatımızdan çıkarmalıyız."

Ona dik dik bakarak rolden çıkmasını, ciddi ifadesinin bozularak her zamanki muzip Chess Chandler gülümsemesine dönüşmesini bekledim; böylece saçmaladığını, saçmaladığının *farkında olduğunu* anlayacaktım çünkü bu saçmalıkları ancak halka yutturabilirdi. Bana, en yakın arkadaşına değil.

Ama beklediğim olmadı.

Ninova

Chess beni yüzünde tuhaflık derecesinde müşfik bir ifadeyle izliyordu, sanki gözlerimin yaşarmasını ya da bir tür aydınlanma yaşamamı bekliyormuş gibiydi.

"Eh, tavsiyen için teşekkür ederim," dedim ağır ağır konuşarak. "Başka? Ama seni uyarayım, bir sonraki cümlenin içinde 'palas pandıras' kelimeleri geçerse basar giderim."

Chess'in dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, alnı kırışabilseydi eminim kırışırdı. "Ben ciddiyim, Em. Geçmişe sünger çekmelisin."

Yeniden bilgisayarına döndü, bu sefer daha gayretli yazıyordu. "Bu arada," diye devam etti, "tavsiye vermekte çok iyiyimdir. Neden bahsettiğimi *gayet iyi* biliyorum. Ya da belki sen on milyon insanın yanıldığını düşünüyorsundur. Bilemeyeceğim artık!"

"O konuda iyi olduğunu biliyorum," dedim. Hem kırılmıştım hem de bu kadar sinirlenmesi tuhafıma gitmişti. "Sadece şey olduğunu fark etmemiştim..."

"Ne?" diye sordu. Sonra yazmayı bıraktı.

"Gerçek."

Şimdi dik dik bakma sırası ondaydı. Üç kalp atımı kadar bakıştıktan sonra Chess başını hafifçe iki yana salladı. "Tamam," dedi sadece, ben de iç çektim ve masaya koyduğum ellerimden destek alarak sandalyeden kalktım.

"Ben biraz ara vereceğim," dedim. Chess bana kızmış olabilirdi ama en azından kucağına bıraktığım, ara vermemi gerektirecek kadar çalışmadığımı kafama kakma fırsatını kullanmamıştı.

Cevap olarak sadece, "Giulia bir saat içinde öğle yemeği getirecek," dedi. Ben de başımla onaylayıp onu hararetli hararetli yazdığı yazısıyla baş başa bırakarak odadan çıktım.

Sorun şu ki oradan çıkar çıkmaz yine ne yapacağını bilemeyen eski hâlime döndüm. Arabayla Orvieto'ya inebilirdim –villaya kapanmaktan o kadar mutluyduk ki orayı hâlâ gezmemiştik– ama bunun için yemek odasına dönüp Chess'e

Ninova

arabanın anahtarının nerede olduğunu sormam gerekirdi, oysa şu anda birbirimizden biraz uzak durmamız gerektiği apaçık ortadaydı. Bütün öğleden sonralarımı havuz başında geçirdiğim için çoktan suya doymuştum ve besbelli yazı da yazamıyordum.

Hâl böyle olunca kendimi üst kattaki küçük kütüphaneye çıkmış, kitaplığın en üst rafına koyduğum yerden *Lilith Yükseliyor*'u alırken buldum.

Kapağı bugün daha bir korkunç görünüyordu. Bir an sonra hafifçe burnumdan güldüm. Otuz beş, hatta neredeyse otuz altı yaşındaki ben, arkadaşım hatırımı kırdı diye yanıma bir korku kitabı alıp bir köşeye çekilmek üzereydim.

Bu çocuksu küskünlüğü doyasıya yaşayabileceğim iyi bir yer bularak üst kat koridorunun pencere oturağına yerleştim ve heyecandan karıncalanan parmaklarımla kitabın ilk sayfasını açtım.

Evler unutmaz.

"Güzel açılış cümlesi," diye mırıldandım. "Aferin, Mari." Ne de olsa açılış cümleleri önemliydi, nitekim bazen kitabın en zor kısmı olabiliyorlardı. Dahası Mari bu cümleyi daha on dokuz yaşındayken yazmıştı.

Okumaya devam ettim.

Lilith Yükseliyor sağlam bir dehşet evi kitabıydı, dolayısıyla hikâyenin geçtiği yerin korkunçluğunu okura derhâl tanıtıyordu fakat esas mesele ikinci bölümün yarısına geldiğimde dank etti.

Somerton Evi, şirin ve huzurlu kasabaya bakan küçük bir tepede bulunuyordu ve Victoria öğleden sonralarını merdivenin başındaki pencere oturağına oturup çayırın bayır aşağı uzanarak ağaçların arasına karışmasını, ağaçların da yerlerini çatılara bırakmasını izleyerek geçirmeyi seviyordu.

Her şeyin başladığı o yaz akşamı da oradaydı, rengi solmuş yeşil minderin üzerinde oturuyordu. Minderin sol köşesinde küçük bir yırtık vardı, o yırtıktan dışarı taşan dolgu ona rahatsız edici biçimde yaraları hatırlatıyordu. O hafta hemen hemen her

Ninova

gün olduğu gibi yine yağmur yağıyordu ve Victoria damlaların camdan aşağı süzülmesini izlerken (o sabah annesinin mücevher kutusundan gizlice aşırdığı elmas yüzükle) en uzaktaki camın sağ köşesine bir "V" harfi kazıdı.

İçimi bir ürperti sararken kitabı kapadım. Üzerinde oturduğum minder yeşil değildi, kesinlikle yırtık da değildi; insanların burada kalmak için ödediği paraları düşününce Stil ve Tarz Sahibi olmayan herhangi bir şeye izin verileceğini hiç sanmıyordum. Ama pencere çayıra bakıyordu, çayır sonunda ağaçların arasına karışıyordu ve ağaçların ardında birkaç binanın çatısını görebiliyordum.

Fakat burası İngiltere kırsalı değil İtalya'ydı ve tasvir de öyle müthiş ayrıntılı değildi. Yine de bu pencerenin manzarasını görüp kitapta tasvir edilen manzarayı okuduktan sonra Mari Godwick'i bundan elli yıl önce tam da burada oturmuş, dizlerinin üzerine koyduğu deftere günün birinde dünyanın en ünlü korku kitaplarından biri olacak hikâyeyi yazarken hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Okumaya devam etmeye hazır hâlde kitabı yeniden elime aldığım sırada bakışlarım pencerenin camına kaydı.

İşte oradaydı.

Lilith Yükseliyor'u minderin üzerine koyup öne doğru eğildim.

İlkin gözüme bir hata, hatta bir leke gibi göründü ama uzanıp cama dokundum ve parmağımı oraya kazınmış şeklin üzerinde gezdirdim.

V değildi.

M'ydi.

"Beğendin mi?"

Pierce'in çaldığı son nota âdeta aralarında havada asılı kalırken Mari yatağın ayak ucunda oturuyordu, çiçek desenli pamuklu geceliğinin bir askısı omzundan kaymıştı.

Pierce'se yatak başlığına yaslanmıştı, gitarı kucağındaydı, saçları darmadağınıktı ve Mari ona hiç bu kadar âşık olmadığını düşündü. O ilk gece babasının evinin arka bahçesinde öpüştüklerinde bile.

O vakitler Pierce ona evli olduğunu söylemişti ve Mari de yanlış yolda olduklarını, sonlarının muhtemelen hüsran olacağını biliyordu. Yine de umursamamıştı.

Böylesi anlarda, mükemmel kozalarında baş başalarken, yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

"Harika," dedi Pierce'e, dizlerinin üstünde emekleyerek yanına gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kesinlikle harika."

Pierce gülümsedi, öne eğilip onu usulca öptü. "Sana kalsa çaldığım her şey harika."

"Çünkü öyle," diye yanıtladı Mari, sonra içten içe aralarındaki gitara söverek ona biraz daha yaklaştı.

Neyse ki Pierce de aynı şeyi istiyor olmalıydı çünkü Mari önce telleri tıngırdayan gitarı yere koyduğunu duydu, ardından Pierce kollarını ona dolayıp vücutlarını birbirine bastırdı.

Tıpkı ümit ettiği gibi İtalya onlara iyi gelmişti. Uzun koridorun sonundaki yatak odasında kalıyorlardı, yakınlarında başka kimse yoktu, evlerinde olduğunun aksine ince duvarın diğer tarafındaki kanepede oturan Lara'nın onları duymasından endişe etmiyordu. Rahat bir yatakları ve *vakitleri* vardı. Mari'nin en çok arzuladığı şey buydu; Pierce'le hiçbir zaman yeterince vakit geçiremediklerini düşünüyordu. Hiçbir zaman yeterince vakit *geçirememişlerdi.*

Ninova

En başından beri her anları yasak ve çalıntıydı. Böylesi son derece heyecan verici olsa da Mari bu sınırsız birliktelik için minnettardı.

"Seni özledim," diye mırıldandı Pierce boynuna doğru, geceliğinin öbür askısını da indirdi ve Mari alnını onunkine dayadı.

"Ben hep buradaydım."

Pierce ona baktı, solgun ve ciddi yüzünde gözleri masmavi görünüyordu. "Burada mıydın sahiden?" diye sordu.

Mari, Billy'den bahsettiğini biliyordu. Bebeğini kaybettikten sonra aylarca ruh gibi yaşamasından. Ama bu anı soğuk, gri İngiltere'ye aitti, İtalya'daki bu güneşli odaya değil. Nitekim o günleri aklından uzaklaştırarak Pierce'i kendine daha çok çekti.

"Pekâlâ, bunun için daha sonra bol bol vaktiniz olacak!"

Kapının gürültüyle vurulduğunu duyup omzunun üstünden o tarafa baktığında Noel'i eşikte dikilirken gördü.

"Daha güneş bile batmadı, sizi barbarlar," dedi Noel. Mari ona ters ters bakarak geceliğinin askılarını düzeltti.

"Kapı kapalıysa bir sebebi vardır, Noel," dedi. Noel'se buna, buraya gelmelerinin üstünden geçen birkaç haftada onlarca kez şahit olduğu o zarif omuz silkme hareketiyle yanıt verdi.

"Benim evimde yoktur."

"Burası senin evin değil," diye hatırlattı Mari ama Pierce çoktan yataktan kalkmış, yerdeki eskimiş kot pantolonunu alıyordu.

Çıplaktı ama o hiç tutucu biri olmamıştı zaten. Gerçi ruh üflenmiş mermer bir heykel gibi görünürken neden olsundu ki? Bembeyaz teni ve sert kaslarıyla karşısında dururken Mari bakışlarını özlemle üzerinde gezdirmekten kendini alamadı.

Ama birdenbire yüzü ısınıp da başını yeniden kapıya çevirdiğinde Noel'in de baktığını gördü.

İlgisini saklamaya çalışmıyordu bile, bakışları açıkça Pierce'i ölçüp biçiyor, bunu yaparken de dudağının kenarı seğiriyordu.

Ninova

Mari'nin kendisini izlediğini fark ettiğindeyse sırıtışı bütün yüzüne yayıldı.

Mari'ye göz kırpıp kapıyı son bir kez tıklattı. "*Allons-y*[4], Sheldon! Nihayet müzik yapma havamdayım."

Pierce kotunu iliklevip Mari'ye mahcup bir gülücük attı, onu alnından öptü ve gitarını kaptığı gibi Noel'in peşi sıra odadan fırladı.

Mari yatağın ortasına, Pierce'in sıcaklığını muhafaza eden çarşafın üzerine oturdu ve kollarını dizlerine dolayarak Noel'in Pierce'e bakışını düşündü. Düşündükçe içini kaplayan hissin kıskançlık ya da öfke kadar basit bir şey olmasını diledi.

Ama değildi. Bunlardan çok daha enteresan ve karmaşık bir histi, Mari daha sonra etraflıca düşünmek üzere bu hissi bir kenara kaldırdı.

Duş alıp en sevdiği elbisesini giydi –beline beyaz, tiril tiril bir şal bağladığı leylak rengi, evaze bir elbiseydi– ve müzik sesleri duymayı bekleyerek aşağı indi. Pierce'in sabah ona çaldığı şarkıyı Noel'e de çalmasını umuyordu. Melodisi muhteşemdi, hele bir de Noel'in güftesiyle birleştiğinde...

Pierce sahiden Noel Gordon'la bir ya da birkaç şarkı yapabilirse, Noel'in yeni albümünün bir parçası olabilirse bütün hayatları değişirdi. Paraları olurdu, fırsatları olurdu, daha da önemlisi, adına *zaman* denilen o paha biçilmez metadan ellerinde bol bol olurdu. Ay sonunu getirebilmek uğruna debelenmek zorunda kalmazlardı, Pierce de doğru plak şirketinden doğru kişi bir ihtimal dinleyicilerin arasında olabilir diye her konsere evet demekten kurtulurdu.

Noel Gordon bunlara önayak olabilirdi.

Fakat Mari aşağıya indiğinde müzik sesi yoktu. Hatta görünürde kimse yoktu. Holde öylece dikilirken dışarıdan bir çığlık sesi geldiğini duydu.

---

4 (Fr.) Hadi gidelim. –*ç.n.*

Ninova

Sıcak bir gündü, çimler güneşin altında kavruluyordu ve Mari sesin kaynağını hemen gördü. Noel'di, göldeki küçük kayıkta ayağa kalkmış, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu; Pierce'se kucağında küreklerle oturakta oturmuş, Noel'e kahkahalarla gülüyordu.

Ne de güzel müzik yapıyorlardı ama...

Gölün üzerinde küçük bir iskele vardı ve Mari, Lara'nın iskelenin ucuna oturmuş, çamurlu yeşil suyun üstünde ayaklarını salladığını görebiliyordu. Mari onu izlerken Lara ellerini ağzının kenarlarına koyarak kayıktaki iki adama seslendi ama onu ya duymadılar ya da duymazdan geldiler.

Lara'nın elleri iki yanına düştü. Omuzları da biraz düşünce Mari'nin içi yine şefkatle doldu. İçinden bir ses gidip Lara'nın yanına oturmasını, onu keyiflendirmesini, yanında olduğunu göstermesini söyledi.

Ama Tanrı biliyor ya, bunu yapmak istemiyordu.

Lara, Noel'le nasıl bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsa Noel'in aynı düşüncede olmadığı apaçık belliydi. Öncelikle aynı odada kalmıyorlardı; Lara üst katta Pierce, Mari ve Johnnie'yle birlikte takılırken Noel alt kattaki en büyük odayı kendine in bellemişti. Lara'nın o odaya da Noel'in yatağına da ara sıra girdiğinden Mari'nin şüphesi yoktu ama Noel'in buna Lara'yı arzulamaktan ziyade elinin altında olmasından ötürü müsaade ettiğini düşünüyordu.

Ve bu kadarının bile Lara'ya yeterli gelmesi onu üzüyordu.

"Mari!"

Dönüp baktığında Johnnie'nin bacaklarını uzatarak çimlerin üstünde oturduğunu gördü. Adam neşeyle ona el sallayınca rahatlayarak gidip yanına oturdu.

Çimler giydiği yazlık elbisenin altında bacaklarını gıdıklarken yanında güneş gözlüğü getirmiş olmayı dileyerek elini gözlerine siper yaptı.

Johnnie, Mari'nin aklından geçenleri okuyarak gözlüğünü çıkarıp ona verdi. "Al bakalım," dedi ve Mari de utangaç bir gülümsemeyle gözlüğü ondan aldı.

"Gerek yoktu," dediyse de gözlüğü taktı ve Johnnie de omuzlarını silkti.

"İçimden geldi."

Mari iki haftadır Villa Rosato'da olmasına rağmen Johnnie hâlâ gizemini koruyordu. Gitarı vardı –hiç çalmadıysa da Mari onu gitarıyla görmüştü– ve Noel'in "eğlence yönetmeni" derken ne kastettiğini hâlâ merak ediyordu.

Dahası Noel onu arkadaşı olarak tanıtmasına rağmen aralarındaki ilişki hayli çekişmeliydi. Noel onun laf sokmalarını ve sivri şakalarını seviyordu ama kendisinin Johnnie'ye söylediği sözler bilhassa iğneleyici oluyor, Lara'yla konuşurken takındığını fark ettiği zalimlik her kelimesinden sızıyordu.

Noel'in sabah Pierce'in vücuduna nasıl baktığını hatırlayınca yüzünün ısındığını hissetti. Yoksa durum bu muydu? Johnnie, Noel'in sevgilisi miydi?

Gerçi Mari böyle erkeklere alışıktı. Daha doğrusu oğlanlara. Eskiden onları babasının evinde sık sık görürdü, artık kendi evinde de görüyordu. Daimi ayrıksılardı bunlar, hep bir grubun çevresinde dolaşır ama asla içine girmezlerdi. Sanat ve özgürlük (ayrıca evet, seks ve uyuşturucu) dolu yaşamlara özenirlerdi. Bir hafta varlardı, sonraki hafta yok. Johnnie'de de o hava vardı; Mari gözünü kırpsa aniden ortadan kaybolacakmış gibi hafif pusluydu.

Gölden bir çığlık daha koptu. Bu seferki Pierce'ti, kayık ansızın yana yatınca o da çığlığı basmıştı. Noel hâlâ ayakta duruyordu, kollarını iki yana açmış, başını göğe kaldırmıştı. Masmavi camları olan bir gözlük takıyordu, dişlerinin arasına sigara sıkıştırmıştı, gülüşü düpedüz çapkındı. Mari içini çekti.

Ninova

"Noel odaya gelip Pierce'i şarkı yazmak için götürmüştü," dedi Johnnie'ye. Ardından göldeki curcunayı işaret ederek gereksiz yere ekledi. "Ama hiç de şarkı yazıyor gibi görünmüyorlar."

Johnnie başıyla onaylarken sözlerini dikkatle seçtiği belliydi. "Her zaman böyle değildir," dedi sonunda.

Mari ona imalı imalı bakınca güldü ve gözlerine düşen koyu renk saçlarını geriye itti. "Tamam, aslında hep böyledir ama Noel'in... belirli vitesleri vardır, anlatabiliyor muyum? Bazı günler birdedir, diğerlerinde beşte."

Mari onu gayet iyi anlıyordu. Pierce hep Pierce'ti –hayalperest, tutkulu, dünyaya âşık– ama bu özelliklerinin diğerlerinden daha baskın geldiği ya da her nasılsa dengesizleştiği zamanlar da vardı.

"O..." dedi Mari ama sonra sustu, dili kuru ağzının içinde âdeta büyüdü. "Yani siz... ikiniz..."

"Yatıyor muyuz diye mi soruyorsun?" dedi Johnnie gözlerini kısarak. Mari yanaklarındaki pembeliği güneşe yormasını umdu.

Bir de kendine asi dersin, diye sızlandı kendi kendine. *Mevzubahis seks olduğunda basit bir soru bile soramıyorsun.*

"Konuya o kadar bodoslama dalmayacaktım ama evet, sormak istediğim buydu," dedi, dizlerini göğsüne çekip elbisesinin eteğiyle bacaklarını örterek.

Johnnie güldü ve uzanıp saçını karıştırdı, o kadar siyahtı ki güneşte neredeyse mavi görünüyordu. "Arkadaşız. Yani sayılırız."

"Neden sayılırsınız?" diye sordu Mari ama adamın verdiği cevabın sorusunun karşılığı olmadığı da dikkatinden kaçmamıştı. Gölde Noel dökümlü beyaz gömleğini çıkarıp umursamazca suya attı.

"Bana güvenmiyor," dedi Johnnie başıyla gölü işaret ederek. "Benim bir tür casus olduğumu sanıyor."

Mari güldü. "Casus mu?" diye yineledi kulaklarına inanamayarak. "Kimin namına?"

Johnnie omzunu silkti. "Doğrusunu istersen sürekli değişiyor. Bazen plak şirketi, bazen de menajeri Tom için. Kimi zaman da eski karısının casusu olduğumu düşünüyor. Siz gelmeden önceki gün bana *upuzun* bir nutuk çekti... Güya gece yarısı Arabella'yı arayıp neler yaptığını rapor etmişim. Ona dedim ki, 'Bak arkadaşım, senin hatunla hiç tanışmadım, tanışsaydım bile ölümüne içtiğini ve İtalyan piliçlerini becerip durduğunu duymak isteyeceğini hiç sanmıyorum.'"

Mari, Noel'in eski karısıyla tanışmıştı. Gerçi eski demek doğru olmazdı çünkü bildiği kadarıyla boşanmamışlardı, sadece ayrı yaşıyorlardı. Noel Avrupa'daydı, Arabella'ysa ailesiyle birlikte Devonshire'daki büyük kır evlerinde kalıyordu.

Arabella acayip ciddi bir tip olsa da güzel kadındı. Mari onunla Mayfair'deki bir partide kısa bir hoşbeş etmişti sadece. Normalde o ve Pierce o tür partilere pek davet edilmezlerdi ama Pierce'in Eton'dan eski bir arkadaşı illa gelin diye tutturmuştu. Neticede sıkıcı bir gece olmuştu. Pierce onunla tanışmadan önceki kişiliğine bürünmüştü: zengin, sosyetik, çok fazla içen ve çok yüksek sesli konuşan.

Mari bütün akşamı odanın bir köşesinde geçirmiş, Arabella Gordon'ı da o köşede bulmuştu. O zamanlar birbirinden bu kadar farklı iki insanın neden evlendiğini merak etse de şimdilerde Noel'i daha yakından tanıdıkça bu evliliği tuhaf bir biçimde mantıklı buluyordu. Noel, minyon esmerden yayılan sakin muteberliğe ihtiyaç duymuş olmalıydı, Arabella da... eh, kim vahşi Noel Gordon'ı ehlileştiren kişi olmak istemezdi ki?

Tabii ehlileştirememişti, orası ayrı.

Mari, üstsüz hâlde kayığın bir ucuna yayılmış, Pierce'le açıkça flört eden Noel'e bakarken Arabella'nın bunu nasıl düşünebildiğine inanamadı. "Bir dahaki sefere de gazetelere çalışmakla suçlar artık," diye devam etti Johnnie, ellerini yere koyup arkasına yaslanarak. "Ya da hükümete. Aklına inanılmaz şeyler gelebiliyor, demedi deme. Kafasını onunla kimlerin

Ninova

uğraştığını merak etmeye yorduğunun yarısı kadar müziğine yorsaydı şimdiye üç albüm çıkarmıştı."

Lara şimdi iskelenin ucuna tünemiş, ayaklarını yine aşağı sallandırmıştı. Mari'nin şöyle böyle hatırladığı bir melodi dolamıştı diline, birkaç ay önce takıntı hâline getirdiği bir Judy Collins şarkısıydı bu. Lara'nın sesi hep güzeldi, hoş ve berraktı, Pierce'in onu birkaç kez sahneye davet edeceği kadar güçlüydü.

Şarkı gölü aşarak Mari'nin kulaklarına doluyordu ve Lara sırf zevkine söylüyormuş gibi görünmeye çalışsa da Noel'in dikkatini çekmeye çabaladığı çok belliydi.

Fakat Mari'nin görebildiği kadarıyla pek işe yaramıyordu. Yanında oturan Johnnie iğrenir gibi bir ses çıkarıp saçlarını karıştırarak doğruldu. "Neyse, buraya geldiğinden beri seni ilk kez yalnız yakaladım ve bu fırsatı lanet olası Noel'den konuşarak çöp etmek istemiyorum."

Mari şaşkınlıkla ona baktığında yanık teninin altında yanaklarının al al olduğunu ilk defa fark etti.

"Saçlarının gün ışığında ne kadar muhteşem göründüğünü söylesem çok mu yakışıksız olur?" diye sordu Johnnie.

Mari bunu duymayı hiç beklemediğinden dalga geçtiğine dair bir iz ararcasına Johnnie'nin yakışıklı yüzünü inceledi ama ifadesi Mari'nin yüreğinin sızlamasına neden olacak kadar ciddiydi.

Birdenbire Johnnie'nin ne kadar genç olduğunu fark etti.

Yine de senden büyük, diye hatırlattı kendine ama on dokuz yaşındaki hiç kimsenin kendini onun kadar yaşlanmış hissettiğini sanmıyordu. Çoktan binlerce hayat yaşamıştı sanki, ailesini kaybetmişti, çocuğunu kaybetmişti ve bütün bunlar onu yaşlandırmıştı. Belki yüzüne bakınca belli olmuyordu ama ruhu ağırlaşmıştı, öte yandan Johnnie'nin yüzüne baktığında ruhunun hava kadar hafif olduğunu görebiliyordu.

Sevimli bir oğlanın ona bakması, saçları kadar sıradan bir şeye iltifat etmesi hoşuna gitmişti.

Pierce'in, babasının evine ilk kez gelip saatlerce müzik, sanat ve felsefe konuştuğu o ilk gecenin sonunda Mari onu kapıya kadar geçirirken kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu Pierce'in de görebildiğinden emindi. İlk andan itibaren kendinden geçecek kadar abayı yakmıştı ona.

Kapının önünde, gölgelerin örtüsü altında dururlarken Pierce, Mari'nin yüzünü avuçlarının arasına almış, bakışlarını yüzünün her santiminde dolaştırmıştı. "Seni tanımadan bunca yıl nasıl yaşadım?" diye fısıldadığında Mari de aynı his içindeydi. Sanki o âna kadar boşuna yaşamışlardı ama artık birbirlerini bulduklarına göre hayat gerçekten başlayabilirdi.

Pierce ona hâlâ böyle şeyler söylüyordu ve Mari bu laflardan hâlâ aynı şekilde etkileniyordu ancak bunun gibi anlamsız flörtleşmeleri, yani onun yaşındaki kızların yaşaması gereken flörtleşmeleri de özlüyordu.

Onun yaşındaki kızlar çekici erkeklerle çimlerde oturup saçlarının ne kadar güzel olduğunu *duymalıydılar.* Gecenin bir yarısı evli erkeklerle evden kaçıp Avrupa'ya gitmemeli, kucaklarında takır takır öksüren, ateşler içinde yanan bebekler olmamalıydı...

Bu kadar güzel bir gün için son derece kasvetli bir anıydı bu, o yüzden Mari bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Johnnie'ye, yüzünde masum bir gülümsemeyle. "Ayrıca hayır, saçlarımın güzel olduğunu söylemen yakışıksız olmaz."

"Muhteşem," diye düzeltti Johnnie, o hafif ukala, çekici gülümsemesiyle. "Muhteşem olduğunu söyledim."

"Tamam, onu da diyebilirsin," dedi Mari. Kalbi pır pır etmese de, Johnnie'nin yakışıklılığına rağmen cinsel yönden ona karşı bir çekim hissetmese de gölün kıyısındaki bu küçük an günün geri kalanını mutluluk içinde geçirmesini sağladı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, yemekten sonra herkes kendi köşesine çekilmişken Mari ön misafir odasında bıraktığı

Ninova

defterini almaya gittiğinde, defterin kenarından küçük bir kâğıt parçasının çıktığını gördü.

Kâğıdın bir kenarı yamuk yumuktu ki Mari dehşet içinde defterinden koparıldığını fark etti. Çoğu boş olan sayfaların arasında, şimdi tırtıklı bir yer vardı.

Pencere oturağı, diye yazıyordu notta. *Camda, en alt kısmında. –J*

Mari merak içinde ikinci kata çıktı. Evde sadece bir tane pencere oturağı vardı, o da üst katın holündeydi; Pierce'le kaldığı oda ile merdiven sahanlığının arasındaki holde. Konforlu bir yerdi, Mari şimdiye kadar birçok kez orada oturup kitap okumuştu, minderi yırtık olmasına ve her kalktığında bacaklarına küçük dolgu parçalarının yapıştığını görmesine rağmen orayı seviyordu.

Hol karanlıktı. Villada elektrik vardı ama burada aydınlatma bulunmuyordu, tavan lambası da yoktu. Fakat evin her yerinde mumlar vardı; sehpaların üstü, kitaplık raflarının köşeleri, çekmecelerin içi hep ince mumlarla doluydu, kibrit kutuları da hemen elinin altındaydı.

Mari holdeki küçük masalardan birine yaklaştığında orada sahiden de bir mum ve Roma'daki bir gece kulübünün adını taşıyan bir kibrit kutusu olduğunu gördü.

Defterini masaya bırakıp mumu yakarken kendini Gotik bir romanın baş kahramanı gibi hissederek camdaki yansımasına güldü.

Yüzü bembeyaz ve ciddiydi, kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü, titreyen mum ışığının aydınlığında, saçlarını ateşten uzak tutmaya dikkat ederek cama doğru eğildi.

Bulması biraz zaman aldı ama sonra gördü, cama özenle kazınmış dört çizgiydi.

M harfini oluşturuyorlardı.

Sevimli bir hareket, diye düşündü Mari.

Basit.

Parmaklarını şeklin üzerinde gezdirirken Johnnie'yi burada oturmuş, harfi cama... neyle? Muhtemelen jiletle ya da çakıyla kazırken hayal etti.

Ama Mari oraya baktıkça daha farklı, daha romantik bir şey kurdu aklında. Mesela bir yüzük. Mücevher kutusundan çalınmış bir elmas yüzük.

Derken gözleri yine camdaki yansımasına takıldı. Bir kız. Pencere oturağında oturmuş, çalıntı yüzükle cama harf kazıyan bir kız.

Mari mumu holdeki pirinç duvar şamdanlarından birine koyup defterini aldı ve pencere oturağına yerleşti.

O iki kelimeyi –*Evler unutmaz*– yazdığı not defterini Londra'da bırakmıştı ama aynı kelimeleri bu deftere de yazdı ve bu sefer onları yalnız bırakmadı. Peşleri sıra başka kelimeler ekledi. Bir ev vardı, bir de kız. Victoria. Ailesiyle birlikte yazı geçirmek üzere bir eve gelmişlerdi ve henüz bilmiyordu ama bu, her şeyin değiştiği yaz olacaktı. Gerçi hissetmiş olabilirdi. Belki de bu yüzden cama baş harfini kazımıştı, kendisinin üzerinde iz bırakacak bu eve kendi izini bırakmak istemişti.

Mari yatağa girdiğinde saat üçe geliyordu ve defterinin on sayfasını doldurmuştu, dahası göğsünde, şimdiye kadar orada olmayan kıpır kıpır, fıkır fıkır bir şey vardı.

Ertesi sabah Johnnie onu havuz başında oturmuş, kucağındaki not defterine harıl harıl bir şeyler yazarken buldu.

"Eee?" demesiyle Mari yerinden sıçradı; aklı kendininkinde değil, Victoria'nın dünyasında, İngiltere'nin çayırlarındaydı.

Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü fakat o esnada Johnnie'nin geniş gülümsemesi solmuş, utangaç bir tavırla kıpırdanmaya başlamıştı. Mari'ye kalırsa şezlongunun ucuna oturmak istiyordu ama Mari'nin buna müsaade edeceğinden emin olamıyordu.

"Gördün mü?" diye sordu. "Penceredekini?"

Mari bunu tamamen unutmuştu. Harfi değil –nihayetinde onu yazmaya iten o harfti– ama ardındaki anlamı, onu oraya

Ninova

kimin neden kazıdığını unutmuştu. Yazmaya başladığı andan itibaren o küçük detay *ona ait olmuştu, onun* vermek istediği anlama bürünmüştü. *Acaba Pierce'le Noel de şarkı yazarken böyle mi hissediyorlar?* diye merak etti.

Güçlü. Kendinden emin. Sahiplenici.

"Gördüm," dedi Johnnie'ye, parmakları kalemi hareket ettirmek için seğirse de kendini gülümsemeye zorlayarak. "Çok tatlıydı, teşekkür ederim."

"Tatlı," diye tekrarladı Johnnie. Belli ki yanlış kelimeydi ama Mari sözünü geri almakla uğraşmak istemedi.

Alt tarafı cama baş harfimi kazımışsın, diye düşündü, öfkesi onu kabalaştırıyordu. *Pierce biz birlikte olabilelim diye hem kendi hayatını hem de benimkini mahvetti, o tek harften etkileneceğime sahiden inandın mı?*

Yine de gülümsemeye devam etti ve Johnnie de sonunda başıyla onaylayıp yanından uzaklaştı. Mari nihayet yeniden yalnız kalmıştı.

Eh, diye düzeltti yazmaya başlarken. *Aslında yalnız sayılmam.*

Ne de olsa artık Victoria vardı.

[JENERİK MÜZİĞİ YAVAŞÇA KESİLİR]

BEX: Selamlaaar, canlarım! Pekâlâ, siz de fark etmişsinizdir ki bugünkü müzik seçimimiz biraz farklıydı. Aslında bu ilk ipucunuzdu. Bu akşamki konumuza dair ipucunuz. Gerçi sabah ya da öğleden sonra da olabilir, artık zırvalıklarımızı ne zaman dinlerseniz.

KALI: Aslında bölümün başlığı ne hakkında konuşacağımızı apaçık söylüyor ama neyse...

BEX: Biliyorum! Ama gizemli olmaya çalışıyordum, Tanrım.

KALI: Affedersin!

BEX: Her seferinde atmosfer oluşturma çabamın içine sıçıyorsun, Thompson, yemin ederim.

KALI: Ben sadece podcastin doğasının, söz konusu podcastin içeriği olduğunda sürprizlere imkân tanımadığını belirttim.

BEX: [duraksar] Doğru diyorsun. Neyse! Az önce dinlediğiniz parça, Lara Larchmont'ın Aestas albümünden "Kız Kardeşim" adlı şarkısıydı.

KALI: Aestas albümünü hiç duymadıysanız ya da görmediyseniz lütfen annenizin veya büyükannenizin evine gidin çünkü orada bulacaksınız. Ciddiyim.

BEX: Beşinci sınıfta okuldan eve gelip de annenizi odasında müzik eşliğinde ağlarken bulduysanız dinlediği albüm muhtemelen Aestas'tı.

KALI: [güler] Beşinci sınıfta okuldan eve gelip de annesini odasında ağlarken bulmayan var mıdır, sorarım size?

BEX: [güler] Eh, artık konuyu yeterince kasvetli bir hâle soktuğumuza göre asıl meseleye gelelim mi? [boğazını temizler] Pekâlâ, önce resmî açıklama. "Bundan elli yıl önce vuku bulan sözde 'Villa Rosato Dehşeti'..."

KALI: Tanrı aşkına, sahiden öyle mi demişler?

BEX: Demişler harbiden! Yetmişlerde insanlar abartmaya amma meraklıymış. Neyse! "Bundan elli yıl önce vuku bulan sözde 'Villa Rosato Dehşeti'nden bu yana ünlülerin adının karıştığı, çok daha şok edici suçlar işlendi. O kadar ki 29 Temmuz 1974'te yaşananlar neredeyse tamamen unutuldu. O yaz Orvieto'nun eteklerinde olanlar hakkında ne bir prestijli mini dizi çekildi ne de gerçek suç klasikleri yazıldı.

Belki de bunun sebebi, cinayetin namertçe ve gösterişsiz olmasıydı. Ya da belki de olayda adı geçen herkes sonrasında büyük başarılar elde ettiği içindi. Mari Godwick, gelmiş geçmiş en ünlü korku romanlarından biri olan *Lilith Yükseliyor*'u yazmış—

KALI: Acayip korkunç.

BEX: Lara Larchmont da Tapestery'yle eşdeğer tutulan folk-rock klasiği Aestas'ı çıkarmıştı.

KALI: Az önce de vurguladığımız gibi acayip hüzünlü.

BEX: [güler] Ve elbette Noel Gordon, yıllar önce ölmüş olmasına rağmen hâlâ dünyanın en tanınmış rock yıldızlarından biri.

KALI: Acayip seksi.

BEX: Olay.

KALI: Git tadını çıkar derdim ama adam ölü.

BEX: [güler, boğazını temizler] "Fakat Villa Rosato Dehşeti ya da bir kesimin direttiği gibi Villa Rosato Trajedisi yeniden incelenmeye değer. Olayda adı geçen herkes o geceyi doğru düzgün hatırlamadığını söylerken katil zanlısı masum olduğuna yemin ediyor. Bu esrarengiz olayın içinde seks, uyuşturucu ve rock'n'roll dışında daha korkunç şeylerin olduğuna dair söylentiler de var."

KALI: Aaa evet, yetmişlerde ve seksenlerde insanlar her olayda şeytanın parmağı olduğunu düşünmeye bayılırdı.

BEX: Hem de ne bayılma! Şeytan aşağı şeytan yukarı.

KALI: Mari bile şeytanlı kitap yazdı.

BEX: Tanrım, yine aynı şeyi yapıyorsun, daha o konuya gelmedik!

KALI: Kendimi tutamayıp şeytanlaştım, kusura bakma.

BEX: Bakarım! Bir dur da en önemli cümlemi ve bugünkü bölümün tezini söyleyeyim: "O evde onca gerilim, onca drama yaşanırken İtalyan mahkemelerinin yanlış karar vermiş olabileceğini düşünmek çok mu zorlama olur?"

KALI: Ooooo.

BEX: Evet! Dobra dobra soruyorum.

KALI: Tezin ilgimi çekti, daha fazlasını öğrenmek isterim.

BEX: Öğreneceksin. Şimdi, her zamanki gibi önce kurbanla ve on saniyelik özgeçmişiyle başlayalım. Kurban! Pierce Sheldon, yirmi üç yaşında, müzisyen, anlaşılan çok yetenekliymiş ama biraz şerefsizmiş.

KALI: Hangi seviye şerefsizlikten bahsediyoruz?

BEX: Epey yüksek seviye. 1971'de evliymiş, çocuğu varmış, sonra Mari Godwick'le tanışmış çünkü... bilmiyorum, tanışmış işte, sonra da çarpılmış. Kızı görür görmez vurulmuş, bayağı kara sevdaya tutulmuş, kız da ona aynı şekilde tutulmuş çünkü daha on altı yaşındaymış.

KALI: Iyy.

BEX: Yani tamam, söz konusu evli adam bir CW dizisinde oynuyor olsaydı ben de on altı yaşımda evli bir adamla kaçabilirdim. Lise üçteki Bex, Jensen Ackles için her şeyi geride bırakırdı, bu yüzden Mari'yi anlıyorum ama Pierce... İğrenç ya.

Ninova

KALI: Aslına bakarsan bunu öğrenmemiz iyi oldu. En azından öldüğünde arkasından ağlayanı olmaz? Dinleyicilerimizi çok üzmeyiz?

BEX: Aynen. Üstelik adam yalnızca karısını terk edip daha çocuk yaştaki bir kızla Avrupa'ya kaçmakla kalmamış, giderken kızın üvey kardeşini de yanlarında götürmüş! Ve o üvey kardeş de on altı yaşındaymış! Pierce! N'apıyorsun oğlum?!

KALI: Bu programda cinayet işlemeyi övmememiz gerektiğini biliyorum ama yalan yok, adamın hakkındaki gerçekleri dinledikçe... cinayete teşebbüs edesim geliyor.

BEX: Ay. Nen. İşte bu noktada devreye katilimiz giriyor.

KALI: Katil zanlımız.

BEX: Doğru, katil zanlımız... ama hüküm giymişti? O yüzden bence zanlı dememize gerek yok.

KALI: Haklısın. O zaman hükümlü katilimiz.

BEX: Evet, hükümlü katilimiz. Herkesin Johnnie dediği John Dorchester.

KALI: Aaay, Johnnie. T-Birds'teki Johnnie gibi yani?

BEX: [güler] Evet, o Johnnie. Zavallı Johnnie. Senin için çok kötü bir yazmış be kardeşim!

KALI: Canım Johnnie için bok gibi geçen bir yaz.

–İki Kız, Bir Cinayet'in "Roma'dayken (Sakın Cinayet İşleme)" adlı 206. bölümünün transkripti

YEDİNCİ BÖLÜM

"Kabul et, bunca yıllık dostluğumuzda bu bizim için bir ilk." Dinlediğim podcasti durdurup kulaklıklarımdan birini çıkardım. "Efendim?"

Chess ahşap bankta yanıma oturdu. Üzerinde yine inanılmaz biçimde kırışmayan keten takımlarından biri vardı, saçları yüzünü çevrelerken kulaklarından dikkat çekici yeşim küpeler sarkıyordu. Onu böyle gördükçe çiçek desenli tulumumla babet ayakkabılarımdan daha şık bir şeyler giymiş olmayı diliyordum.

"Dedim ki," dedi uzanıp öbür kulaklığımı da çıkararak, "bu bir ilk! Dostluğumuzda!"

Orvieto'nun surlarla çevrili kısmına doğru gitgide yukarı tırmanırken etrafıma bakındım. İki hafta boyunca villanın çevresini ve kasabayı dolaştıktan sonra nihayet şehri gezme vaktinin geldiğine karar vermiştik.

"Turistik şeyler yapmak mı?" diye sordum. "Çünkü 2006'da bahar tatilimizde Panama City Beach'e gitmiştik, gerçi içtiğin onca Jose Cuervo'dan sonra hatırlamamanı yadırgamam."

Deri sandaletinin burnuyla ayağımı dürterken gözlüğünü başının tepesine kaldırdı. "*Bundan* bahsediyordum," dedi camdan dışarıyı işaret ederek. "Fünikülere binmekten."

"Haklısın," dedim başımla onaylayarak. "Bu bizim için yepyeni bir ulaşım yöntemi."

Ninova

"Uçaklar, trenler, otomobiller ve şimdi de füniküler," diye ekledi Chess, ben de güldüm.

"Belki yeni kitaplarından birine bu adı verirsin. *Bin O Füniküler, Kızım!*"

"*Yalnızca Yukarı Çıkan Füniküler.*"

"*Kızlar Sadece Füniküler İster.*"

Chess buna kahkahalarla güldü. İçten bir kahkahaydı bu, ben de rahatlayarak omzumu omzuna yasladım. Geçen gün masada yaşadığımız gerginlikten sonra büyük ölçüde normale dönmüştük ama o ânın anısının, ikimizin de değinmek istemediği kara bir bulut misali aramızda asılı durduğunu hissediyordum. Bugün nihayet eski hâlimize dönmüş, yeniden Em ve Chess olmuştuk.

"Eee, bu kadar dikkatli ne dinliyordun?" diye sordu telefonumu işaret ederek, ben de mahcup bir tavırla telefonu kaldırdım.

"Cinayet podcasti."

Podcastin adını –*İki Kız, Bir Cinayet*– okuyunca gözlerini devirdi. "Tanrım, ben bu kadınları tanıyorum. Bir keresinde teknolojide kadınlar temalı bir konferansa katılmıştık. İnanılmaz iticiler, *tam* L.A."

Bununla ne kastettiğini anlamasam da –L.A. kısmıyla, iticiler kısmını anlamıştım– başımla onayladım. "Ben de bayılmadım," dedim, "ama villadaki cinayetle ilgili çok az podcast var ve bu daha önce bahsettiğim, Fötr Şapkalı Adam'ın üç bölümlük programından bin kat daha iyi."

Chess bana bakmak için başını çevirirken küpeleri şıngırdadı. "İki oldu," dedi iki parmağını kaldırarak. "Cinayetten bahsetme haklarının yarısını bitirdin."

Gülerek parmaklarımı onunkilere dolayıp elini indirdim, bu sırada füniküler de sarsılarak durdu. "Bana daha fazla hak tanıman gerekecek çünkü aslında acayip ilgi çekici bir konu, Chess."

"Acayip korkunç," diye karşı çıktı ki bunu inkâr edemezdim.

Ona *Lilith Yükseliyor*'u çoktan okuduğumu, hatta bir günde silip süpürdüğümü ve üst kattaki cama kazınmış *M* harfini gördüğümden beri kitabı da kitabı yazan kadını da aklımdan çıkaramadığımı söylemedim.

"Şöyle düşün," dedim fünikülerden inip tablodan farksız bir meydana adım atarken. "Biz artık bu evin geçmişinin bir parçasıyız, e o olay *da* evin geçmişinin bir parçası, dolayısıyla orada kalan diğer insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi kadere... ya da ne bileyim işte, tarihe borçluyuz."

Chess bana kuşkuyla baktı. "Vahşice işlenmiş bir cinayeti" –tırnak işareti yaptı– "'böyle bir açıklamayla' özetlemene bayıldım."

Sonra etrafında dönerek meydanı boydan boya inceledi, ben de durup manzaranın keyfini çıkardım. Elektrik mavisi gökyüzü ve kabarık beyaz bulutların hâkim olduğu güneşli bir gündü yine, dahası buradan bakınca bütün vadi ayaklarımızın altındaydı.

Kollarımı süslü metal korkuluğa dayayıp derin bir nefes aldım ve yanımdaki Chess de aynısını yaptı. "Şimdiye kadarki en muhteşem kararımız," dediğinde başımla onayladım.

"En muhteşemi."

Gün de muhteşemdi. Beklediğim kadar kadim ve şirin şehri karış karış gezdik. Tam bir İtalyan şehri olmasına rağmen Roma'nın harala gürelesinden çok uzaktı. Parke taşı döşeli yılankavi sokaklar kıvrıla kıvrıla tepelere çıkıyordu; bazı yerlerde binalar birbirine o kadar yakındı ki aralarından gökyüzü görünmüyordu.

Chess'le birlikte pencereleri pembe çiçeklerle süslü küçük bir restorana girip kuytu bir yere oturduk ve adını söylemekte zorlandığım fakat tadını ömrümün sonuna kadar unutamayacağım bir makarna söyledik.

Ninova

Ayrıca beraber iki şişe de şarap yuvarladık, dolayısıyla devasa katedralin herkese tepeden baktığı meydana geri döndüğümüzde ikimizin de keyfi hayli yerindeydi.

Chess önünde duraksadığı kiliseye başını geriye yatırarak baktı. Çok büyüktü, hatta o kadar büyüktü ki küçük meydanı âdeta yutuyordu ve bölgede nereye giderseniz gidin, bakışlarınız kaçınılmaz olarak buraya kayıp duruyordu. Gerçi büyük olduğu kadar güzeldi de. Zarif çan kuleleri, vitray camları, yaldızlı mozaikleri...

"Fotoğrafımı çeksene," diye buyurdu Chess, telefonunu bana uzatarak.

Kilisenin kapılarına çıkan geniş basamakların önünde poz verirken arkadaşım Chess'ten Chess Chandler J'a geçişine saniye saniye şahit oldum.

Aslına bakarsanız duruşunun uğradığı bu ustaca değişim biraz ürkütücüydü. On dakika önce bir kadeh şarap eşliğinde bana çıktığı son adamın, katıldığı etkinliklerden birinde kuliste ona oral seks yapmaya çalıştığını gülerek anlattığını asla tahmin edemezdiniz.

Şu anda hisli gözlerle kameraya bakan Chess bu hikâyeyi asla anlatmazdı. Onun anlatacak böyle bir hikâyesi *olmazdı* çünkü bu Chess o kuliste yalnız başına oturur, çay içerek duygularını günlüğüne kaydederdi. *Evren Hakkında Düşündüğüm Büyük Düşünceler.*

Fotoğrafını çektim, sonra aralarından seçebilsin diye birkaç tane daha çektim ve telefonunu ona geri verdim.

"Buna en az iki paragraf açıklama yazmanı bekliyorum," dedim. "'Ruh' kelimesini en az iki kez kullan, tamam mı?"

Resmî Instagram hesabında en son villanın arkasındaki tarlanın gün doğumunda çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış, açıklamaya yazdığı hakikat, ışık ve "öz" içerikli *New Age* söylemleri ciddi ciddi gözlerimi yaşartmıştı.

Ninova

Chess bana zoraki gülümsedi, dahası telefonunu çantasına geri koyarken tavrı biraz sertleşmişti.

Anlaşılan birbirimizle her konuda şakalaşıp dalga geçebiliyorduk ama Chess Chandler markası onun bam teliydi.

O yüzden basıp duruyorsun ya, dedi kafamın içindeki kısık bir ses.

Onu duymazdan gelmeyi tercih ettim.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum, katedrale bakmaya devam ederek. "Vitrinlere baktık, yemeğimizi yedik, şarabımızı içtik, Tanrı'nın evini de ziyaret ettik... Hazır Orvieto'dayken şimdi neyi keşfedelim?"

"Gel biraz öylece dolaşalım," dedi Chess, gözlüğünü yeniden gözlerine indirerek. "En iyi şeyleri bu şekilde bulurum hep."

Bir kez daha aramızdaki gerilim yavaşça söndü. Konuşa konuşa yürürken durup hayretle bakmamıza neden olan, tamamen İtalya'ya özgü şeyler gördük.

Piazza Cahen'e ve füniküler istasyonuna geri dönmek üzereydik ki insanların yuvarlak bir taş yapının önünde sıraya girdiklerini gördük ve Chess birden durdu.

"Belli ki bu insanlar bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar," dediğinde yıpranmış deri çantasını omuzlarına çaprazlama asmış kıpkırmızı saçlı genç bir kadın bize döndü.

"Orası Pozzo di San Patrizio," dedi. O da bizim gibi Amerikan'dı. "St. Patrick Kuyusu."

"İnsanlar bir kuyuyu görmek için mi sıraya giriyorlar?" diye sorduğumda omzunu silkti.

"Çok ünlü bir kuyuymuş. Bilmiyorum, ben sadece turist rehberlerinde adı geçen yerlere uğruyorum."

Çantasını açtığında orada bir sürü seyahat rehberi gördüm, okunmaktan sırtları eskimişti, kapaklarında kalın harflerle ülke isimleri yazıyordu. AVUSTRALYA, TAYLAND, VİETNAM, İTALYA.

Ninova

Kadın rehberleri karıştırarak çantasından daha küçük, daha ince bir kitap çıkarıp bana uzattı. Buna kitap bile denemezdi aslında, daha ziyade kalın bir broşürdü.

Kapağında Duomo di Orvieto vardı ve tepesinde "Orvieto'da Günübirlik Gezilebilecek Yerler" yazıyordu. "Sizde kalsın," dedi. "Ben yarın Floransa'ya geçiyorum."

"Teşekkürler," dedim ve arkama dönüp kitabı Chess'e gösterdim ama o telefonunu çıkarmış, hararetli hararetli bir şeyler yazıyordu, ben de dikkatimi yeniden seyahat rehberine çevirip kuyuyla ilgili bilgi veren kısmı açtım.

Yapımına 1527'de başlanıp 1537'de tamamlanan Pozzo di San Patrizio, Rönesans döneminin mühendislik harikalarından biridir. Çift sarmal merdivenler kuyuya inişte ve çıkışta daha kolay erişim sağlamanın yanı sıra mekânı ziyaretçilerin uğrak noktalarından biri hâline getirmektedir...

Kuyunun boyutuna, mimarisinin inceliğine, içerinin ışık almasını sağlayan pencerelerin sayısına dair bilgileri üstünkörü okuyup geçtim. Bunlar Matt'in ilgileneceği bilgilerdi ama o burada değildi, ben buradaydım ve Rönesans dönemi inşa tekniklerini okumayacaktım.

Hatta burayı es geçip gezimize devam etmeyi düşünüyordum ki sayfanın aşağısında bir şey gördüm.

Kuyunun adı, İrlanda'daki Aziz Patrick Mağarası efsanesinden gelmektedir. Mağara o kadar derindir ki ölüler diyarına kadar indiği söylenir.

Göz gezdirdiğim satırlarda bana tanıdık gelen bir şey vardı, zihnimi yoklayarak bu açıklamayı nerede okuduğumu hatırlamaya çalıştım. Yakın zamanda okumuştum.

Elimi çantama atıp *Lilith Yükseliyor*'u çıkardım. Onu neden bir tür muska gibi yanımda taşıdığımı bilmiyordum ama elimin altında olması hoşuma gidiyordu.

Sayfalarını hızlıca çevirerek aklımdaki sahneyi aradım.

Ve aradığımı kitabın üçte birine doğru, Altıncı Bölüm'de buldum.

"İrlanda'da bir mağara var, o kadar derin ki oradan ölüler diyarına geçebilirsin."

Colin bu sözleri Victoria'nın gerdanına doğru fısıldarken Victoria sertçe yutkundu ve uzanıp parmaklarını onunkilere doladı.

"Sen gördün mü?" diye sordu. Köye gelmeden evvel nasıl bir hayat sürdüğünü öğrenme umuduyla ona sürekli sorular soruyordu. Bir yandan içini cız ettirse de Colin'in eski hayatını hayal etmeyi seviyordu. Onsuz bir Colin. Daha önceleri olduğu adam.

Tekrar olabileceği adam.

Bu düşünce onu mağaralar ve cehennem hakkındaki hikâyeden daha çok korkuttu, ambarın sıcak karanlığında Colin'e biraz daha sokuldu.

"Hayır," dedi Colin. Başını eline yaslamış, Victoria'yı izliyordu. Loş ışıkta bile gözleri masmaviydi. "Ama gidebilseydim oraya giderdim. Seni de yanımda götürürdüm."

"Seninle gelirdim," dedi ona ve bu şimdiye kadar söylediği en doğru şeydi.

Öpüştüler, terlerinin tuzunun karıştığı, umutlarının harladığı bir öpücüktü bu.

"Gelirim," diye ısrar etti Victoria. "Seninle her yere gelirim."

"Cehenneme bile mi?"

Colin onu dikkatle izliyordu, sanki cevabı onun için çok önemliymiş gibiydi. Bu Victoria'nın komiğine gitti çünkü başka ne cevap verecekti ki?

"Evet."

Sayfaların kalanına göz gezdirdim ama mağarayla ilgili başka bir şey yoktu, dahası bu kuyuya da hiç atıfta bulunulmamıştı. Bunu görünce epey hayal kırıklığına uğradım. *Lilith Yükseliyor*'u Orvieto'yla ilişkilendiren küçük ipuçları bulmaktan neden bu kadar zevk aldığımı bilmiyordum ama bunda son derece tatmin edici bir şey vardı.

Ninova

Heyecan verici bir şey.

Sıra ilerlemeye başladı ve kırmızı saçlı kız içeri girdi. Ama Chess'e döndüğümde telefonda olduğunu gördüm, bana hafifçe sırtını dönmüştü.

Telefonu kapayana kadar bekledikten sonra tam ona kuyuya bakmayı teklif edecektim ki abartılı bir tavırla kaşlarını çattı. "Kusura bakma ama arayan Steven'dı, yeni kitabın yurt dışı satış haklarıyla ilgilenen adamlarından biri ön okuma istemiş ve hemen lazımmış. E tabii dosya sadece benim bilgisayarımda; o yüzden New York'ta akşam olmadan villaya dönüp onu göndermem lazım. Ama sen kal!" diye ekledi hızlıca. "Kuyunun suyunu çıkar!"

Steven, Chess'in temsilcisiydi. Onunla sadece bir kez görüşmüş ve bu görüşmede korkutucu bir insan olduğu kadar muhtemelen muazzam bir temsilci olduğu kanısına varmıştım. Benim temsilcim Rose ondan çok daha iyi bir insandı ama vasat bir temsilciydi, yine de bundan çok şikâyetçi değildim.

Bir an için kalsam mı diye düşündüm ama sonra başımı salladım.

Tuhaf bir biçimde ben de villaya dönmek istiyordum.

Üstelik aylar sonra ilk defa yazmak istiyordum.

Kime: Rose@ThePetersonAgency.com
Kimden: EmilyLSheridan@PetalBloomKitaplari.net
Konu: Beni Öldürme (Yeni Kitap?)

Merhaba, Rose! Güzel İtalya'dan sevgiler! Tam da umduğum gibi tebdilimekân bana çok iyi geldi. Ne kadar mı? Eh, yeniden yazmaya başladım mesela! Buna benden daha ÇOK sevinen tek kişi olabilirsin. ;)

Tek sorun, şu anda Petal üzerinde çalışmıyor olmam. (Teslim tarihimin yaklaştığını biliyorum ve bana ek süre aldığın için çok teşekkür ederim!) Mari Godwick ve Pierce Sheldon cinayeti hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama meğer o olayın yaşandığı evde kalıyormuşuz. Şimdi, genellikle keyifli gizem romanları kaleme alan yazarlar için bile burası tam bir ALTIN MADENİ ve ben olaya çok merak sardım. Dahası 1974'te burada işlenen cinayetle Mari'nin 1976'da çıkan ünlü korku romanı *Lilith Yükseliyor* arasında bence ilginç bağlantılar var. Yazdıklarım bakımından bunun benim için FAZLASIYLA büyük bir değişiklik olacağını biliyorum ama içimden bir ses burada harika bir hikâye yattığını söylüyor, çok ses getirecek bir şey, bilhassa da gerçek suç şimdilerde bu kadar popülerken.

Elimde daha somut bir şeyler, yani sayfalar olduğunda sana hemen göndereceğim ama şimdilik neyle meşgul olduğumu haber vermek ve Petal10 *dışında* bir kitap gönderirsem beni öldürmeyeceğinden emin olmak istedim.

Sevgiler,
Emily

MARI, 1974 – ORVIETO

"Tanrım, sıkıntıdan patlayacağım."

Bunu söylemekten ziyade âdeta ilan eden Noel kendini misafir odasındaki alçak kanepeye atıp sanki avizeyle konuşuyormuş gibi yüzünü tavana çevirdi. Yağmurlu bir sabahın ve yağmurlu bir akşamın ardından yağmurlu bir geceydi. Yani çok uzun zamandır hep birlikte villada tıkılıp kalmışlardı.

Mari burada kurdukları hassas ekosistemin devam edebilmesi için alana ihtiyaçları olduğunu çabucak fark etmişti. Bütün günü yatağında kayıtsızca uzanarak ve yazdığı sayfalara bakıp daha bir hafta önce bıcır bıcır konuşan sesin neden bir anda sustuğunu merak ederek geçirmişti.

Victoria'nın hikâyesi ansızın sekteye uğramış, eninde sonunda âşık olacağı köy rahibiyle tanıştığı sahnede kalakalmıştı ve düşünmek için uzun yürüyüşlere çıkmak olsun, tutukluğunu açmak için kadehlerce şarap içmek olsun, Mari'nin yaptığı hiçbir şey fayda etmiyordu. Daha önceki birçok projesi gibi bu da düpedüz tıkanmıştı.

"Siz sıkılmadınız mı?" diye sordu Noel, ilanına kimseden yanıt gelmeyince. Çenesini göğsüne indirerek odayı tararken Mari adamın bakışlarının kendi üstünde durduğunu hissetti.

Noel'in karşısındaki kanepeye kıvrılmıştı, Victoria'nın sesini yeniden duyma ihtimaline karşı defteri de yanındaydı.

"Hayır," diye kestirip attı. Ayaklarının dibinde oturan Pierce güldü ve yanağını Mari'nin dizine dayadı. Gitarı yanında başıboş duruyordu, elinin altında açık bir defter vardı ama tek kelime yazmamıştı.

"Mari asla sıkılmaz," dedi Noel'e. "Kafasının içinde kocaman bir parti vardır."

Aslında iltifat ediyordu, daha doğrusu iltifat etmek için söylemişti, Mari bunu biliyordu ama yine de böyle yapması,

Ninova

yani onun hakkında o orada yokmuş gibi konuşması Mari'yi sinir ediyordu. Üstelik Noel'in yanında bunu normalden daha sık yapıyordu. *Onu etkilemeye çalışıyor*, diye düşündü.

"Küçük bir geziye mi çıksak?" dedi Lara. Her zamanki gibi Noel'in yakınında oturuyordu ama yanında değildi. Zira fazla yaklaşırsa Noel ondan uzaklaşabilirdi, böylece herkesin önünde rezil olurdu.

"Roma'ya gitsek mesela?" diye devam etti.

Bu sürekli soru sorma durumu da yeni edindiği huylardan biriydi. Her lafını sesini hafifçe yükselterek bitiriyordu.

Önerisini elini sallayarak geçiştiren Noel, "Roma da sıkıcı," dedi. "Hem bu lanet yerin parasını ödüyorum zaten, hepinizi bir de Roma'ya götüremem."

Mari'ye kalırsa Lara onunla dalga geçtiğini anlamadıysa diye *O* harfini uzatarak telaffuz etmiş, resmen *Rooohhhhhma* demişti.

"Şarkı yazmayı *deneyebilirsin*," dedi Mari. "Sonuçta buraya bu yüzden geldik."

Noel'le Pierce tam bir şeyler çıkaracak gibi olduklarında Noel'in arabayla gezmek, kayıkla açılmak, havuzda yüzmek ya da kendisini, Pierce'i –ve hatta Mari'yi– hedefine ulaşmaktan alıkoyan onlarca şeyden birini yapmak suretiyle dikkatlerini dağıtmasına sinir oluyordu.

Londra'da bekleyen stüdyo, Pierce'in o altın şansı gitgide ellerinden kayıyordu.

Mari son zamanlarda Noel şayet Pierce'i daha yükseğe taşıyabiliyorsa bunun aksinin de mümkün olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bütün planlar suya düşer de Noel başarısız olursa bunun ceremesini Pierce de çeker miydi?

Ama Noel tıpkı tahmin ettiği gibi onu duymazdan geldi.

"Orvieto'ya gidelim," dedi Johnnie. "Tarihi kısmına."

Ninova

Noel başını geriye yatırarak Johnnie'ye dik dik baktı. "Oraya ne görmeye gideceğiz peki? Kiliseyi mi? Ekmek satan yaşlı nineleri mi?"

Lara'nın aksine Johnnie, Noel'in iğneleyici sözlerine alınmaz, hiçbir şeyi takmadığı gibi bunları da takmazdı. Cama isminin baş harfini kazıdıktan sonra Mari'nin hemencecik kollarına atlamamasına biraz içerlediyse de artık atlatmışa benziyordu ve Mari de rahatlamıştı. Johnnie'nin ona olan ilgisini eklemeden bile bu evde yeterince karmaşık bir ilişki ağı vardı zaten.

Johnnie samimi bakışlarla Mari'ye göz attı, sonra yeniden Noel'e döndü. "Dediklerine göre orada cehenneme kadar inen bir kuyu varmış."

Bu bilgi Noel'in ilgisini çekti. "Gerçekten mi?"

"Aslında," diye düzeltti Johnnie, "İrlanda'da cehenneme kadar inen bir yerin adını oraya vermişler ama yine de çok derinmiş."

Noel yüzünü buruşturarak kanepeye biraz daha yayıldı. "Yerdeki derin çukurdan bana ne, dostum. *O kadar* da sıkılmadım."

Johnnie, Noel'in alaylı sözlerine aldırış etmiyor olabilirdi ama söylediği bir şeye Noel'in sahiden ilgi duyduğu o birkaç saniyenden zevk aldığı belliydi, bu yüzden şansını yeniden denedi. "Ayrıca yokuşun aşağısındaki dükkânın sahibi olan kadın bu villanın perili olduğunu söyledi. Bin beş yüzlerde burada biri intihar etmiş."

"O talihsiz kişi her kimse onu çok iyi anlıyorum," dedi Noel. Başını geriye yatırıp uzun uzun iç çekince Mari daha fazla diline hâkim olamadı.

"Ağzına kadar yiyecek içecek dolu, manzarası dillere destan, muhteşem bir villada kalmak ne büyük zorluk, değil mi? Şimdiye kadar nasıl dayandınız, asilzadem?"

Mari son bir haftadır ona böyle hitap ediyordu, gözden düşmesine ve rock-yıldızıyım-ben havalarına rağmen ona hâlâ

bir kontun oğlu olduğunu hatırlatan iğneleyici bir lakaptı ve Mari'ye kalırsa Noel bu lakabı hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu.

Lara, Mari'ye kötü kötü baktıysa da Noel gülmekle yetindi.

"Görüyor musunuz? Pierce ne kadar haklıymış. Mari ne sıkılmış *ne de* sıkıcıymış."

Bakışları Lara'ya kayarken üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "Bazılarınız feyzalsa keşke."

Lara'nın yüzünün asılmasıyla kendini toparlaması bir oldu ama yine de Mari gözlerindeki hüznü görmüştü. Üvey kardeşi için üzülüyordu, sahiden üzülüyordu ama Lara'ya haddinin bildirilmesinden aldığı ilkel hazzı da inkâr edecek değildi. Kendinden utanması gerektiğini biliyordu ama utanmıyordu.

Noel ayağa kalkıp bacaklarına vurdu. Siyah kotunun üstüne yine o cafcaflı ropdöşambırını giymişti, parmağındaki yüzükler mum ışığında parlıyordu. "Fikrimi değiştirdim," dedi koyu renkli saçları alnına düşerken. "Gel, Sheldon, Bayan Mary'nin emrini yerine getirelim."

Yüzü aydınlanan Pierce bakışları Noel'e kilitlenmiş vaziyette gitarını da alarak yerden kalktı. Noel'in gitarını kurduğu pencerenin kenarına giderken boştaki eliyle dalgın dalgın Mari'nin saçlarını okşadı. Bundan iki üç gün önce evin başka odalarından birkaç ahşap sandalye getirip yazmaya başlayacaklarına yemin etmişlerdi ama sonra... Tanrı aşkına, Mari dikkatlerini neyin dağıttığını hatırlamıyordu bile.

Villa Rosato'da dikkat dağıtıcı bir sürü şey vardı.

Ama şimdi, nihayet, işlerinin başına oturmuşlardı, Pierce'in defteri dizinin üstünde açık duruyordu ve Noel onu hakikaten dinliyordu.

Lara odayı arşınlayarak kendini Mari'nin oturduğu kanepeye attı ve başını Mari'nin omzuna dayadı. "Çok güzel değiller mi?" dedi hülyalı bir sesle, bakışları Pierce'le Noel'in üstündeydi. Pierce çoktan gitarını tıngırdatmaya başlamıştı,

Ninova

Noel başını sallayarak ritim tutarken bir yandan da Pierce'ın parmaklarını izliyordu.

Doğru, güzellerdi ama Lara'nın sesindeki o hülyalı hayranlık Mari'nin canını sıkmıştı.

"Ben de ufaktan ufaktan yazmaya başladım."

Bunu söyleyen Johnnie'ydi; kanepede öbür yanına oturmuştu ve bacağı Mari'nin bacağına değiyordu. Mari şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Seni yazarken gördüm," diye devam etti Johnnie, Lara'nın öbür yanındaki defteri işaret ederek. "Ben de deneyeyim diye düşündüm. Müzik de yapıyorum, biliyorsun. Gitarımı getirdim ama Noel onunla çalmama hiç izin vermiyor, bu yüzden belki yazmak be–"

"Evet." Mari onun sözünü keserek bakışlarını yeniden önündeki iki adama çevirdi. Kabalık ettiğinin farkındaydı ama şu anda hiç umurunda değildi.

Johnnie'nin bakışlarını yüzünün yan tarafında hissettiyse de dönüp ona bakmadı, hâliyle bir süre sonra Johnnie içini çekerek kanepeden kalktı.

Mari kapının gıcırtısını duydu, Johnnie giderken ardında ayak sesleri yankılandı, daha sonra üst kattan boğuk bir kapı çarpma sesi geldi.

"Onun derdi ne?" diye sordu Lara. Pierce hâlâ çalıyor ama sadece aynı iki teli tıngırdatıyordu, Noel'se başını sallıyordu, sonra uzanıp Pierce'in defterine bir şeyler karaladı.

"Johnnie'nin mi?" dedi Mari, bakışlarını Pierce'ten ayırmadan. "Bilmem."

Lara, "Senden hoşlanıyor," diye fısıldayınca Mari kaşlarını çattı.

"Yok öyle bir şey," dedi ama olduğunu biliyordu, zaten Lara da başını geriye atarak güldü. İçten bir kahkahaydı bu, gerçek sesiydi. Noel ya da Pierce için rol yapmıyordu ve Mari bir zamanlar üvey kardeşiyle takılmayı ne kadar sevdiğini hatırladı.

Ninova

Küçük birer kız çocuğuyken aynı odada, tek kişilik yataklarında yatar, karanlıkta birbirlerine fısır fısır sırlarını anlatırlardı.

"Kör değilim, Mare," dedi Lara onu dürterek. "Ayrıca zevkli çocuk."

Lara sevgisini göstererek yeniden Mari'ye sokuldu çünkü o öyle biriydi. Mari kendinin ters biri olduğunu, onunla konuşmanın, onu yakından tanımanın zor olduğunu gayet iyi biliyordu. Öte yandan Lara... Lara her şeyi apaçık yaşardı ve Mari bazı anlarda bunun için minnet duyardı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yine de Mari, Lara'yla ilişkilerinin farklı olmasını dilerdi. Keşke sadece birbirini seven, aynı şey için rekabet etmeyen iki kardeş olabilselerdi.

Aynı adam için.

Ama onların ilişkisi hep böyleydi, değil mi? Pierce'ten önce Mari'nin babasını paylaşamamışlardı. Annesi William Godwick'le evlendiğinde Lara daha on üçünde bile değildi ama bu onu adama "babacığım" demekten, her akşam eve geldiğinde boynuna atlayıp ona okulda olanları, okuduğu bir kitabı ya da dinlediği bir albümü anlatmaktan alıkoymamıştı.

Mari, Lara'nın William'ın ilgisine bu kadar aç olmasını hep biraz acınası bulmuştu ama William da onu şımartır, Mari'ye ne başarırsa başarsın asla gülümsemezken ona sevgiyle gülümserdi.

Belki de Lara, William'ın sevdiği ve kaybettiği kadının canlı bir anımsatıcısı olmadığından onu sevmesi daha kolaydı. Belki de Mari'nin kendi içindeki bir şey, ister babası ister sevgilisi olsun, sevdiği bütün adamları Lara'da başka bir şey aramaya itiyordu.

O defter kapandı, dedi kendine. *İkisi de sana bir daha olmayacağına dair söz verdi, hem Lara'nın Noel'e tutulduğu* apaçık *belli.*

Ama Mari, Lara'ya baktığında üvey kardeşinin o kopkoyu gözleriyle izlediği Noel değildi.

Üstelik Pierce'in bakışları da ondaydı. Uzun sürmemiş, gözleri hemen Mari'ye kaymıştı ama parmakları neredeyse notayı

Ninova

kaçırıyordu. Birdenbire Lara'nın teni Mari'ye rahatsız edecek kadar sıcak ve nemli gelmeye başladı.

Tam kalkıp yatağa gitmeyi düşünüyordu ki Pierce'in çalışında bir şey değişti. Şarkı tutukluğundan sıyrılıp daha sağlam bir şeye dönüştü ve nihayet Noel de kendi gitarını aldı.

Mumların titrek ışıkları duvarda ürkütücü şekiller oluştururken dışarıda hâlâ şakır şakır yağmur yağıyor, gök gürültüsü pencerelerin camlarını titretiyordu. Daha kısa süre önce Mari'nin kendini boğuluyormuş, kapana kısılıp kalmış gibi hissetmesine neden olan fırtına şimdi odaya samimi ve iyi anlamda tecritvari bir hava veriyordu. Sanki kendi evrenlerindelermiş gibi.

Derken Noel çalmaya başladı ve Mari hemen anladı.

Bütün o uyuşturucular, kadınlar ve erkekler, o akılalmaz, korkunç dedikodular hem bu adamın gitarıyla, sesiyle ve kelimeleriyle yapabileceklerinden bir kaçıştı hem de yaptıklarının ve yapabileceklerinin sonucuydu.

Zarif parmakları tellerin üzerinde kayıyordu. Mari daha sonra bu şarkının melodisini olduğu gibi hatırlamaya çalışacaktı. Zira Noel bu şarkıyı bir daha asla çalmayacaktı, kaydetmeyecekti bile ve bu geceden yıllar sonra Mari ona şarkıyı sorduğunda çaldığını dahi hatırlamadığına yeminler edecekti.

Ama Mari hatırlayacaktı ve bu şarkı sonsuza kadar onunla kalacaktı.

Noel, Mari'nin radyoda binlerce kez duyduğu o derin sesiyle şarkıyı söylemeye başladı. Ne var ki bu sesi canlı canlı duymak farklıydı ve Mari'nin kalbi göğsünde hem biraz daha güçlü hem de biraz daha yavaş atmaya başladı.

İşte bu, insanların gönüllerini kaptırdığı Noel olmalıydı.

Derken Pierce de aynı yumuşaklıkla yeniden çalmaya başladı. Müziğin ritmine hemencecik ayak uydurmuştu, Noel de başını kaldırıp ona şaşırtıcı derecede içtenlikle gülümsedi. Karşılığında Pierce âdeta ışık saçarken şarkı kâh yükselip kâh alçalarak devam etti. Mari'nin tüyleri diken diken olmuştu.

Şarkı bittiğinde cama vuran yağmur damlalarının ve Mari'nin kulaklarında çınlayan nefesinin sesi dışında odada çıt çıkmıyordu.

"Muhteşemdi," dedi Lara coşkuyla ama onun yüksek enerjisi bile bu anlamlı ânı... Mari'nin tam olarak adını koyamadığı bir şeye gebe olan bu ânı bozamamıştı.

O gece Noel ve Pierce başka şarkılar da çaldılar. Mari'nin en sevdiği "Güz Güneşi" de dâhil olmak üzere hepsi Noel'in şarkılarıydı. İkisi de kendi sevdikleri şarkıları çaldılar, Pierce'in tatlı sesi "Elini Tutmak İstiyorum" gibi daha neşeli melodilere beklenmedik derinlikler katarken Noel'in ünlü kadifemsi baritonu "Kaliforniya Rüyası"nı alaycı ve daha az efkârlı bir şeye çevirmişti.

En nihayetinde Lara kanepeden kalktı, belli ki Noel'in peşinden gelmesini bekliyordu.

Noel elbette gitmedi ve yukarıdan bir kapı çarpma sesi daha geldi. Ama o sırada Mari uykulu ve mutluydu, Pierce'le onun delicesine hayran olduğu bu adamın mum ışığında müzik yapmalarını izlemek hoşuna gitmişti.

Tam olarak ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu. Şarkılar ortamı yumuşatıp puslandırarak onu rüyalar âlemine çekmişti. Mari uyuşturucuyu hiç sevmez, bir iki kadeh şaraptan fazlasını içmezdi ama bu sapkın kaçış yollarının insanlara ne yaşattığını şimdi anlayabiliyordu, sıcacık bir küvete girer gibi usulca kayıvermişti.

Uyandığında müzik kesilmişti, gözlerini açtığında Pierce'le Noel'in gitarlarını bir kenara bırakmış, ayakta dikilmekte olduklarını gördü.

Gördüğü şeyi algılaması biraz zaman aldı. Noel'in dudakları Pierce'in dudaklarındaydı, Pierce'in çekingen eli Noel'in ropdöşambırının altındaki çıplak tenindeydi. Pierce, Mari'ye hep çok uzun görünmüştü ama Noel ondan daha uzundu, Pierce'in yumuşacık kahverengi saçlarını sımsıkı kavramıştı.

Ninova

Ayrıldıklarında Pierce'in yüzü kıpkırmızıydı, yutkundukça gırtlağı yukarı aşağı hareket ediyordu. Mari'ye baktığında Mari onun yüzünde utancın belirmesini, kendi içindeyse öfkenin kabarmasını bekledi.

Ama Pierce öylece onu izliyordu; bakışları sakin ve sıcaktı, Mari'nin içindeyse hiç öfke yoktu. Sadece durmalarından duyduğu belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı.

Derken Pierce elini Noel'in belinden çekmeden Mari'ye doğru döndü. Yumuşacık bir sesle, "Buraya gel, Mari," dedi. Mari hâlâ rüyada olup olmadığını merak ederek kanepeden kalktı.

Noel de onu izliyordu, yüzünde miskin bir gülümseme vardı ama Mari gerginliğini hissedebiliyordu, nitekim yanlarına yaklaştığında aslında titrediğini gördü.

Bu manzara yüreğini eritti ve öne doğru eğildi, çıplak ayakları havı dökülmüş halıya basıyor, odanın dört bir yanında mumlar yanıyordu.

Mari şöminenin hemen üstündeki aynada üçünü gördü, Pierce'in arkasına geçip boynunun omzuyla birleştiği yeri öpmesini izledi, elleri de çıplak kollarını okşuyordu.

Mari ağırlaşmış göz kapakları, aralanmış dudakları, al al olmuş yanaklarıyla kendisi gibi görünmüyordu. Ya da belki de nihayet kendisi gibi görünüyordu.

Noel önüne geçti, omzunun üstünden uzanıp elini bir kez daha Pierce'in saçlarına doladı ama Mari'ye bakıyordu, Mari orada ne gördüğünü merak etti.

"Başladığın işi bitir, Bayan Mari," diye mırıldanınca Mari parmak uçlarında yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

Noel'in öpüşü, kıyaslama yapabileceği tek kişi olan Pierce'inkinden farklıydı. Pierce'ten önce hayatında kimse olmamıştı, okulun arka bahçesinde kimseyle kırıştırmamış, okul danslarında kimseyle oynaşmamıştı. Bunun sebebinin, içten içe Pierce'i beklediğini bilmesi olduğunu düşünmüştü hep.

Ama şu anda yaşadıkları hoşuna gitmişti; Noel'in dudaklarının sertliği, boynundaki eli, dilinin üstündeki dili, her şey olması gerektiği gibiydi sanki ve Mari, Noel'e biraz daha yaklaşırken birden zihninde Lara'nın yüzü belirdi.

İşte şimdi ödeştik, diye düşündü ama sonra hemen bu düşünceyi aklından attı çünkü Lara'nın orada olmasını, o ânın bir parçası olmasını istemiyordu.

Bunu skoru eşitlemek için yapmıyordu. İstediği için yapıyordu ve şu anda bunu istiyordu.

Bu, Pierce'in ideal dünyasının nihayet onun da içinde var olabileceği bir versiyonuydu.

Fırtına gittikçe kuvvetlenirken gök gürültüsü evi sarstı ve Mari kendini âna bıraktı.

Bir başka kapı çarpma sesine uyandı ama bu seferki daha yakından gelmişti.

Çok yakından.

Saat öğleni geçmişti ve yağmur da dinmişti. Pencerelerden içeri dolan parlak gün ışığı önceki gece gölgeli ve loş olan her şeyi aydınlatıyordu.

Mari şöminenin önünde yerde yatıyordu, şönil bir battaniye belden aşağısını örterken başı Pierce'in göğsünü yastık bellemişti. Pierce her zaman uyuduğu gibi uyuyordu, çocuk misali kollarını başının üstüne uzatmıştı, yüzü huzurluydu.

Noel arkasında sıcak bir ağırlıktı. Kolu onun üzerindeyken eli de Pierce'in çıplak karnındaydı ve Mari tavana bakarak derin bir nefes aldı.

Pişmanlığın omuzlarına çökmesini bekledi ama öyle olmadı. Ne de olsa olan olmuştu, artık geri dönüşü yoktu.

Ninova

Hem, diye düşündü kahkahaya dönüşmeye çabalayan bir gülümsemeyle, çılgınca şeyler yapmayacaksa adı çıkmış bir rock yıldızıyla İtalya'da bir villada kalmanın anlamı neydi?

Ama bu, eylemlerinin sonuçları olmayacağı anlamına gelmiyordu ve iki adamın arasından yavaşça sıyrılıp bir kenara atılmış elbisesini alırken bu sonuçlarla en kısa zamanda yüzleşmesi gerekeceğini biliyordu.

Bir yanı az önce odaya gelenin Elena olmasını umuyordu. Kız bir an için neye uğradığını şaşırmış olabilirdi ama ailesine ve kasabanın geri kalanına sittin sene anlatacak bir hikâyesi olurdu, böylece olayın etkisi de azalırdı.

Johnnie üzülebilirdi. Mari onun üzülmesini istemezdi ama üzerinde hakkı yoktu, dolayısıyla onunla başa çıkmak kolay olurdu.

Ama tabii ki gelen ne Elena ne de Johnnie'ydi.

Lara'yı tramplenin ucunda otururken buldu, dizlerini göğsüne çekmişti, omuzları sarsılıyordu. Mari kendini az sonra olacaklara hazırlayarak üvey kardeşinin yanına gitti.

"Lara," diye başladı ama devamını getiremeden Lara hışımla ona döndü.

"Neden o?" diye çıkışınca gönlünü almak için yanına giden Mari'nin göğsü birden öfkeyle doldu.

"Neden mi o?" diye sordu ve Lara da utanmadan başıyla onayladı.

"Noel'e olan hislerimi biliyorsun. Biliyorsun ama yine de... o şeyi yaptın."

"Sen de Pierce'in altına yatarken benim ona olan hislerimi biliyordun," diye karşılık verdi Mari, kollarını göğsünde kavuşturarak. "O yüzden şimdi hiç acıların kadını ayaklarına yatma, Lara. Hem dün gece olanlar sadece..."

Zihninde görüntüler belirirken aklından geçenleri yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

"Biraz eğlendik. Bir çılgınlık yaptık. Hepsi bu."

"*Daha kötü* ya," diye cırladı Lara, ardından tramplende ayağa kalktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Bu aslında Mari'yi hüzünlü bir sesle, "Sakın atlama!" diye bağırtacak türden çok daha dramatik bir sahne olmalıydı ama Lara derinliği iki metreyi bile bulmayan tertemiz turkuaz suyun üstünde duruyordu ve Mari gırtlağından kopan kahkahaya engel olamadı.

Bu o kadar... *Laralık* bir hareketti ki. Son derece hüzünlü fakat neticede anlamsız ve de aptalcaydı. Mari üvey kardeşiyle oynayıp durdukları bu tiyatrodan artık iyice sıkılmıştı.

Lara'ya omzunu silkip ellerini iki yana açtı. "Nasıl daha kötü olabilir anlamıyorum ama..."

"Çünkü Pierce'i seviyorum," dedi Lara ve Mari'nin az önceki kahkahası boğazına dizildi. "Onu seviyorum ama o seni seviyor!" diye devam etti sonra. "Bu yüzden ben de Noel'i sevmeye çalıştım ama buna da izin vermedin."

"*Noel* izin vermedi," diye hatırlattı Mari fakat Lara tiksinir gibi bir ses çıkarmakla yetinip sert adımlarla tramplenden indi ve verandaya çıktı. Kapıyı yine çarpınca Mari yaz bitene kadar villadaki bütün menteşeleri değiştirmek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etti.

Başını geriye atıp yukarıya, bulutların toplanmaya başladığı göğe baktı, belli ki akşam yine yağmur yağacak, Lara ve hisleriyle dört duvar arasında tıkılıp kalacaktı.

Mari daha fazla dayanamadı. Ağzını kocaman açıp çığlığı bastı; düpedüz gökyüzüne bağırıyordu, boğazını acıtsa da hiç değilse göğsündeki daralmayı biraz olsun gevşeten hayal kırıklığı dolu bir feryattı bu.

Sakinleştiğinde kendini havuz başındaki sandalyelerden birine attı, o otururken metalin taşa sürtme sesi havada yankılandı.

"Tanrım, umarım dün gece yaşananlara tepkin bu değildir."

Başını çevirip arkasına baktığında Noel'i mutfağa açılan kapının eşiğinde dururken gördü. Gözünde güneş gözlüğü, elinde kahve vardı, az önce Mari'nin belden aşağısını örten şönil

Ninova

battaniye şimdi onun beline sarılıydı. Noel dikkatli adımlarla yaklaşarak yanındaki sandalyeye oturdu, otururken de içini çekti.

Mari, Noel tarafından zevkin doruklarına çıkarıldıktan sonra onun hakkında daha farklı hissetmesi gerektiğini tahmin ediyordu ama tek hissettiği o bilindik *Noel Gordon*'la konuştuğuna inanamamazlıktı, buna bir de neredeyse istemsiz bir düşkünlük ve azıcık da rahatsızlık eklenmişti.

Neyse ki hissettikleri bunlardan ibaretti. Bu adam için daha başka şeyler hissetmesi felaket olurdu.

Pierce'in bunu bilip bilmediğini merak etti.

Gerçi Pierce şimdiye kadar hep kadınlardan hoşlanmıştı. Daha doğrusu kızlardan. Mari onunla tanıştığında on altı yaşındaydı, karısı Frances de Pierce onu İngiltere'nin kuzeyindeki yatılı okulundan alıp İskoçya'ya evlenmeye götürdüğünde daha on beşindeydi.

Pierce, Noel'e tapıyordu ve dün geceden fazlasıyla zevk almıştı ama Mari, Pierce'in asıl peşinde olduğu şeyin deneyim ve yenilik olduğunu içten içe anlıyordu. Şimdi ikisine de kavuştuğuna göre dün gece muhtemelen bir daha tekrarlanmayacaktı.

Ki tekrarlanmaması hiç kuşkusuz herkes için en iyisi olurdu.

Noel kahvesine üfledi. Uzun bacaklarını uzatmış, bir ayağını öbürünün üstüne atmıştı. "O yazdıkların neydi?" diye sorunca Mari şaşırdı.

"Ne?"

"Yanından ayırmadığın günlüğü diyorum. Dün gece kanepede bırakmışsın, ben de sabah şöyle bir göz attım."

"Günlüğümü mü okudun?"

Noel umursamazca omzunu silkti. "Bana aşk soneleri yazmışsındır diye düşünürken Bayan Mari'nin aslında roman yazdığını fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

Mari kızardı. "Okumamalıydın."

"Ama okudum. Ve o kadar iyi olmasına sinirlendim çünkü zaten genç ve güzelsin, üstüne bir de yetenekli olman hiç adil değil."

Mari cevap vermeyince Noel boğazını temizledi. "Burada benim de senden aşağı kalır yanım olmadığını söylemen gerekiyordu."

Mari kendini tutamayarak kahkaha attı ve Noel de gülümseyip ayağıyla onunkini dürttü. "Yalnız ben ciddiyim. İyi bir başlangıç yapmışsın. Umarım sonuna kadar götürürsün."

Hâlâ tamamlanmayı bekleyen o birkaç sayfa Mari'yi çağırıyordu ve Mari hafifçe gülümsedi.

"Umarım."

Ninova

O yaz Villa Rosato'da kalan beş gencin birbiriyle ilişkisi hakkında hep dedikodular vardı. Bu beş gençten en büyüğü Noel Gordon'dı ve o bile daha yirmi altı yaşındaydı. Pierce Sheldon yirmi üçünde, Johnnie Dorchester yirmisindeydi, Mari Godwick'le Lara Larchmont'sa henüz reşit bile sayılmazlardı, 1974 yazında henüz on dokuz yaşındaydılar. Ayrıca mesele seks partnerliği ve dahası olduğunda hepsi başına buyruk bir zümrenin parçasıydı. Tıpkı Noel gibi Pierce de karısını terk etmişti ve iki erkek de farklı zamanlarda Lara Larchmont'la ilişki yaşamıştı.

Fakat olayları gerçekte olduğundan daha etik dışı göstermek insanlara her zaman cazip gelmiştir, bilhassa da konu rock yıldızları olduğunda. Nitekim bu dedikoduların hiçbirinin doğru olmaması, Villa Rosato'da yaşanan ilişkilerin gayet sıradan olması da aynı derecede mümkündür. O villadan sağ çıkanların hiçbiri aksi bir beyanda bulunmamıştır.

Noel Gordon ve Mari Godwick, Gordon'ın kısa yaşamı boyunca yakın oldularsa da Mari o yaz yaşananlardan kimseye bahsetmemiş, 1993'teki vefatının ardından edebiyat temsilcisinin Edinburgh Üniversitesi'ne bağışladığı günlüklerinde bile hiç söz etmemişti. O defterlerde Noel Gordon'ın adı sadece bir kere geçiyordu ve o da 22 Mart 1980 tarihli sayfadaydı. Kısaca şöyle yazıyordu: "Noel öldü. Noel nasıl ölür?"

İlginçtir ki bu cümlelerin sonrasında siyah mürekkeple karalanmış bir kısım daha vardı fakat günlüğe uygulanan X-ray teknolojisinin yardımıyla orada ne yazdığı ortaya çıkarıldı: "Geriye sadece benim kalmam hiç adil değil."

–Rock Yıldızı, Yazar ve Öldürülen Müzisyen: Bir Acayip Villa Rosato Efsanesi, A. Burton, longformcrime.net

Lara Larchmont'ta fark edeceğiniz ilk şey ne kadar normal göründüğüdür. Ne Stevie Nicks'inki gibi gizemli bir havası var ne de Linda Ronstadt'ınki gibi göze çarpan bir güzelliği. Hafif çarpık fakat kesinlikle çekici bir gülümsemesi olan koyu saçlı, kahverengi gözlü, orta boylu bir kız işte. Londra'daki dairesine beni buyur ederken birlikte okula gittiğiniz ya da aynı sokakta oturduğunuz bir arkadaşınızdan tamamen farksız.

Tabii ilk albümü bir milyondan fazla satan bir arkadaş ama havalı Belgrave adresi ve dairesindeki şık mobilyalar dışında buna işaret eden hiçbir şey yok...

Lara Larchmont'a soramayacağım tek bir konu var: 29 Temmuz 1974'te yaşananlar. Olayı bilmeyen yok. Rock müziğin en büyük skandallarından biri. İçinde seksin, uyuşturucunun ve rock efsanelerinden Noel Gordon'ın da karıştığı bir cinayetin yer aldığı korkunç bir hikâye. Söylenenlere göre Lara o yaz Gordon'dan hamile kalmış ama şu anda ortalıkta bir çocuk olmadığına göre bu dedikodunun ne kadar doğru olduğunu kim bilebilir? Pierce Sheldon cinayeti rock dünyasında büyük yankı bulmuş, hem Lara hem de üvey kardeşi yazar Mari Godwick olayın merkezine sürüklenmişti. O yaz Gordon'a İtalya'da eşlik eden beleşçi arkadaşı, uyuşturucu satıcısı John Dorchester'ın kısa sürede tutuklanması yaşananlara duyulan merakı hiç azaltmadığı gibi adamın hüküm giydikten sadece altı ay sonra Umbria'daki hapishanede intihar etmesi daha ucuz komplo teorilerinin üremesine neden olmuştu.

Fakat beş yıl sonra bunların çoğu unutulmuş, Mari Godwick'in sansasyonel romanı *Lilith Yükseliyor* ile Lara'nın *Aestas*'ının başarısının gölgesinde kalmıştı.

İşte şimdi bana Lara'nın Villa Rosato ve Pierce Sheldon'ın dehşet verici ölümüne şahit olan yaz hakkındaki hislerini dinleme şansını veren de *Aestas*'tı. Dışarıda güneş batana, çaylarımızın yerini iki votka tonik alana kadar bekleyip konuyu röportajın sonuna geldiğimizde açıyorum.

"Neden bu isim?"

Larchmont koyu renkli gözlerini hafifçe kısıyor.

"Efendim?" diye soruyor ama anlamadığından değil. Sanırım bana sözümü geri alma fırsatı tanıyor. Aslında bu fırsatı değerlendirmeliyim ama ısrar ediyorum.

"Aestas, Latincede yaz demek," diyorum. "Ve sen de şarkılarını 1974 yazında İtalya'da yazdın."

Villa Rosato'da yaşananlardan bahsetmeye en fazla bu kadar yaklaşabileceğim ama o anda Lara Larchmont'ın bakışlarında beliren bir şey bu konuya değindiğim için bile utanmama –biraz da alçak hissetmeme– neden oluyor.

Ninova

"Doğru," diyor sonunda. "Ama albümün adı aslında Camus'dan geliyor. Bilirsin işte, 'İçimde yenemediğim bir yaz olduğunu öğrendim' sözünden." Böylesine kişisel bir meseleye dâhil olmama müsaade edecek kadar kibar olduğundan ben de kibarlığına karşılık vererek daha fazla üstelemiyorum. Doğrusunu isterseniz Lara Larchmont'ta sahiden yenilmez bir yaz havası var. Yüzü hep gülüyor, bakışları sıcacık, dahası Villa Rosato'nun diğer mağdurlarının aksine o karanlık günler onu hiç etkilememiş. Noel Gordon'ın geçtiğimiz yaz Venedik'te çekilen fotoğrafları, efsanevi güzelliği gitgide solan (aynı derecede efsanevi yeteneği de boşa harcanan) bir adamı dünyanın gözleri önüne sermişti. Edebî başarısına rağmen Mari Godwick'in hayatından da trajedi eksik olmuyordu.

Öte yandan Lara Larchmont güneş gibi parlıyor.

Daha sonra bundan bir tanıdığıma bahsediyorum, ismini vermeyeceğim ama kendisi yetmişlerin başında Larchmont'la ve grubuyla arkadaş olan bir yazar ve müzik gazeteciliğinde hâlâ yabana atılmaması gereken biri. Beni şaşırtarak başını şiddetle sallıyor. "Hayır, o yaz onu da perişan etti, dostum. Sadece belli etmemekte diğerlerinden daha iyi, o kadar."

–"Yenilmez Yaz: Lara Larchmont'ın Durmak Bilmeyen Yükselişi," *Rolling Stone*, Kasım 1979

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

On bin kelime.

Dizüstü bilgisayarımda açık olan sayfanın altındaki sayıya bir kere daha baktım ve hayır, hayal görmüyordum.

Üç günde on bin kelime yazmıştım ki bu son sekiz ayda yazdıklarımın toplamından daha fazlaydı.

Bu on bin kelimenin biri bile Petal Bloom hakkında değildi. Bu gerçek ne editörümü sevindirecek ne de banka hesabıma hareketlilik katacak olsa da ne zamandır ilk defa kendim gibi hissediyordum. Yazar yanım, yalnızca benim hissedebileceğim bir jet akımına kapılarak bilgisayarının başında saatlerce kendini kaybediyordu.

Tek sorun tam olarak ne yazdığımı bilmememdi.

Belgenin adı "VillaKitabı.doc" idi ama esasında villa hakkında değildi. Daha doğrusu sadece villa hakkında değildi. Kısmen Mari Godwick biyografisi, kısmen Pierce Sheldon cinayetini konu alan gerçek suç anlatısı, kısmen de kişisel hikâyemdi: boşanmamın ardından çıktığım, yiyip dua edip seveceğim yerde bir korku klasiği ile kaldığım villada yaşanan gerçek dehşet arasındaki bağlantıya merak saldığım İtalya tatilim.

Bu kitap daha önce yazdığım hiçbir şeye benzemiyordu ama burada *bir şey* vardı, bundan emindim, dahası Rose bile e-postama yazdığı cevapta temkinli bir iyimserlik içindeydi. Yeni

Ninova

Petal Bloom kitabının önceliğim olması gerektiğini hatırlatsa da tekrar yazmaya başlamam onu heyecanlandırmıştı.

Ben de heyecanlıydım. Hatta uzun zamandır ilk defa böylesi bir heyecan duyuyordum.

Birkaç yıl önce, Matt Şükran Günü'nde bebek bombasını patlattıktan sonra, yeni Petal kitabını henüz teslim ettiğimden farklı bir şey yazmak istemiştim, daha karanlık, daha cüretkâr bir şey. Sanırım bir yanım o zaman başlamazsam bir daha asla başlayamayacağımı düşünüyordu; hayattı, bebekti, sözleşmesi devam eden diğer Petal kitaplarıydı derken vakit bulamayacaktım.

Kitap kadar uzatamamış, daha ziyade bir taslak çıkarıp bırakmıştım. Kuzey Carolina'da yaşayan ikiz kız kardeşler, ikisinden biri katil ama hangisi? Yine de üstünde çalışmaya bayılmıştım. Sırf o karakterlerle biraz daha zaman geçirebilmek için günlerce sabahlamış, çalma listeleri ve Pinterest panoları hazırlamış, araba kullanırken, spor salonunda egzersiz yaparken hep onları düşünmüştüm.

Yazdığım birkaç bölümü okuduğunda Matt'in soğuk bir tepki vermesini hep buna bağlamıştım. Beni bu kadar tüketmesinden hoşlanmamıştı, sürekli "gerçekten şimdi rotadan sapmanın zamanı" mı diye sorup duruyordu ve elbette karınız bilgisayarına yapışık yaşarken bebek yapmaya çalışmak hayli zordu.

Ama belki de Matt sayfalarda benim görmediğim bir şey görmüştü çünkü onları Rose'a gönderdiğimde son derece kibar, son derece nazik bir dille sözleşmemizde hâlâ iki Petal kitabı olduğunu hatırlatmış, gerilim pazarının çok kalabalık olduğunu söylemişti.

Yaptığın işte çok iyisin! demişti telefonda. *Keyifli gizem romanları yazmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Korkutucu, sapkın kitapları herkes yazar. Bunu Petal 7'nin üstünde çalışmak için yaptığın eğlenceli, kısa bir ısınma egzersizi olarak düşün, tamam mı?*

O kadar bozulmamalıydım. Ne de olsa kitaplar bizim için işten ibaretti ve Rose zeki kadındı, muhtemelen de haklıydı. O kitap olamayan kitap evde nereye koyduğumu unuttuğum bir flaş bellekte başıboş takılıyordu.

Hem zaten hemen sonrasında hastalığım baş göstermişti, yani o zamanlar büyük bir projeye başlamamam iyi olmuştu ama yine de o kitap ara ara aklıma düşüyor, onu yazarken hissettiğim heyecanı yeniden hissedebilmeyi diliyordum.

Bugün hissetmiştim.

Dizüstü bilgisayarımı kapadıktan sonra ayağa kalkıp gerinirken yatak odamın penceresinden baktığımda Chess'i bahçede gördüm. Çizgili bir örtünün üstünde oturuyordu, bilgisayarı dizlerinin üstündeydi ve büyük şapkasından ötürü yüzünü göremesem de ilk kez parmaklarının klavyenin üstünde hızlı hızlı hareket etmediğini görebiliyordum.

Sadece... üstünde duruyorlardı.

Bu pozisyonu iyi bilirdim ama Chess kitabını yazarken hiç tıkanmıyormuş gibi görünürdü, dolayısıyla onu orada öylece oturmuş, yanıp sönen imlece boş boş bakarken görmek çok tuhaftı.

Evin önündeki çakıl yoldan araba tekerleği sesleri gelince pencereden uzaklaşıp aşağı indim.

Tahmin ettiğim gibi Giulia gelmişti, eli kolu alışveriş torbalarıyla doluydu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"*Buongiorno, signorina!*" diye seslendi. Giulia bizden biraz büyüktü, muhtemelen kırklarının ortasındaydı ve hiçbir şey moralini bozamazmış gibi görünürdü.

Açık kapıyı, kapının ardındaki arabasını işaret ettim.

"Dur sana yardım edeyim."

Minnetle onayladı ve birlikte kalan torbaları hızlıca içeri taşıdık.

Giulia'nın ziyaretlerini seviyordum. Hep neşeli ve hoşsohbet olduğundandı herhâlde. Ya da belki de Chess dışında biriyle

Ninova

muhabbet etmeye ihtiyaç duyuyordum. Sebebi ne olursa olsun bu sabah buraya gelmesine sevinmiştim çünkü ona sormak istediğim bir şey vardı.

"Giulia," dedim mutfak masasına oturup büyük meyve kâsesinden bir portakal alarak, "1974'te ailenden burada çalışan kimse var mıydı?"

Giulia torbayı boşaltmayı bırakıp omzunun üstünden bana baktı, gülümsüyordu. "Ooo, sen de onlardansın demek?" diye sordu aksanlı İngilizcesiyle, ben de gülerek tırnaklarımı portakalıma geçirdim.

"Kimlerden?"

"Gerçek suç meraklılarından," dedi. "Podcastler dinleyen, Netflix şovları izleyen."

Gülümsemeye devam ederek başımı salladım. "Değilim. Daha doğrusu değildim? Belki artık öyleyimdir?"

Başıyla onaylayıp torbaya geri döndü. "Olur öyle şeyler."

"Bana çok ilginç geliyor," dedim onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı merak ederek. "Ve tuhaf. Yani işin içinde onca ünlü insan varken olay hakkında artık neredeyse hiç konuşulmamasını anlamıyorum."

Giulia buzdolabına giderken atkuyruğu savruldu. "İnsanların o olayı unutması iyi bir şey. Burada çalışmayı seviyorum, sen ve Signorina Chandler gibi kibar insanları da seviyorum. O cinayet için buraya gelen tuhaf tipleri değil."

Onu anlıyordum. Villa Aestas bundan elli yıl önce yaşanmış bir olay yüzünden adına leke sürülmesini hak etmeyen huzurlu, güzel bir yerdi.

Tam masadan kalkacakken Giulia, "Ama sorunun cevabı evet," dedi.

Buzdolabının kapağını kapayıp bana doğru döndü. "Teyzem Elena o yaz burada çalışıyordu. Hatta mahkemede şahitlik aptı. Kısa süreliğine ünlü bile oldu."

Ninova

Giulia içini çekerken eliyle de kâküllerini düzeltti. "Ama bu, hayatını mahvetti. Aslında bir başkasının hikâyesinin parçasıyken kendini önemli biri sanmasına neden oldu."

Bir başkasının hikâyesinin parçası. Ne şaşırtıcı bir cümleydi, duyar duymaz sevmiştim ve daha sonra unutmayayım diye aklımın bir kenarına yazdım.

"Hâlâ Orvieto'da mı?" diye sorduğumda Giulia başını salladı.

"Hayır, yetmişlerin sonunda Roma'ya taşındı, 1985'te de öldü." Burnuna pat pat vurup uzun uzun çekiyormuş gibi yaptı. "Uyuşturucudan."

"Başın sağ olsun," dedim konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek. Ama Giulia omuz silkmekle yetindi.

"Dedim ya, o olay hayatını mahvetti. Sonunda da canını aldı."

Gözlerini kısıp bir parmağını sallayarak, "O yüzden hiç bulaşma," dedi. "O hikâye lanetli."

Aslında şaka yapıyor, ciddi ayaklarına yatıyordu ama bence bu tavrının ardında bir parça da olsa gerçeklik payı vardı. Gerçi Elena da dâhil o yaza tanık olan herkesin öldüğünü düşününce ona hak vermemek elde değildi.

Ama bu, o konu hakkında yazmayı bırakacağım anlamına gelmezdi. Bilgisayarımda on bin kelime varken, hele hele beynim ilk defa tam kapasite çalışırken hayatta bırakamazdım.

Derken arka verandanın kapısı açıldı ve Chess bir kolunun altında bilgisayarı, öbür elinde pembe altın rengi su matarasıyla içeri girdi. "Siz ikiniz neyin dedikodusunu yapıyorsunuz bakayım?" diye sorunca Giulia güldü, sonra da çantasını aldı.

"*Cinaaaaayeti* merak etmiş," dedi parmaklarını pençe misali oynatarak. Bunu duyan Chess'in bana attığı anlayışlı bakış canımı sıktı.

"Sen hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Aslına bakarsan bu konu hakkında yazıyorum," dedim. "Hatta birkaç bölüm yazdım bile."

Ninova

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum, esasen doğru da değildi zaten; şimdiye kadar yazdıklarımın hepsi düz yazı şeklindeydi, henüz kısımlara ayırmamıştım. Ama sesli söylemek onu gerçek kılmıştı ve benim onun *gerçek* olmasına çok ihtiyacım vardı. Bir şeyler üretmeye, tastamam bir kitap yazmaya çok ihtiyacım vardı.

Chess sözlerimi düşünürken ben de başımla bilgisayarını işaret ettim.

"Senin çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Harika!" dedi fazlasıyla aceleci, fazlasıyla neşeli bir tavırla.

Giulia bir an için bize baktı, sonra o da kocaman gülümsedi.

"Önümüzdeki birkaç günlük yiyeceğiniz hazır. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Teşekkürümüzü ettikten sonra küçük mavi arabasına binip tepeyi gerisin geri inerek bizi yeniden baş başa bıraktı.

Chess karşıma oturup matarasının kapağını açtı. Suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Eee, anlat bakalım," dedi. "Neler yazdın?"

Rahat bir tavır takınarak arkama yaslandım ve portakalımdan bir dilim kopardım. "Karışık yazıyorum aslında. Biraz cinayetten, biraz *Lilith Yükseliyor*'dan, biraz da kendimden."

Chess kaşlarını kaldırdı. "Kendinden mi? O zaman otobiyografi tarzında yazıyorsun, öyle mi?"

"Tam olarak değil."

"Ne peki?"

Güldüm ama sesim çok tiz çıkmıştı. "Henüz bilmiyorum, Chess. Daha ilk aşamasında ama en azından yazarken eğleniyorum. Bu gezinin amacı da bu değil miydi zaten? Bir şeyler yazmak?"

Sözlerimi başıyla onaylayarak kabul ettikten sonra masanın üstünde kollarını birleştirip öne doğru eğildi. "Şaşırdım sadece. Kurgu dışı yazmak isteyeceğin hiç aklıma gelmezdi."

Ninova

Benim de gelmezdi. Hikâyelerimin kurgusal olmasını seviyordum, karakterleri ve olayları olduğu gibi aktarmak yerine onları yaratmayı tercih ediyordum fakat bu sefer durum farklıydı. Şu anda sanki... bir şeyi açığa çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Şeytan çıkarıyormuş gibi.

Aaaah, işte bu iyi bir ifadeydi, özellikle de *Lilith Yükseliyor*'un konusu düşünüldüğünde. Bu ifadeyi unutmamalı, bir şekilde kitaba katmalıydım.

Parmaklarım bilgisayarıma dönmek için sabırsızlanıyor, beynim bana önümüzdeki birkaç saat boyunca müthiş bir yazma zevki vadedercesine uğulduyordu.

Masadan kalktım ama ben kalkarken Chess de ayaklandı. "Tanrım, üniversitenin ilk senesinde birlikte aldığımız yaratıcı yazarlık dersini hatırlıyor musun? O aşağılık hocanın adı neydi?

"Dr. Burke," dedim hemen ama ne kadının aşağılık olmadığını ne de adının ilk Petal Bloom kitabımın teşekkürler bölümünde geçtiğini ekledim. Bana hayatımı yazarlık yaparak kazanabileceğimi söyleyen ilk kişi oydu ve serinin ilk kitabı olan *Kötü Bir Akşam*'ı yazmaya oturduğumda kafamın içinde onun sesi vardı.

"Dr. Burke," diye tekrarladı başıyla onaylayarak. "Benden nefret ediyordu."

"Senden nefret etmiyordu," dedim, "sadece hikâyelerine karşı acımasızdı."

Chess gözlerini devirdi. "Bana, 'Kendinize bu kadar ilgi duyuyorsanız Bayan Chandler, kurgu yerine otobiyografiye yönelmenizi tavsiye ederim,' demişti."

Ben bunu hatırlamıyordum ama tam da Dr. Burke'ün söyleyeceği bir şeye benziyordu. Bilhassa da her nedense kadının sinirini zıplatıp duran Chess'e. Birlikte *Yeşil* üstünde çalıştığımız zamanlardı ve Chess benimle yaratıcı yazarlık dersi almak istediğine karar vermişti, aynı anda aynı hoca için yazmamızın iş birliğimize katkısı olacağını filan düşünmüştü.

Ninova

Ne var ki ben dersten A alırken Chess C almış, sonrasında da *Yeşil*'i yazmayı bırakmıştı.

Durduk yere neden bu konuyu açtığını merak ettim.

"Eh, tavsiyesine kulak verdin," diye hatırlattım ona. "Kitapların milyonlarca sattı, milyonlarca dolar kazandın. Yani demem o ki Dr. Burke'e teşekkür kartı göndersen yeridir."

Burnundan güldü. "Neden olmasın. Neyse, yardıma ihtiyacın olursa haber ver," dedi. Sesi neşeliydi ama bakışlarında sesiyle uyuşmayan bir şey vardı. "Ne de olsa kurgu dışı benim alanım. Yazdıklarını seve seve okur, takıldığın yerde tüyo veririm."

"Teşekkürler," dedim, "ama henüz kimsenin okumasını istemiyorum. Belki devamını getiremem bile."

Yalandı. Devamını getireceğimden adım gibi emindim.

Ayrıca kimsenin okumasını istemiyor da değildim.

Nedenini bilmiyordum ama sadece *Chess*'in okumasını istemiyordum.

"Kitabın konusu tam olarak ne?"

İki gün sonrasıydı ve Chess'le evin en sevdiğimiz yerinde, eski kanepeleri ve kristal şamdanlarıyla küçük oturma odasındaydık. Bu gecenin şarabı Giulia'nın bizim için getirdiği kırmızı Sangiovese'ydi, sıvı dilimin üstünde kadife gibi kayarken öbür kanepede oturan Chess'i izliyordum.

"*Lilith Yükseliyor*'u diyorum," diye açıkladı. "Biliyorum, biliyorum, senin elinde henüz bir kitap yok, değil mi?"

İçten içe kesinlikle kitap olduğunu bildiğim 21,863 kelimem vardı ama kendimi başımı iki yana sallamaya zorladım. "Yok, hâlâ araştırma evresindeyim. Ama *Lilith Yükseliyor*'u gerçekten bilmek istiyor musun?"

Chess kanepeye yayılmış, mercan rengi ojeli ayaklarını sehpanın üstüne uzatmıştı, şarap kadehini bana doğru kaldırdı. "En yakın arkadaşımın kafayı taktığı şeyi öğrenmek isterim. Dokuzuncu sınıfta ejderhalı kitaplara takmıştın, bana da onlar hakkında yazdığın kısa hikâyeleri okuturdun, hatırlıyor musun?"

Kahkaha attım. "Ejderhalı kitapları hiç okumamıştın."

"Muhtemelen *Lilith Yükseliyor*'u da okumayacağım ama yine de anlatmanı istiyorum. İçinde şeytanlar, çarpılma gibi şeyler olduğunu biliyorum ama..."

"Daha fazlası da var," dememle hemen elini havaya kaldırdı.

"Tamam, en yeni gözdene saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Lütfen devam et."

Minik dekoratif yastıklardan birini alıp ona fırlattım, o da hızlıca yana kaydı, kayarken şarabı çalkalandı ama dökülmedi. Gülüyordu ve şu anda yine yıllar önce tanıdığım Chess'e benziyordu. Daha az havalıydı, daha az kusursuzdu, saçlarını dağınık topuz yapmıştı, *Guru İtalya'da* kombinlerinden birinin yerine eski bir tişört ve karpuz desenli bir pijama altı giymişti.

Belki de bu yüzden gardımı biraz düşürdüm.

"Pekâlâ, *Lilith Yükseliyor*, ailesiyle birlikte İngiltere kırsalına, Somerton Evi diye bilinen büyük, eski bir malikâneye taşman Victoria Stuart adlı bir genç kızın hikâyesini anlatıyor. Ortam kusursuz, pastoral, günlük güneşlik, ayrıca ev de öyle acayip ürkünç filan değil, 'Tamam ya, o kadar da kötü olmayabilir!' diye düşünüyorsun. Sonra rahiple tanışıyor ve birbirlerine âşık oluyorlar."

"Seksi," diye kabul etti Chess, ben de başımla onayladım.

"Ve zamanın modasına uygun. Bu kitap *Gazap Kuşları*'ndan hemen sonra çıkmış. Ama burada rahip kötü."

"Pek de ters olmayan bir ters köşe."

Chess'le böyle konuşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum. Birbirimize top atıp tutmak gibiydi, her nasılsa

Ninova

ikimiz de ne söylememiz gerektiğini hep biliyorduk. Entelektüel açıdan kimseyle bu kadar uyumlu olmamıştım. Matt'le bile.

"Evet," diye onayladım, "ama kitabın olayı da bu zaten. Sonunda kimin kimi yoldan çıkardığına emin olamıyorsun, rahip mi Victoria'yı, yoksa Victoria mı rahibi? Ayrıca rahip ölmüş, yani hikâyeyi Victoria anlatıyor ve tabii ki kendini iyi gösteriyor. Ama..."

Doğrularak oturdum, hikâyeme ısınmış, yeniden heyecanlanmıştım. "Kitabın en güzel tarafı da bu. O zamanlar korku kitapları son derece dolambaçsızdı. Kötü biri olurdu, kötü şeyler yapardı ya da kötü bir ev olurdu ve insanlara kötü şeyler yaptırırdı. Ama *Lilith Yükseliyor* öyle değil, çok muğlak. Gerçekten şeytan var mı mesela? Yoksa Victoria yaptığı kötülüklerin üstünü örtmek için mi öyle bir hikâye uydurmuş? Ya da ailesini, onu ayartan rahibi öldürmek istedi de suçu dış güçlere mi attı?"

"Oha, çok iyiymiş," dedi Chess bacak bacak üstüne atarak, ayağını sallamaya başladı, ince altın halhalından ışık yansıyordu.

"İnanılmaz iyi," diye onayladım. "Üstelik sonunda kazanıyor! Tamam, bir süreliğine hastaneye yatırılıyor filan ama son bölümde hastaneden çıkıp o çok sevdiği eve geri dönüyor, bütün pislikler de ölmüş! Ama tabii erkek eleştirmenler buna *çok iç karartıcı* damgası vurup geçtiler."

"Kadın eleştirmenler ne dediler? *Hayır, aslında olması gereken tam da bu!* mu?" dedi Chess.

Başımla onayladım. "Aynen. Bu yüzden *Lilith Yükseliyor* feminist korkunun başyapıtı olarak görülüyor."

Chess şarabını dökmemeye dikkat ederek alkış tuttu, ben de ona kadeh kaldırdım. "TED Konuşması sayılmaz belki ama önemli noktalarını anlattım."

Chess sırıttı. "Yani şimdi sen kitapla ev arasında kadının onu *burada yazmasından* daha büyük bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Bu soruyu duyunca biraz tadım kaçtı. Konu yeniden benim hikâyeme gelmişti ve bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama beni izlerken Chess'in gözlerinde... hırs dolu bir bakış vardı.

Kısa keserek, "Olabilir," dedim.

Ona aslında ne düşündüğümü söylemedim. Bana kalırsa Mari Godwick sadece bu evden ve tanıdığı insanlardan ilham alarak bir kitap yazmamıştı. Aslında bize bir şey anlatmaya, o yaz bu evde yaşananlara dair daha fazla bilgi vermeye çalışıyordu. Pierce Sheldon'ın ölümü, uyuşturucu etkisindeki iki adamın tartışmayı fazla ileri götürmesi diye tanımlanacak kadar basit miydi sahiden? Eğer öyleyse neden geride kalanlar hayatları boyunca bu konuda ağızlarını açmamışlardı?

"Aklının harıl harıl çalıştığını görebiliyorum," dedi Chess ve hayır, yüzündeki aç ifade benim hayal gücümün bir ürünü değildi. Son birkaç günü düşünerek Chess'i çalışırken görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Dün neredeyse akşama kadar dışarıdaydı, ondan önceki gün de havuz başında kitap okumuştu. Kendi işime o kadar dalmıştım ki onun ne yaptığına dikkat etmemiştim.

Derken sesine nüfuz eden sinsi bir tınıyla, "Üstelik rezil yalancının tekisin çünkü kesinlikle bir kitabın var," dedi.

Midem deniz misali çalkalanırken ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

Chess benden çok daha sarhoştu, bunu şimdi fark ediyordum. Doğrulup otururken kıkır kıkır güldü. "Tamam, kızma, Emmy..."

Emmy.

Chess boku yediğini düşünmediği sürece ben hep Em'dim. Demek ki kızacağımı *biliyordu.*

"Ama" –gözlerini benden ayırmadan ellerini dizlerine koydu– "geçen gün markete giderken bilgisayarını açık bırakmışsın. Ben de geçerken *şuncacık* baktım."

Ninova

Başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırarak sevimli olduğunu düşündüğü bir hareketle gözlerini kıstı.

"Okudun mu?" diye sordum kaskatı kesilerek, o da elini indirip hafiften ciddileşti.

"Şifre korumalı belge değil ya, Em. Bilgisayarında açık duruyordu. Sen de o kadar garip davranıyordun ki 'Hep Çalışıp Hiç Eğlenmemek Emily'yi Sıkıcı Biri Yapmış' demesinler diye bir bakayım dedim. Seni düşünüyordum."

"Arkamdan iş çeviriyordun," diye çıkıştığımda gözlerini devirip ellerini havaya kaldırdı.

"Tanrım, çok abartıyorsun. Alt tarafı yazdıklarını okudum çünkü *açık bilgisayarının* ekranında tam karşımda *duruyordu.* Ayrıca çok iyiydi, Em! Sana bu yüzden söylemek istedim, *iltifat edecektim* ama yine pireyi deve yaptın."

"Hiç de bile," diye karşılık verdim kanepeden kalkarak ama kalkarken dizlerimi sehpaya çarptım. Chess hâlâ oturuyordu, şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, asabi bir ifade takınmıştı. Sanki altıncı sınıfa, ben bize atıştırmalık bir şeyler almaya mutfağa inip geldiğimde onu yatak odamda günlüğümü karıştırırken bulduğum zamana geri dönmüştük.

"Yaptın," diye üsteledi. "Hem asıl benim *sana* kızmam gerek."

Chess Mantığı zaman zaman şaşırtıcı olabiliyordu ama bu sefer hepten kafa karıştırıcıydı. "O nedenmiş?"

"Çünkü bunca zamandır beni kandırıyormuşsun!" Yine doğrularak öne doğru geldi ve kollarını dizlerine dayadı. "Günlerdir, *Ay, aklımda bir iki şey var sadece, henüz yazmadım,* deyip dururken bir de bakıyorum ki kitaplar, hikâyeler, cinayet ve hayat hakkında *muhteşem* bir şey yazmışsın. Onu da geçtim, nasıl göremezsin ya?"

Sehpaya vurdu. "*Bu* o, Em! Siktir et *Yeşil*'i ya da öbür aptalca fikirleri. Kaderimizde birlikte yazmak olan kitap ***bu***."

Birdenbire içime dolan öfkeye şaşırarak orada öylece dikilip ona baktım.

"Ne?"

"Bu kurgu dışı, Em ve kurgu dışı da senin o bahçe partisi tadındaki cinayet kitaplarından bambaşka bir seviyedir. NPR'de[5] tartışılır, *Times*'ta eleştirisi yazılır. *Önemli* yani."

"Ve benim," dedim. Kelimeler ağzımdan düşünmeye fırsat bile bulamadan, neredeyse ilkel bir dürtüyle çıkmıştı.

Bu kitap *benimdi.*

"Biliyorum," dedi elini sallayarak. "Ama Em, kapağında benim adım da yazarsa daha büyük ses getirir. Hem benim de bazı fikirlerim var, hikâyeyi daha da genişletecek, daha fazla kadına hitap etmesini sağlayacak fikirler..."

Gözleri parlıyordu. Yazdıklarım beni nasıl içine aldıysa onu da almıştı. Ama sonra aklıma Chess'in her şeyden ne kadar kolay sıkıldığı geldi. Buna da bir hevesle başlayacak, çok zor ya da çok sıkıcı olmaya başladığı anda bir kenara atacaktı.

Fakat beni asıl korkutan... *ya öyle olmazsa?* düşüncesiydi.

"Hayır," dediğimi duydum, Chess de ağzı neredeyse bir karış açık kalarak sırtını kanepenin arkasına yasladı. "Bu kitabı seninle yazmak istemiyorum, ben... ben bunu kendim yazmak istiyorum. Tek başıma."

Sessizlik.

Altın kaplama saatten çıkan tik tak sesleri, evin gıcırtısı.

Ciğerlerimi doldurup boşaltan soluklarım.

Ve nihayet Chess'in sesi.

"Peki. Benimki sadece öneriydi."

Kendime sakin olmamı söyleyerek başımla onayladım. "Ve lütfen bundan sonra eşyalarımı karıştırma."

Hayatımın en abartılı göz devirmesini gördüm. "*Karıştırmadım* zaten!"

"Ben sadece keşke yapmasaydın diyorum," diye devam ettim sesimi yükselterek. Chess de kanepeden kalkıp boş kadehini aldı.

---

5 National Public Radio, ABD'nin bağımsız haber radyosudur. –*ç.n.*

Ninova

"İyi, tamam, özür dilerim. Ben yatmaya gidiyorum, sen de benim değersiz gözlerim tek bir kelimesine denk gelir filan diye korkmadan, rahat rahat yaz biricik kitabını."

"Bir de bana her şeyi abartıyorsun dersin!" diye seslendim arkasından ama o çoktan ayaklarını basamaklara vura vura yukarı çıkmaya başlamıştı, muhtemelen kahpenin teki olduğumu mırıldanıyordu.

İç geçirerek kanepeye geri oturdum. Belki de bu yüzden son birkaç yıldır onunla fazla vakit geçirmemiştik. Aynı ortamda fazla uzun kalınca hemencecik eski hâlimize, eski kavgalarımıza dönüyorduk.

Ama yazdıklarımı sorma gereği bile duymadan, babasının malı gibi okuduğunu düşünmek hâlâ canımı sıkıyordu.

Her zaman yaptığı gibi.

Ben de yatsam iyi olurdu. Umarım Chess yarına kadar kendine gelir, benden gerçek bir özür dilerdi.

Tanrım, Gwyneth Paltrow'un vajinasından bu yana gelmiş geçmiş en açık fikirli şeyin Chess olduğunu sanan hayranları şu hâllerini bir görebilseydi keşke, diye düşündüm kanepeden kalkarken.

Güçlü Yol'muş, sevsinler!

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Kime: Steven@ConclaveLit.com
Kimden: Chess@ChessChandler.com
Konu: [konu yok]

S-

Korkunç isimli *Hayatı Sağa Kaydır!* neredeyse bitti sayılır, o yüzden İtalya'daki vaktimi sıradaki kitabıma yoğunlaşmak için kullanıyorum.

Kadınlara duygu günlüğü tutmalarını ya da güne limonlu su ve arındırıcı nefes egzersiziyle başlamalarını tavsiye edip durmanın bir noktada zararımıza olmaya başlayacağını düşünüyorum. Sağlık ve yaşam alanında bir sonraki yeniliğin 500 dolarlık vibratörler satmak olduğunun farkındayım ama o yolun bana göre olduğunu sanmıyorum.

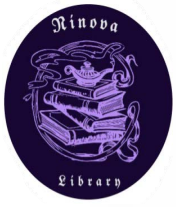
Benim aklımda –kulağa delice gelecek ama yemin ederim harika bir fikir– gerçek suç alanına girmek var. Ama öyle bilindik türden, Nebraskalı ölü beyaz bir kız hakkında dört yüz sayfa yazmak değil. Ben ortaya daha derinlikli, daha sofistike bir şey çıkarmak istiyorum.

Şu anda kaldığım villa, 1974'te bir grup sanatçının –rock yıldızları, yazarlar– karıştığı hayli meşhur bir cinayetin olay yeri. Adamlardan biri diğerini öldürmüş, falan filan, cinayet o kadar önemli değil. Ama! Burada kalan iki *kadın* yirminci yüzyıl sanatının iki önemli eserlerini ortaya koydular. Ünlü bir feminist korku romanı olan *Lilith Yükseliyor* ve *Tapestry*'nin daha hüzünlü versiyonu olan *Aestas*. Ben diyorum ki, sıradaki kitabım onlara ve o yaz burada yaşananlara odaklansa? Olumsuzlukların kadınları nasıl yaratıcılığa teşvik ettiği ve toksik erkeklerin kadınları nasıl sanatsal potansiyellerine ulaşmaktan alıkoyduğu gibi konuları ele alsa?

Harika, değil mi? Fikrime bayıldın ve adımın önüne "Ulusal Kitap Ödülleri Kazananı" ibaresi koyduğunu hayal ediyorsun, öyle değil mi?

Yakında görüşürüz!

Chess

"Bir süreliğine buradan uzaklaşmaya ne dersin?"

Mari gözyaşlarını güneş gözlüğünün ardına gizleyerek göl kenarında oturuyordu, sesi duyunca yanaklarını hızlıca sildi ve başını kaldırıp Johnnie'ye baktı.

Johnnie çalışma odasındaki geceden beri ondan uzak durduğundan şimdi yanına gelmesine şaşırmıştı. Belki ona Lara söylemişti, belki de kendisi anlamıştı ama Mari, Johnnie'nin üçünün arasında yaşananları bildiğini ve bu yüzden çok kırıldığını hissediyordu.

O çılgın gecenin tekrarı olmamıştı ama Lara hâlâ bozuktu, o bozuk attığından Noel sık sık ona çıkışıyor, o Lara'ya çıkıştıkça da Pierce sinirleniyordu. (Mari birçok kez, *Lara'yı savunmasa olmaz zaten*, diye düşünmüştü.)

Johnnie'ye gelince...

Johnnie onlardan gitgide daha çok uzaklaşıyor gibiydi, zihni hep bulanıktı sanki. Mari bu hâllerine bir türlü anlam verememişti. Ta ki Pierce'i elinde küçük bir paketle Johnnie'nin odasından çıkarken görene kadar.

Bilmiyor muydun? demişti Pierce, Mari onu kenara çektiğinde. *Bu yüzden burada. O Noel'in torbacısı ve Noel de İtalya'da... kaynaksız kalmak istememiş. Sen neden burada olduğunu sanıyordun ki?*

Mari, *Arkadaş olduklarını sanıyordum*, deyince Pierce kendine has kahkahasını atmış, Mari'nin saçlarını okşayarak onu alnından öpmüştü.

Ah benim masum sevgilim, demişti ve sonra bakışları alev almış, Mari'yi yatağa götürmüştü, Mari de ona böyle hitap etmesinden ne kadar nefret ettiğini unutuvermişti.

Ama şimdi Johnnie buraya geldikleri ilk günkü gibi görünüyordu, kıpır kıpır ve neşeliydi, teni güneşte altın rengine

Ninova

bürünmüştü, üstelik Mari'nin ağladığını fark ettiyse bile bir şey dememişti.

"Aklında neresi var?"

"Şehre gitmem gerek," dedi Orvieto'nun olduğu tarafı başıyla işaret ederek. "Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm."

Mari'nin aklına yine Pierce'in elinde gördüğü paket geldi ve Johnnie'nin şehre gitmek istemesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Ama ne zamandır yazmıyordu ve evdeki gerilim başını ağrıtmaya başlamıştı.

Üstelik o gün Billy'nin doğum günüydü.

Daha doğrusu yaşasaydı doğum günü olacaktı.

İki yaşına girecekti ki bunu düşünmek bile imkânsızdı neredeyse. Öldüğünde hepi topu dokuz aylıktı, bebekti daha, kollarının arasında tostoparlak, şirin mi şirin bir şeydi. İki yaşında nasıl görünürdü? Sarı saçları koyulaşıp Pierce'inki gibi kahverengileşir miydi, yoksa onunki gibi kızıllaşır mıydı? Hangi kelimeleri söylerdi?

Bunları düşünmek canını yakıyordu, dayanamayacağı kadar yakıyordu hatta. Ama Pierce'in tarihi hatırlamadığını bilmek bundan bile çok acıtıyordu canını.

Sabah Pierce'in bir şeyler söylemesini beklemişti, onunla göz teması kurmasına ya da hiçbir şey demeden sarılmasına bile razıydı.

Ama Pierce hiçbirini yapmamıştı.

O yüzden evet, Noel'in Johnnie'nin sürmesine izin verdiği o gülünç spor otomobille rüzgârı ve güneşi teninde hissederek dağdan aşağı hızla inme fikri, Johnnie'nin şehre neden gitmek istediğine dair kuşkularını bir kenara bırakmasına yetecek kadar cazipti. Noel'in kullanması için villaya hangi *kaynağı* getireceğine dair kuşkularını.

"İsterim aslında," dedi ve Johnnie de ona elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti. Avucunu saran avucu sıcaktı, Jefferson Airplane tişörtünün dar kollarının altında pazuları şişkindi

Ninova

ve Mari ayağa kalktıktan sonra elini hemen bırakmayıp onu hafifçe kendine doğru çekti.

Belki de nabız yokluyor, Mari'nin nasıl tepki vereceğini ölçüyordu ama Mari gergin bir gülümsemeyle elini çekince rahat bir tavırla omzunu silkip ellerini arka ceplerine soktu.

"İyi misin?" diye sordu Mari'ye, birlikte bahçeden geçerlerken. Mari birden ona döndü. Johnnie kıpkırmızı gözlerini *fark etmişti*. O fark etmişti ama Pierce etmemişti.

Bir an için yalan söylese mi diye düşündü. İyi olduğunu söyleyebilir ya da göl kenarında ağlamasının sebebi olarak daha az trajik bir şey uydurabilirdi.

Fakat kendini bile şaşırtarak Johnnie'ye gerçeği söyledi.

"Bir çocuğum vardı. Billy," dedi kollarını kendi gövdesine dolayarak. "İki yıl önce. İki yıl önce bugün doğmuştu."

Johnnie durup Mari'ye döndü, yüzü düşmüştü ama bir şey demedi, onun bir şey dememesi de Mari'nin anlatmaya devam etmesini kolaylaştırdı. "Hastalandı," dedi. "Pierce geçen yıl Faire grubuyla turnedeyken oldu. Biz... biz sadece üşüttü sandık. Bütün bebekler üşütür sonuçta."

Billy'nin göğsünde yatan sıcacık bedeni, nemli ve hırıltılı solukları, doktora gidecek paralarının olmaması, olan paralarını da yola harcamaları... hem Mari görmüyor muydu, anlamıyor muydu, çok *yaklaşmışlardı*, turneden şimdi ayrılamazlardı, zaten Billy güçlü çocuktu, Billy hep sağlıklıydı, Billy *iyi* olacaktı, tıpkı her şeyin iyi olacağı gibi...

Ama olmamıştı.

"Öldü," dedi. Her seferinde olduğu gibi bu kelimenin böylesine kısa, böylesine basit olmasına yine şaşırdı. Durumu özetliyor ama nasıl büyük bir dehşet olduğunu tarif etmenin kıyısından bile geçemiyordu.

Sonrasında olanları Johnnie'ye anlatmadı: onu yaşayan ölüye çeviren kederi, şimdilerde hatırlayamadığı upuzun gün-

Ninova

leri. Eve dönmeyi delicesine istemişti ama çocuğunun ölümü bile babasının kalbini yumuşatmamıştı.

İşte o zaman evinin Pierce'in –Pierce'in ve Lara'nın– yanı olduğunu anlamıştı.

"Başın sağ olsun," dedi Johnnie, zaten başka ne diyebilirdi ki? Ama Mari başını kaldırıp ona baktığında ifadesinin ciddi olduğunu gördü, güneş gözlüğünün ardındaki gözlerinde içten bir bakış vardı ve Mari bunun için minnet duydu.

Kafası güzel olmadığında ya da onu yahut Noel'i etkilemeye çalışmadığında Johnnie iyi adamdı. İleride bu anı Mari'nin kalbini binlerce kez kıracaktı.

Fakat şimdi gülümsedi ve başıyla onayladı. "Yani," dedi Noel'in arabasına doğru yürürlerken, "bugün gezmek bana iyi gelir."

Johnnie'nin sormak istediği başka şeyler de vardı, Mari bunu görebiliyordu, ayrıca Pierce'le kaldığı yatak odasına doğru attığı tuhaf bakış da gözünden kaçmamıştı.

Arabaya vardılar. Johnnie, Mari'nin kapısını açtıktan sonra şoför koltuğuna geçti, anahtar zaten kontaktaydı.

Johnnie tam vitesi geriye takmıştı ki evin kapısı açıldı ve içeriden Noel çıktı. Mari'nin, Pierce'in olabileceğini düşündüğü bir kot pantolon ve şu sonu gelmeyen beyaz, dökümlü gömleklerinden birini giymişti. Mari daha ne olduğunu anlamadan Noel arabanın yolcu koltuğu tarafındaki arka kapısını açtı ve abartılı bir iç çekişle kendini koltuğa attı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama Johnnie'nin cevap vermesine kalmadan elini salladı. "Boş ver, umurumda değil. Arabayı uçurumdan aşağı süreceğim dersen ona bile varım, yeter ki şu evden çıkayım."

Johnnie, Mari'ye göz attı, garaj yolunda hafifçe gazlasa da yüzü asılmıştı, Mari'yse dönüp villaya baktı.

Birden içini bir panik sardı, sırf Pierce'le Lara'yı evde yalnız bırakmamak için Johnnie'den arabayı durdurmasını, eve

geri dönmesine izin vermesini istemek gibi aptalca, çocukça bir dürtüye kapıldı.

O dürtüye neredeyse teslim oluyordu. Hatta eli kapı koluna gitti, dudakları aralandı ama sonra dikiz aynasında Noel'le göz göze geldi.

Noel ona bakıyor, ne yapacağını görmek için onu izliyordu, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bu yüzden mi durduk yere onlara katılmaya karar vermişti? O saçma sapan oyunlarından birini mi oynuyordu?

Eğer öyleyse Mari ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Elini kucağına koyup bakışlarını ileriye dikti, arka koltuktan kıkır kıkır gülme sesleri geldiğini duyduysa da umursamadı.

Johnnie, Noel'e kargaşaya yol açmasın diye arabada beklemesini söyledi ama Noel onlarla beraber Orvieto'nun sokaklarında yürümekte ısrarcı oldu. Mari'nin şapkasını takıp sarkık siperliğini yüzüne kadar indirdi, Johnnie'nin güneş gözlüğünü de taktığından aslında epey tanınmaz olmuştu.

Ya da belki de Noel'in şöhreti sönüyordu. Zira dar sokaklarda yürürlerken dikkatleri üzerlerine çekseler de Mari bunun sebebinin yerel halkın uluslararası bir ünlünün aralarında gezdiğini fark etmesinden ziyade Noel'in gülünç kılığı olduğunu düşünüyordu.

Johnnie birkaç adım önden yürürken Noel sesini alçaltıp Mari'ye, "Önceden planlanmış romantik bir kaçamağı bölmüyorum, değil mi?" diye sordu, Mari de ona ters ters baktı.

"Bölüyor olsaydın bile umurunda olur muydu?" diye sorunca Noel güldü.

Ninova

"Şaka yapıyorum, Bayan Mary. Kalbinin yalnızca Pierce'e ait olduğu belli. Bizim zavallı John-o'nun bunu hâlâ anlamamış olması çok yazık."

Mari önlerinde yürüyen Johnnie'yi izledi, insanların biçimli vücuduna nasıl baktıklarını gördü ve başını iki yana salladı. "Onun hakkında yanılıyorsun."

"Öyle mi? Bir haftadır Sheldon'a pis bakışlar atıp duruyor."

Bunu Mari de fark etmişti ama sebebini kendisinden ziyade Noel'e yormuştu. Noel'le Johnnie'nin ilişkisinin doğasını hâlâ anlayamamıştı ve şimdi Johnnie dönüp onlara baktığında bakışları yine Noel'e kayınca, aralarında Pierce'in anlattığından daha fazlası olup olmadığını bir kez daha merak etti.

Noel uzanıp Mari'nin elini tuttu ve onu neredeyse ayaklarını yerden kesecek kadar sertçe çekiştirdi. "Gel," dedi, sonra elini ağzının kenarına koyup, "John-o! Arabada buluşuruz, dostum!" diye bağırdı.

Johnnie durdu, yakışıklı yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye seslenince Noel, Mari'yle tutuştukları ellerini kaldırıp salladı.

"Cehenneme!" diye karşılık verdikten sonra Mari'yi dolambaçlı bir sokağa soktu.

Bodur, yuvarlak bir yapının önünde durduklarında hava serinlemeye başlamış, gökyüzünü kalın, gri bulutlar kaplamıştı.

"Pozzo di San Patrizio!" diye haykırdı Noel. Kollarını kaldırıp yapıyı işaret ederken manşetleri dirseklerine kadar inmişti. Mari, Johnnie'nin buradan bahsettiğini hatırladı.

İrlanda'daki bir yerden esinle adlandırılan ve cehenneme kadar indiği söylenen şu kuyu.

Mari'nin sırtından aşağı serin havayla hiç ilgisi olmayan bir ürperti indi.

"İnelim mi?" diye sordu Noel kapıya uzanarak. Ama o kapıyı açamadan üniformalı bir adam İtalyanca bir şeyler söyleyerek koşa koşa yanlarına geldi.

Mari adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı ama toz olmalarını istediği açıktı, Noel'e tam da bunu yapmalarını söyleyecekti ki adam birden Noel'i tanıdı.

"The Rovers!" dedi ağır İtalyan aksanıyla. "Rovers!"

Noel gülümsedi ama hafif zoraki bir gülümsemeydi bu, başıyla selam verdi, sonra da kaş göz ederek Mari'yi işaret etti. Bekçi –tabii adam bekçiyse– erkeklere özgü bir tavırla gülerek başıyla onayladı ve Mari onlara gözlerini devirdi.

Ama kapı açıldı ve Mari, Noel'in peşinden serin karanlığa girdi.

İçeriye metalik bir koku hâkimdi; toprak, taş ve su kokuyordu. Dağın yamacını takip eden sarmal yolun tepesi boyunca oyulmuş dar pencerelerden içeri dilim dilim gün ışığı doluyordu. Mari şıp şıp damlayan suyun sesiyle sandaletlerinin patırtısını duyabiliyordu. Çok geçmeden kaç ayağın kayayı aşındıra aşındıra bu yokuştan indiğini merak etti. Çoktan ölmüş kaç insan buradan inmişti? Korkunç bir düşünceydi bu ama tuhaf bir biçimde Mari'yi rahatlatmıştı. Özellikle de bugün.

Çünkü insanlar tamamen yok olmazlardı. Arkalarında izler, işaretler bırakırlardı.

"İtiraf etmeliyim ki burası beklediğim kadar kasvetli çıkmadı." Noel'in sözleri etraflarında yankılanırken Mari burnundan gülerek onu sırtından dürttü.

"*Umduğun* kadar kasvetli çıkmadı," diye düzeltti onu. Noel, "Bildin," derken Mari adamın loş ışıkta sırıttığını görebiliyordu.

Onlar aşağı inmeye devam ettikçe ışık daha da azalıyor, suyun sesi yükseliyordu. Mari parmaklarını serin duvara sürterek etrafına bakındı.

"Sence burası gerçekten de cehenneme kadar iniyor mudur?" diye sordu dalgın bir edayla ve bir adım önündeki Noel'in güldüğünü duydu.

"Sanırım cehenneme inanıp inanmadığına göre değişir. Ben kendi adıma içtenlikle ve tabii açıkça cehennem diye bir

Ninova

yerin var olmamasını diliyorum ama ne olur ne olmaz diye yürüyüşü kısa kesebiliriz."

"Bunca yolu geri yürümek istemiyorum desene sen şuna."

"Erkek olsaydın bu lafın yüzünden seni düelloya davet ederdim."

Mari'nin kahkahası bu iç karartıcı yerde fazla yüksek çınlamıştı ama Mari umursamadı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu, biraz açılmıştı. Aklı yeniden Victoria'ya, kitaba gitti. Belki burayı bir şekilde kullanabilirdi. Somerton'da kuyu var mıydı? Öyle bir yer yaratıp orayı...

"Annen cehennem hakkında yazmamış mıydı? Şeytanlı bir şeydi sanki?" dedi Noel birdenbire. Mari o kadar şaşırdı ki az kalsın basamaklardan aşağı yuvarlanıyordu.

Noel durdu ve dönüp Mari'ye baktı. "Ölüler diyarına yolculuk yaparken birinin ölmüş annesinden bahsetmek patavatsızlık mıdır?"

Mari toparlanarak omzunu silkti. "Muhtemelen ama patavatsızlık etme korkusu sizi ne zaman bir şey yapmaktan alıkoydu, asilzadem?"

Noel gülerek önüne döndü ve bu sefer basamakları daha yavaş inmeye başladı. Mari de hemen arkasındaydı, parmaklarını taşa sürterken, "Evet, yazdı. Ama o hikâyenin asıl amacı Lilith'in bir şeytan değil, sadece haksızlığa uğramış bir kadın olduğunu göstermekti," dedi.

Mari ne zamandır annesinin yazılarını okumamıştı. Küçükken kütüphaneye gidip annesinin o tek kitabını alır, parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirerek bir oturuşta okuyup bitirirdi. Mari'nin babası Marianne'in eserlerini evde bulunduruyordu elbette, o öykü kitabının birçok farklı baskısı vardı, bütün makalelerini özenle kesip bordo deri kaplı bir albüme dikkatlice yerleştirmişti ama Mari onları görmeyi hiç istememişti. Çünkü bunu yaparsa babasına, zeki ve yetenekli karısının kendisi yüzünden öldüğünü hatırlatacağını düşünürdü.

Gerçi babasının herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Mari bunu artık öğrenmişti. Ama çocuk aklı öyle sanıyordu. Bu yüzden de elinde sadece o kütüphane kopyası vardı, defalarca kez okumuş ve sonunda da utana sıkıla, çaktırmadan çantasına atarak çalıp odasına, yatağının altma saklamıştı.

O kopya onunla Orvieto'ya da gelmişti çünkü Mari bir süredir kapağını açmadıysa bile onu yanından asla ayırmazdı. Elinin altında olmasını, çatlamış sırtını, yeşil bez kapağının üstüne altın varakla yazılmış *Kalbin Kanı ve Diğer Hikâyeler* ismini seviyordu.

"İlk Eş" Marianne'in derlemesindeki en kısa öyküydü, hatta daha çok şiir sayılırdı, Adem'in Havva'dan önceki eşi olduğu söylenen Lilith'e dair metaforik, lirik bir yorumdu. Lilith, Adem'den yaratılmak yerine onunla aynı topraktan yaratılmıştı ve itaatkâr değildi, bu da elbette onu günahkâr yapıyordu.

Belli ki Marianne öyle düşünmemişti, Mari de öyle düşünmüyordu. Hatta ölmüş adamların kitaplarının sıralandığı rafların arkasındaki uzun masada oturup o öyküyü ilk kez okuduğunda, böyle bir şey yazan bir annesinin olmasının ne kadar harika olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Mari sonradan öğrenmişti ki kitap yayımlandığında kiliseleri ve rahipleri ayağa kaldırarak küçük çaplı bir skandala yol açmıştı. Şimdi bu kadar aklına düşmüşken eve döndüklerinde onu yeniden okumak isteyeceğini biliyordu. Annesinin kelimelerine gömülmek belki Victoria'nın sesini geri getirirdi.

"Baksana, Mari," dedi Noel birdenbire ve o kadar ani durdu ki Mari neredeyse sırtına çarpacaktı. Noel arkasına dönüp Mari'ye baktı ama Mari hâlâ bir basamak gerisinde olduğundan başını kaldırması gerekmişti.

"Johnnie'yle ilgili şaka yapıyordum ama... gerçekten onunla ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Ninova

Mari'nin aklı hâlâ annesinde, İlk Eş'teydi, bu yüzden Noel'in neden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı fakat anladığında bile şaşkınlığı geçmedi.

"Çünkü eğer ilgileniyorsan kesinlikle senin bileceğin iş," diye ekledi Noel hızlıca, "mutlu birleşmesine hiçbir engel yok bence gerçekten sevenlerin[6]–"

Mari gözlerini devirerek Noel'i bir kez daha, bu sefer daha sert itti.

"Bas git."

Noel abartılı bir tavırla yüzünü buruşturdu ama Mari'ye kalırsa biraz rahatlamış, hatta omuzları gevşemişti. "Tamam, genç Johnnie'nin hislerine karşılık vermiyorsun. Verdiğini sanmıyordum zaten ama sizi çözmek epey zor, Bayan Mari. Ne derler bilirsin, durgun sular derin olur."

Noel'den duyduğu için Mari bunun bir iltifat olduğunu düşündü ama yine de biraz şaşırmıştı. "Johnnie'nin hislerine karşılık verip vermememem seni neden ilgilendiriyor ki?" diye sorduğunda Noel tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Birincisi, evde yeterince cinsel karmaşıklık var zaten, sence de öyle değil mi? İkincisi... eh, açık söylemek gerekirse Sheldon'ı aldatmak istiyorsan Johnnie'den çok daha iyisini bulabilirsin."

Bir an için Mari, Noel'in kendini öne atmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. O gece olanlar hakkında konuşmamışlardı, Noel'in ona karşı tavrı da değişmemişti. Ama Noel eğer kendinden bahsediyor olsaydı muhtemelen daha açık sözlü davranırdı. "Pierce'i istesem de 'aldatamam'," dedi ona. "Bizim ilişkimiz öyle değil, biz... açığız. Özgürüz. Kaldı ki bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Buna karşılık Noel kaba bir ses çıkardı. "Lütfen. Sheldon sana öyle söylüyor olabilir, hatta bunu kendi lehine uyguluyor

---

6 Noel burada Shakespeare'in 116. sonesinden alıntı yapmaktadır. William Shakespeare, *Tüm Soneler*, çev. Talat Sait Halman, İstanbul: Cem Yayınevi, 1993 –*ç.n.*

da olabilir ama içimden bir ses yanında o yokken kendini herhangi bir cazibeye ya da arzuya kaptıracak olursan sonucunun bambaşka olacağını söylüyor."

Bazen Mari de öyle düşünüyordu ama Noel'e haklı çıkma zevkini yaşatmayacaktı.

"Ne olursa olsun," dedi, "Johnnie'yle ilgilenmiyorum. Ya da Pierce dışında herhangi biriyle."

"Egoya zarar, akla yarar," dedi Noel, sonra içini çekerek başını salladı. "Johnnie iyi çocuktur. Sevimli ve neşelidir. Birazcık da yaltakçıdır. Ama maalesef boktan bir müzisyendir."

Mari, "Onu gitar çalarken hiç duymadım," deyince Noel zarif bir el hareketiyle geçiştirdi.

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun, merak etme. Londra'ya döndüğümüzde benimle beraber stüdyoya girmek için yanıp tutuşuyor ama onda o kumaş yok. Onu yanımda tutmamın asıl sebebi yakışıklılığı ve insanın dünyanın neresinde olursa olsun ihtiyaç duyabileceği her türden... *eğlence maddesini* bulma konusundaki şaşırtıcı yeteneği. Geçen yıl lanet olası *Dış Hebridler*'de afyon bulmayı başardı. Var ya, tadı muhteşemdi. Sırf bu yüzden, ödül olsun diye albümde çalmasına izin vermeyi düşündüm ama Sheldon haklı; tek bir unsurun yersiz olması bütün ahengin bozulması demektir."

Mari'nin ilk tepkisi Pierce'le Noel'in müzikten konuşmuş olmalarına sevinmek oldu. Ama sonra aklına sabah Johnnie'nin ona ne kadar kibar davrandığı geldi ve onun adına üzüldü. İstediği bir şeye yakın ama erişemeyecek kadar uzak olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi. Dışlandığını bile bile Pierce'le Noel'i birlikte çalarken izlemek kim bilir Johnnie'nin canını ne kadar yakıyordu. Noel'in Pierce'e ilgi göstermesine, kendisinin can attığı fırsatı Pierce'e altın tepside sunmasına tanık olmak...

Birkaç dakika öncesine kadar büyülü ve rahatlatıcı bulduğu kuyu birdenbire küçülmüş, daralmıştı sanki ve Mari üstündeki,

Ninova

etrafındaki, altındaki kayaların ve toprağın fazlasıyla farkına vardı.

Arkasını döndüğü gibi basamakları gerisin geri çıkmaya başladı, nefesi kulaklarında uğulduyordu ve bakışlarını sandaletlerine dikmişti, öyle ki en üst basamakta oturan Johnnie'yi görmedi bile, görmediği için de az kalsın üstüne kapaklanıyordu. şaşkınlık dolu bir "Ay!" nidasıyla ellerini sarsakça Johnnie'nin dizlerine koydu.

Johnnie kaskatı oturuyordu, Mari bu hâlini görünce Noel'in söylediği her kelimeyi işittiğini hemen anladı. Belki şaşırmamıştı ama Mari'nin de çok iyi bildiği gibi bir şeyi düşünmekle o şeyin doğrulanması bambaşka şeylerdi.

İç çeker gibi, "Johnnie," dedi. Johnnie hızlıca kalktı ve Mari'nin ellerinden tutarak sonraki basamağa çıkmasına yardım etti.

"Cehennem nasıldı?" diye sordu ve Mari'ye alışık olduğu o neşeli gülümsemesiyle bakmaya çalıştı ama her zamanki neşesinden yoksundu.

"Cehennem gibi," dedi Mari, onun sahte neşesine ayak uydurmaya çalışarak. Bu sırada Noel de yukarı çıkmıştı, üzerinde hafif bir ürkeklik vardı.

"John-o," dedi ama Johnnie ona da gülümseyerek karşılık verdi.

"Her şeyi aldım," dedi Noel'e, yüzünde hınzırca bir ifadeyle ceplerine vurarak. "En az bir hafta rahatız."

"Aferin sana," dedi Noel omzuna pat pat vurarak. Mari, Johnnie'nin gözlerinde gördüğü parıltıyı ışık oyununa yordu.

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Chess beni bekliyordu.

Havuzda giydiğini gördüğüm çizgili bikinisinin üstüne kıpkırmızı bir yazlık elbise geçirmişti ve mutfak masasında, tutamacına pötikare fiyonk bağlanmış kocaman bir piknik sepeti vardı.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye sorduğumda Chess yanıma gelip bana sıkı sıkı sarıldı.

"*Lütfen* bugün seni muhteşem bir maceraya çıkarmama izin ver, ver ki dün geceki kaba davranışımdan ötürü duyduğum vicdan azabını dindirebileyim."

Bu da tam Chesslik hareketlerden biriydi: Abartılı Özür.

Sorun şu ki sırf bir an evvel "normale" dönebilelim diye bu hâllerine her seferinde düşüyordum. Gerçi bir yanım birbirimize karşı hep böyle davrandığımızın, en başından beri böyle olduğumuzun bilincindeydi. Belki de bizim normalimiz *buydu*. Birbirimizin damarına basıyor, sonrasında da kaçınılmaz olarak kavga ediyorduk. Belki de bunu unutmasam iyi ederdim.

"K'yle başlayan öbür kelimeyi kullanmaman hoşuma gitti," dedim.

"Genel imajım için kötü ama içimden sık sık söylediğimi bil."

Yine güldüm ve sonra başımla ağzına kadar dolu sepeti işaret ettim. "Ne o, beni pikniğe mi götürüyorsun?"

Ninova

"İtalya'da henüz tik atmadığımız tek büyük yaz klişesi bu," dedi ki haklıydı.

Kısa süre sonra gölün yanına büyük bir örtü serip oturduk. Chess çilek desenli beyaz tabaklar çıkarırken güneş pırıl pırıl parlıyordu ama ağaçlardan birinin altında olduğumuzdan gölgedeydik. Dirseğimi yere koyup uzanarak göle doğru baktım. Çamur yeşili suyu karanlıktı fakat küçük iskelesi ve iskele babalarından birine bağlı yıkık dökük kayıkla izlemesi güzel bir manzaraydı.

"Dürüstlük adına itiraf etmeliyim ki bunları da ben yapmadım, sadece parasını ödedim," dedi Chess tütsülenmiş etle paketli peynirleri çıkarıp örtünün üstüne koyarken. Onları iki şişe Orvieto şarabı izledi.

Dün geceden sonra şarabı pas geçmeye karar vererek bir şişe soğuk maden suyu açtım ve birkaç dilim ekmek aldım.

Uzunca bir süre sessizce oturup suyu izledik. Muhteşem bir yerde muhteşem bir gün daha oluyor, bu da dün geceki çirkinliği unutmayı kolaylaştırıyordu. Çok geçmeden yine eskisi gibi sohbet etmeye, gülüp eğlenmeye başladık, yeniden Em ve Chess olduk.

"*Hayatı Sağa Kaydır!* nasıl gidiyor?" diye sordum. Chess ekmekten büyük bir parça daha koparıp küçük bir mozzarella parçasının etrafına sardı.

"Gidiyor işte. Bir süredir yavaşlamıştım ama nihayet yeniden ilham gelmeye başladı. Ama işte 'boklarınızdan kurtulun'u kaç farklı şekilde söyleyebilirsin ki?"

"Acaba kitabın adını öyle mi yapsan?" dedim. "*Boklarınızdan Kurtulun. Hayatı Sağa Kaydır!* dan önce onu alırım bak."

Kahkaha attı, sonra göz ucuyla bana kurnaz kurnaz baktı. "Sağa kaydır demişken..."

Bakışlarımı yeniden göle çevirdiğimde yüzeyin altındaki bir şeyin suda kabarcıklar çıkardığını, dalgaların çarşaf gibi suyu titrettiğini gördüm.

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştım. Arkadaşım Taylor'la, annemle, hatta kuaförümle bile konuşmuştum ama şu anda konuşmak istemiyordum.

"Olmaz."

"Neden bu kadar katısın?"

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. "Hayatının en zor zamanında kocan seni aldatıp sonra da terk edince kendini bir daha bir erkeğe açma fikri bütün cazibesini yitiriyor."

Chess sessiz kalırken bir müddet kuşların cıvıltısını ve ağaçların arasında esen rüzgârın uğultusunu dinledik. Sonra Chess, "Bana olanları hiç tam anlatmadın," dedi. "Matt'in seni aldatmasını yani."

"En sevdiğim konu olduğu söylenemez," diye yanıtladım ama diğer yandan da bu konuda konuşmak belki de bana iyi gelir diye düşünüyordum.

"Aslında benim de pek bir şey bildiğim yok," diye devam ettim bakışlarımı gölden ayırmadan. "Öyle filmlerdeki gibi onu biriyle yatakta bastığım büyük bir sahne yaşanmadı. Sadece Matt... benden uzaklaşmaya başladı. Sonra birdenbire telefonuna şifre koydu ve... bilmiyorum. Evimizde, ilişkimizde bir başkasının varlığını hissetmeye başladım. Biz baş başayken bile sanki yanımızda biri daha vardı."

Bunlar en kötü günlerdi. Hastaydım, zihnim hep bulanıktı, başka bir kadın olduğuna emindim...

"Sonra *Aşk Her Yerde*'deki gibi bir an yaşadım ve anladım," diye bitirdiğimde Chess bana dönüp örtünün üstünde bağdaş kurdu.

"*O* ne demek?"

Güldüm ama ilk öğrendiğimde hiç de komik gelmemişti. "Bilirsin işte. Çorap çekmecesine saklanmış bir mücevher buldum. Bir bileklik. Sonra doğum günüm geldi, Matt bana bir

Ninova

kutu verdi ama kutunun içinden bileklik değil parfüm çıktı. Çekmecesine yeniden baktığımda bileklik yoktu."

"Hasiktir, Em."

"Aynen."

Bir ay öncesi olsa bu anı göğsüm bıçakla yarılmışçasına canımı yakardı ama şimdi sadece sızlıyordu. Chess'e döndüm.

"Uzunca bir süre o kadın her kimse ona çok kızdım. Kafamda kadınlar canlandırdım, eskiden beraber çalıştığı bir kadını hatırladım, hatta sevdiği kahvecideki baristayı bile hayal ettim. Ama şimdi, o kadın her kimse ona meyve sepeti hediye etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Chess başını sallarken gün ışığı saçlarından yansıdı.

"Sadece sen, Em," dedi. "Sadece sen böyle bir şey söylersin."

"Ciddiyim!" diye ısrar ettim. "Matt'le aramız bozulmasaydı bugün burada olmazdım."

Elini tutup sıktım.

O da benim elimi sıkıp, "Kariyerini yeniden canlandıracak yepyeni bir kitabın üçte birini bitirmiş de olmazdın," dedi.

Gülümsedim ama zoraki bir gülümsemeydi bu. Dün geceyi unutmaya gönüllü olsam da Chess'in kitabın bahsini açmasını hâlâ istemiyor, hâlâ hiç okumamış olmasını diliyordum.

"Bilmem," dedim örtüye geri uzanarak. "O kitabın ne olduğundan hâlâ emin değilim. Bazen otobiyografi gibi geliyor, bazen de Mari'nin biyografisi gibi." Omzumu silktim. "Belki sadece denemedir. Hevesimi almam gereken bir şeydir."

"Olsun," dedi Chess. Sonra, "Buraya geri dönmüş, biliyor musun?" dedi.

Başımı hızla ona çevirdim. "Mari mi?"

Chess başıyla onayladı. "Google kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin, Em. Kaleme aldığın o inanılmaz sayfaları okuduktan ve birlikte çalışabileceğimizi düşündükten sonra –merak etme, öyle bir şey olmayacağını iyice anladım– meraklanmıştım."

Ninova

Ağzıma ekşi bir tat geldi ve Chess'i kanepede oturmuş, Mari hakkında makaleler okurken hayal edince midem düğüm düğüm oldu. Bu *benim* olayımdı. Gerçi bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. İnsanları ya da olayları böyle sahiplenemezdiniz. Kitapları çoksatanlar listesinden inmeyen en yakın arkadaşımın yazdıklarımla bu kadar ilgilenmesinden gurur duymalıydım.

"Ne zaman dönmüş?" diye sorduğumda Chess başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

"1993'te."

Öldüğü sene. Bu yüzden mi dönmüştü? Son kez vedalaşmak için?

Ama insan korkunç şeyler yaşadığı bir yere neden dönmek isterdi ki?

Chess ellerini başının altına koyarak örtüye uzandı. "Git hadi," dedi anlayışla. "İçeri koşup araştırmana devam etmek için can attığını biliyorum."

Doğruydu ama Chess kestirirken maden suyumu içip peynir yiyerek kendimi orada on dakika daha oturmaya zorladım ve içeri *koşmadım.*

Koşar adım yürüdüm.

Mari'nin Villa Rosato'ya ikinci gelişi hakkında internette pek bilgi yoktu, sadece cinayet üzerine yazılmış bir makalede üstünkörü bahsediliyordu; evet, ölmeden önceki yaz buraya gelmişti, hayır, uzun kalmamıştı, ziyareti sadece bir hafta sürmüştü.

Bilgisayarımı kapadım. Bir anda kafama bir şey dank etti, tıpkı o gün Orvieto'da kuyuyla ilgili olduğu gibi.

Lilith Yükseliyor'un sonuna doğru, Victoria'nın kendine karşı kullanılmasından korktuğundan evden gönderilmeden önce günlüğünü sakladığı bir yer vardı.

Kitabın o bölümünü açtım.

Fazla zaman yoktu ama Victoria günlüğü saklaması gerektiğini biliyordu. Biri o günlüğü bulursa mahvolurdu.

Ninova

Aslında yakmalıydı ama gönlü razı gelmiyordu. Bunun yerine onu özel bir yere sakladı.

Çok uzaktayken bile yanında hissedeceği bir yere.

Bu kadardı. Sonrasında Victoria götürülüyordu ve günlüğü nereye koyduğuna dair aleni bir ima yoktu, sadece bu bulmacadan farksız, muğlak cümle vardı. Günlüğü çok uzaktayken onu nasıl yanında hissedebilirdi?

Derken aklıma bir fikir geldi, o kadar heyecan vericiydi ki yerimden fırladım.

Muhtemelen yanılıyorsun, dedim kendime üst kata çıkarken. *Kitapla ev arasında bağlantılar olduğunu buldun ama bu, her şeyin bir tür ipucu olduğu anlamına gelmez.*

Ama tıpkı önceki gibi içimde tuhaf bir his vardı, sanki bir el beni yönlendiriyordu ve istemsizce pencere oturağına doğru yürüdüm.

Burada sadece düz bir ahşap yüzey vardı ama kenarından tutup çektiğimde hiçbir şey olmadı. Oturağın kalkmasını ve altından hazine çıkmasını beklemiyordum zaten ama yine de biraz hayal kırıklığına uğradım.

Gerçi Mari'nin 1993'te buraya bir şey bırakacağını düşünmek saçmalıktı. Muhtemelen son günlerinde bu defteri tamamen kapamak için gelmişti.

Yine de dönüp dolaşıp aynı sıkıntılı meseleye geliyordum. Burası sevgilisinin korkunç biçimde öldürüldüğü yerdi; bu olay defteri kapamaya yetmemiş miydi? Neden suç mahalline geri dönmüştü?

Ama ölümünün ardından apartman dairesinde birçok yayımlanmamış kitap –*Lilith Yükseliyor*'dan sonra yazdığı her şey– bulunmuştu.

Yani Mari'nin buraya son bir şey saklamaya geldiğini düşünmek belki de çok çılgınca değildi. Belki de bulmacayı yanlış yorumlamıştım.

İşte o zaman gördüm.

Pencere oturağı duvara tam dayalı değildi ve birileri aradaki boşluğu doldurmak için oraya incecik bir tahta parçası koymuştu. Duvarla aynı ton beyaza boyalı olduğu için birleşim yeri neredeyse belli bile olmuyordu ama oradaydı.

Tahtanın ucunu tutup yavaşça çektim.

Başta oturağın kalanı kadar sağlamdı ama sonra hafifçe yerinden oynadı ve birdenbire elimde ince bir tahta parçasıyla kalakaldım.

Kalbim kulaklarımda atarken karanlıktan bir şeyin fırlayıp parmaklarımı ısırdığını hayal ederek elimi usulca duvarla oturak arasındaki boşluğa soktum ama ne keskin bir ısırılma ne de acı hissettim.

Sadece sayfa hışırtısı geldi.

Ağzım kururken boşluktan sayfaları sararmış, dürülü bir defter çıkardım ve defteri açtığımda her satırın düzgün, sıkışık bir el yazısıyla dolu olduğunu gördüm.

En üstte gördüğüm kelimelerse titreyen elimi ağzıma kapamama neden oldu.

Mari – Londra, 1974

Ninova

MARI, 1974 – ORVIETO

Çığlık Mari'yi uyandırmakla kalmadı.

Kafatasının içinde beynini zangırdatarak bilincini pat diye açtı. İnsanların yatakta birdenbire, soluk soluğa doğrulduğu anı hep çok klişe bulmuştu ama şimdi kendisi yaşıyordu. Eli kalbinde, bakışlarıyla odayı tarayarak sesin kaynağını aradı.

Pierce olduğunu neredeyse hemen gördü. Birkaç saat önce terleri hâlâ tenlerinde kururken birbirlerine sarılarak huzur içinde uykuya dalmışlardı ama Pierce şimdi yatakta değildi; çırılçıplak vaziyette odanın köşesine çömelmiş, ellerini kulaklarına kapamış, fal taşı misali açılmış gözlerle bakıyordu.

Ve hâlâ çığlık atıyordu, çığlıklarının ardı arkası kesilmiyordu, o kadar bağırıyordu ki Mari yataktan kalkıp yanına gitti ve onu bileklerinden tutarak uyandırmaya çalıştı.

"Pierce!" dedi keskin bir sesle. "Pierce!"

Koridordan ayak sesleri geldiğini duydu, ardından kapıda Lara'nın sesini işitti. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Yok bir şey!" diye yanıtladı onu ama Pierce ayaklarının dibinde hâlâ inildiyor, kendine gelmeye çalışır gibi hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu.

Mari, "Odana geri dön!" diye ekledikten sonra Pierce'in önüne diz çöktü. Pierce terden sırılsıklam olmuştu, pencereden içeri olan ay ışığında neredeyse parlıyordu ve Mari saçlarını yüzünden çekti.

Yağmur geri dönmüş, onunla birlikte hepsinden çok Pierce'i etkiliyor gibi görünen evin bunaltıcılığı da nüksetmişti ve Mari bazen buna neden olanın kendileri olabileceğine, gerginliklerinin ve tuhaf enerjilerinin evden taşarak göğe kadar yükseldiğine dair çılgınca bir düşünceye kapılıyordu.

Ninova

"Geçti, bir tanem," dedi Mari ve der demez de vücudu kor gibi yanan Billy'yi göğsüne yatırıp aynı sözleri nemli saçlarına doğru fısıldadığı an gözünde canlandı.

Geçti, bir tanem.

Kendisi bu sözleri hiç kimseden duymamıştı.

"Ben... ben rüya gördüm," dedi Pierce yutkunarak, Mari'nin bileğini tutmak için uzanırken eli titriyordu. "Ama gerçekti, Mare, çok... çok *gerçekti.*"

Bu yüzden viski içmesinde sıkıntı olmadığı ama uyuşturucuyu bırakması gerektiği konusunda anlaştıklarını ona hatırlatma zahmetine girmedi. Uyuşturucu hep böyle zihnini bulandırıyor, olmayan şeyleri görmesine, olmayan sesleri duymasına, etkisinden kurtulamadığı kâbusların esiri olmasına neden oluyordu. Şimdi günlerce kendine gelemeyecekti. Müzik yapamayacak, yazamayacaktı.

"Ne gördün?" diye sordu Mari, sesinin yatıştırıcı ve sakin çıkmasına gayret ederek. Pierce ona baktığında yüzü her nasılsa ay ışığında daha da beyazlaşmıştı.

"Seni," dedi ve sonra elini Mari'nin elinden çekerek başını yine iki yana salladı. "Kanlar içindeydin. Elini uzatıyordun. Bir de... bir de sen çok uzundun, bense çok küçüktüm, ayaklarının dibinde çömeliyordum."

Bu noktada Pierce susup yüzünü ellerine gömdü. "Korkunçtu. Sana ve vücudundan akan kana bakarak, *o kaçınılmaz, o kaçınılmaz*, deyip duruyordum, lanet olası *davul sesi* gibiydi."

Mari onun yüzünü tutup kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Rüyaydı, Pierce. Bak bana. Görüyor musun? Kan filan yok." İki elini birden havaya kaldırdı. "Sadece benim."

Pierce titrek bir nefes daha verdi, öne eğilip başını Mari'nin göğsüne koydu, teri ve gözyaşları Mari'nin geceliğini ıslatırken Mari onun saçlarını okşamaya devam etti.

Biraz sakinleştiğinde Mari kendine engel olamayıp, "Söylediğin cümle var ya, Pierce? *O kaçınılmaz?*" dedi.

Ninova

Pierce geri çekilip yüzüne şaşkın şaşkın bakarken Mari konuşmaya devam etti, kalp atışları gittikçe hızlanıyordu. "Çok iyi. Çok havalı ve ürkütücü ama aynı zamanda romantik de olabilir."

Pierce kaşlarını çattı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bence bunu kullanmalısın. Bir şarkıda yani."

Pierce ellerini Mari'nin kollarına koyarak onu itti, ayağa kalkarken hareketleri sarsaktı. "Hayatta olmaz," dedi nefes nefese attığı kahkahayla. "Ben sadece bu saçmalığı unutup uyumak istiyorum."

Ama Mari unutmak istemiyordu.

Pierce yeniden uykuya dalıp yanı başında usulca nefes almaya başladıktan çok sonra bile Mari hâlâ o sözleri düşünüyordu ve artık yatakta yatamayacak hâle gelince kalkıp pencerenin önündeki küçük masada duran defterinin başına oturdu.

Victoria'nın hikâyesi haftalardır yerinde sayıyordu ama Mari birdenbire yeniden ilerlemeye başladığını hissetti.

O kaçınılmaz.

Mari bu kelimeleri yazarken Pierce'in onu kanlar içinde gördüğü aklına geldi.

O kaçınılmaz.

Victoria kanlar içindeydi. Kimin kanıydı bu? Önemi yoktu, henüz yoktu. Ona daha sonra karar verirdi.

Kuyu, cehenneme inen mağara. Buradan bir şey çıkabilirdi. Dükkân sahibinin anlattığı, villada daha önce birinin intihar ettiğine dair hikâyeden de bir şey çıkabilirdi. Yıllar yıllar önce olmuştu ama kasabadaki kimse unutmamıştı.

Evler unutmaz.

Bu cümle şimdi daha anlamlıydı, Mari onu nasıl kullanacağını artık biliyordu.

Aşk hikâyesi olmayacaktı bu.

Ya da hayır, aşk hikâyesi olacaktı ama içinde korku da olacaktı. Ölüm ve kayıp, kan ve ter olacaktı. Tam da her aşk hikâyesinde olduğu gibi.

Hikâye şekillenirken Mari'nin kalemi gittikçe daha hızlı hareket etmeye başladı.

Güneş doğarken ne yazdığını biliyordu ve neden daha önce yazamadığını anlamıştı.

Pierce'in rüyasının ona yol göstermesi gerekiyordu.

En nihayetinde Pierce uyandı, Mari'nin başına bir öpücük kondurdu ama neyse ki onu rahatsız etmeden gitarını da yanına alarak odadan çıktı.

Bir müddet sonra başka bir odada çalmaya başladığını duydu ve her nedense bu onu daha hızlı yazmaya teşvik etti. İkisinin aynı anda, yakın ama dip dibe olmadan bir şeyler üretmelerini seviyordu. Onun yazması Pierce'in çalmasına ilham oluyor, Pierce'in çalması da onun yazmasına ilham veriyordu.

Üç yıl önce Kuzey Londra'daki pencereden atladığından beri ikisi için istediği hayat buydu.

Sonunda eline kramp girmiş, omuzları tutulmuş hâlde yazmayı bırakıp gerindi.

Pierce hâlâ çalıyordu ama bu daha önce duyduğu bir şarkı değildi. Hem tatlı hem de acıydı, notalar âdeta dans ediyordu, Mari masadan kalkıp Pierce'i aramaya koyuldu.

Ama koridora çıktığında sesin Lara'nın aralık kapısının ardından geldiğini fark etti.

Pierce onunlaydı.

Pierce onun için çalıyordu.

Mari dar koridoru arşınlayıp kapıyı açtı.

Lara'nın odası Mari'nin Pierce'le kaldığı odaya neredeyse bire bir benziyordu, sadece biraz daha küçüktü ve buraya mavi yerine yeşil tonları hâkimdi. Yoksa pencere aynı pencereydi, önündeki küçük masa aynı küçük masaydı ve yatak da aynı şekilde karşı duvarın önüne yerleştirilmişti.

Ama şu anda yatakta sadece Lara oturuyordu, gitarı da kucağındaydı. Pierce görünürde yoktu. Başından beri çalanın Lara olduğunu anlaması Mari'nin birkaç saniyesini aldı.

Ninova

O yazarken aklını harekete geçiren, ona ilham veren Lara'nın müziğiydi ve Mari bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

Lara, Mari'nin odada olduğunu anlayınca müzik kesildi ve Mari onun yine ağladığını fark etti. Yüzü kızarmış ve şişmişti, gözleri yaşlıydı, Mari yanına yaklaştığında yazdığı nota kâğıdının üstüne dökülmüş gözyaşlarını gördü.

"Çok güzeldi," deyince Lara çenesini kaldırarak Mari'nin bakışlarına karşılık verdi.

"Başından beri size iyi olduğumu anlatmaya çalışıyorum," dedi. "Ama beni dinlemiyorsunuz."

Lara haklıydı. Mari dinlememişti. Bu evde kimse kimseyi dinlemiyordu.

Mari, Lara tarafından haksızlığa uğradığını düşünmekle o kadar meşguldü ki Lara'nın da haksızlığa uğradığı hiç aklına gelmemişti.

Tabii farklı bir şekilde.

Ürkek bir hayvana yaklaşır gibi tereddütle yatağa yaklaştı ama Lara kenara kayarak ona yer açtı, gitarını kucağına yeniden yerleştirirken telleri hafifçe tıngırdadı.

"Bana başka bir şey çal," dedi Mari ve Lara bir an için ona baktıktan sonra başıyla onayladı, ardından elleri yeniden gitarını buldu.

Bu seferki de hüzünlüydü, melodisi minör tondaydı ama çalarken mırıldansa da şarkı söylemedi. Fakat Mari bu kadarından bile sesinin güzel olduğunu anlamıştı, yaptığı müziğe uyuyordu.

Aestas nihayetinde her yerde duyulacaktı. Başka yatak odalarında, arabalarda. Partilerde, sessiz oturma odalarında, filmlerde, reklamlarda. İnsanlar onu keyifliyken çalacaklardı ama aslında acı çekenler için yazılmıştı, hâliyle *Aestas*'ı en çok onlar dinleyecekti.

Ama *Aestas*'tan herhangi bir şarkının ilk defa görücüye çıkması burada, Umbria'daki bu küçük yatak odasında, nihayet birbirlerini anlamaya başlayan iki kardeş arasında –çünkü farklı

soylardan gelseler bile kalplerinde kardeş olduklarını biliyorlardı– gerçekleşmişti.

Son notanın sesi silinirken Mari ağladığını fark etti, gözyaşları nota kâğıdının üstünde Lara'nınkilere karışmıştı.

"Bunu Billy'den sonra yazdım," dedi Lara usulca ve Mari gözlerini yumdu çünkü her nasılsa bunu zaten biliyordu. Şarkıdan yayılan hüzün sözcükler olmadan bile ona tanıdık gelmişti.

"Onu ben de özlüyorum," dedi Lara ve Mari ilk kez kendine oğlu hastalanmadan önceki güzel anıları hatırlama izni verdi. Al yanaklı, sevimli mi sevimli bir bebekken küçük dairelerinde Lara'nın onu kucağına alıp mutfakta dans ettiği, oğlunun minicik yüzünün sevinç ve sevgiyle aydınlandığı zamanları hatırladı.

Lara onu sevmişti. Lara onu kaybetmişti. Mari bunca zamandır Pierce'e elini uzatıyor, geçmesini dilemek yerine kederinde ona katılmasını bekliyordu.

Oysa elini Lara'ya da uzatmalıydı ama acısı ve öfkesi çok büyüktü. Böyle hissetmek hakkıydı, o yüzden vicdan azabı duymayacaktı ama daha on dokuzunda olmasına rağmen dünyanın bu kadar basit olmadığını anlamıştı.

Mari parmaklarını Lara'nın parmaklarına doladı ve başını kardeşinin omzuna yasladı.

"Burada albüm yapıyor olması gereken sensin," deyip elini sıktı. "Burada tastamam bir albüm *yazacak* olan sensin. Ben de kitabımı yazacak ve seneye bu zamanlar ünlü bir yazar olacağım, sen de yıldız olacaksın. Carly Simon'dan daha büyük olacaksın. Joni Mitchell'den daha büyük olacaksın. Görürsün."

Mari ilkin Lara'nın bu cafcaflı planlarını eğlenceli bularak güldüğünü düşündü ama sonra titrek bir nefes alınca ağladığını anladı.

"Ne oldu?" diye sordu Mari başını kaldırıp yüzüne bakarak.

İşte o zaman Lara hıçkırıklara boğuldu. "Mare, ben hamileyim."

Ninova

"Onu sevmeseydim daha iyi olurdu,"
dedim gözyaşlarımın arasında./
Ama açık sözlü kız kardeşim tüm
korkularıma tercüman oldu./
"Daha iyi değil. Sadece daha kolay."/
Duyduğum en basit sözlerdi bunlar./
Ama yalnızca onun yapabileceği gibi
beni derinden yaraladılar./
"Daha iyi değil. Sadece daha kolay."/
Demir ele geçirilmiş ipek eldiven.

–"Gece Kuşu," Lara Larchmont, Aestas (1977) adlı albümünden

ONUNCU BÖLÜM

Mari'nin günlüğü yatağımın altında âdeta nabız gibi atıyordu. Üç gün önce onu bulduğumdan beri gerçek olduğuna inanamayarak en az altı kez okumuştum.

Daha doğrusu çoğunu okumuştum. Son bölüm diye adlandırabileceğim kısmı okumayı bekletiyordum. Elbette şöyle bir göz gezdirmiştim. Ne bulduğumu anladığımda ilk işim bu olmuştu; Mari'nin Pierce cinayetini nasıl aktardığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama sayfalar tam da orada, yani Pierce hâlâ hayattayken son buluyordu. Son bölümü sona bırakmaya karar vermiştim çünkü o yazı Mari'yle birlikte, onun yaşadığı gibi yaşamak istiyordum. Bu cevherin keyfini olabildiğince uzun sürmek istiyordum.

Çünkü bana göre öyleydi; yatağımın altında sakladığım kaçak bir cevherdi.

Eğer *bunun* 1974 yazında yaşananların, olaya karışan başlıca kişilerden biri tarafından yazılmış eksiksiz kaydı olduğunu ve ilk başta düşündüğüm gibi *Lilith Yükseliyor*'un o yaz yaşananlara dair ipuçları barındırdığını kanıtlayabilirsem...

Büyük ses getirecekti.

İşte bu yüzden Chess'in ne bulduğumu öğrenmemesi son derece elzemdi.

Ninova

Ama galiba bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı.

Günlerce villada kapalı kaldıktan sonra dışarı çıkmak için can atar vaziyette yeniden Orvieto'ya gelmiştik. Bugün hava bulutluydu, bu da surlarla çevrili şehri buraya geldiğimiz ilk seferkinden daha ürkütücü gösteriyordu. Kapalı havada binaların birbirine yakınlığı bunaltıcı, katedralse iç karartıcıydı.

Chess'in aldığı maden sularından birini yudum yudum içerken vitrinlere bakıyormuş gibi yapıyordum ama aslında aklım bambaşka yerde; Mari, Pierce ve Noel'deydi.

"Bu hafta arı gibi çalıştın," dedi Chess. Ben başımı vitrinden çevirip ona bakarken kalçasıyla kalçama vurdu. Tepemizde asılı sepet sepet kırmızı çiçekler gri gökyüzüne karşı pasparlak görünüyordu.

"Seni göremez oldum resmen ama duyuyorum, hep tıkır tıkır yazıyorsun."

Ne kadar çalıştığımı sakladığımı sanıyordum ama belli ki yanılmıştım.

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim ama sonra aklıma harika bir bahane geldi.

Olabildiğince mahcup görünmeye çalışarak, "Aslında yeniden Petal'ı yazmaya başladım," dedim.

Chess birden durunca deri çantası omzunda sallandı. "Bir dakika, gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Mari ve villa hakkındaki kitap bir türlü ilerlemiyordu ama sonra tıpkı *benim* hava değişikliğine ihtiyaç duyduğum gibi Petal'ın da duymuş olabileceğini fark ettim. Bu yüzden şimdiye kadar yazdıklarımı silip yeni bir taslak açtım. Petal İtalya'da, zehirli kapuçino vakasını çözüyor."

"*Bayıldım*," dedi Chess kolumu sıkarak. Yüzündeki bariz rahatlama villa projesini rafa kaldırmamdan ne kadar mutlu olduğunu açıkça gözler önüne seriyordu.

Ama neden? Kurgu dışı sözde onun uzmanlık alanı olduğundan kulvarından uzak durmamı mı istiyordu? Büyük Chess

Chandler'ı bile gölgede bırakacak bir şey yazabileceğimden mi korkuyordu?

Ya da, diye düşündüm caddenin sonuna doğru yürürken, Chess'ten en kötüsünü beklediğim için bunların hepsi benim uydurmamdı. Belki de yeniden yazmaya başladığıma, teslim tarihi dolan kitabımı nihayet teslim edebileceğime ve *kesinlikle* ihtiyacım olan parayı alabileceğime hakikaten seviniyordu.

Bir insan nasıl oluyordu da aynı anda hem en iyi hem de en kötü yönlerinizi ortaya çıkarabiliyordu?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak saate bakmak için telefonumu çıkardım. Ama saatten önce cevapsız çağrıları gördüm.

Dört taneydi.

Hepsi de Matt'tendi.

Kaşlarımın çatıldığını gören Chess yanıma yaklaştı. "Ne oldu?"

"Matt," deyince hıhladı.

"Ne istiyormuş?"

Başımı salladım, mesajlarıma baktığımda ikisinin ondan olduğunu gördüm.

Selam. Meşgul olduğunu biliyorum ama seninle konuşmam gereken bir konu var.

Müsait olduğunda beni ara.

Muhtemelen yine evrak işleriydi. Boşanma sürecinde yeni bir pürüz çıkmış olmalıydı ya da avukatları benden daha fazla para koparmanın yollarını bulmuştu.

Onu aramam gerektiğini biliyordum ama şimdi olmazdı. *Burada* olmazdı. Onun burada olmasından, sadece bana ait olan bir yeri işgal etmesinden hoşlanmıyordum.

Şey, bana ve Chess'e.

"Eminim önemli bir şey değildir," dedim ve günün geri kalanında Matt'i düşünmemeye karar vererek telefonumu çantama geri koydum.

Ninova

Chess bir an için beni izledikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi.

"Em, şu anda Devekuşu Âni yaşıyorsun."

Acaba felç falan mı geçiriyorum diye merak ederek ona dikkatle baktım ama sonra bunun kitaplarından biriyle alakalı bir şey olabileceğini fark ettim. Belli ki benim kaçırdığım bir şeydi.

"Devekuşu Âni," diye tekrarladım ve evet, marka logosunun yanında belirdiğini resmen duyar gibi oldum.

Chess yanıma yaklaşıp ellerimi tuttu ve etrafımızdan dolanmaya çalışan turistlere aldırış etmeden bizi olduğumuz yere mıhladı.

"Başını kuma gömüp her şeyin kendiliğinden hallolmasını bekliyorsun. Ama öyle olmayacak. Kum sorunları çözmez, sadece *saklar*."

Chess Chandler'dan kişisel terapi seansı almak için binlerce dolar ödeyecek kadınlar olduğunu biliyordum ama şu anda karşımdakinin arkadaşım Chess olmasını isterdim, Guru Chess değil.

Gerçi muhtemelen haklıydı.

"Yani Matt'le konuşmamı mı söylüyorsun?"

Ellerimi sıktı. "Konuşup kurtulacaksın. Eve döneceğiz ve onu arayacaksın. Ne istediğini öğreneceksin. Söz veriyorum, derdi her neyse korktuğun kadar kötü bir şey çıkmayacak. En fazla on beş dakika sürecek ve sonra ne istiyor *olabileceğine* kafa yorup durmak yerine öğrenmiş olacaksın. Ardından mutfağa yanıma geleceksin, aşağı yukarı kafan büyüklüğünde bir kokteyl içeceksin ve sonra her şey yoluna girecek."

Chess hakkında bilmeniz gereken şey şuydu ki o bir şey dediğinde inanırdınız.

Bu yüzden yarım saat sonra kendimi villadaki yatak odamda Matt'in numarasını çevirirken buldum.

İlk çalışta açtı. "Nihayet. Mesajları atalı saatler oldu."

Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyordum ama Chess'in önerdiği gibi gözlerimi yumup nefesime odaklanmaya çalıştım. "Tatildeyim, Matt," dedim sakin bir sesle. "Müsait olur olmaz aradım."

"Peki," dedi ve onu iş yerindeki masasında otururken hayal ettim; beyaz polo tişörtü yanık teninde göze çarpıyor, gergin olduğunda yaptığı gibi boştaki eliyle başının tepesini sıvazlıyordu.

Bu onun alametifarikasıydı.

"Avukatın senden iptal başvurusu hakkında cevap alamadığı için aradım," deyince kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Matt'in iç çekişi binlerce kilometre öteden cep telefonum aracılığıyla kulağıma doluyor olabilirdi ama yemin ederim yanımdaymışçasına hissettim. "Konuşmuştuk ya. Boşanma davası... belli ki uzun süreceğinden bence evliliğin iptaline başvurmalıyız."

Açık açık *senin yüzünden* dememişti ama tabii ki kastettiği buydu. Çünkü o telif hakkını ödemeyi kabul etseydim bütün sorunlar çözülürdü ve ne güzel olurdu, değil mi?

Evliliğin iptali bir tür arada kalmışlıktı. Resmî olarak evli olmadığımız ama gerçek boşanmanın beraberinde getirdiği mali meseleleri de henüz halledemediğimiz anlamına gelecekti. Avukatım bana taraflardan biri hayatına bir başkasıyla devam etmek istediğinde bu uygulamaya sık sık başvurulduğunu söylemişti.

Ama Matt o konuda zaten aceleci davranmıştı, öyle değil mi?

"E-postama bakmadım," dedim ona. "Çalışmakla meşguldüm, o yüzden..."

"Ben de öyle duydum," dedi.

Dışarıda güneş batıyordu ve kuşların cıvıltısını, ağaçların arasında esen rüzgârın uğultusunu duyabiliyordum.

İçeride çıt çıkmıyordu.

"O ne demek?" diye sordum ama asıl sormak istediğim şuydu: *Kimden duydun?*

Ninova

Hepi topu iki kişi biliyordu. Rose ve Chess. O kadar. Belki Rose'a e-posta gönderip sormuştu. Belki de avukatı sormuştu. Şu anda bana mantıklı gelen, bana mantıklı gelmesine *izin vereceğim* tek açıklama buydu.

"Baksana, Em," dedi Matt ve onu koltuğunda doğrulurken hayal ettim, bakışları ofisi çabucak tararken sesini alçalttı. "Sırf bana kıllık olsun diye yeni kitaba başladıysan..."

Kahkaha attım. "Tabii ki! Çünkü hayatımdaki her şey seninle ilgili, unutmuşum!"

"Ben ciddiyim," diye devam etti, şimdi biraz daha yüksek sesle konuşuyordu. "Sırf bir sonraki Petal kitabından payıma düşeni bana vermemek için başka bir kitaba başladıysan seni o kitaptan pay almak için de dava ederim."

Yüreğimin hop ettiğini hissettim. Blöf yapıyordu.

Öyle olmalıydı. Biz ayrıldıktan *sonra* kimse onun yazdığım bir kitaptan pay almasına izin vermezdi. Ama düşüncesi bile bıçak misali böğrüme saplanmış, etlerimi lime lime ediyordu.

Son bir yıldır içinde bulunduğum çukurdan beni çekip çıkaran bu proje... Matt'in boynuma dolayacağı bir başka kementti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum sesimin çaresiz çıkmasından nefret ederek. "Beni terk eden sendin, unuttun mu? Neden beni cezalandırıyorsun?"

"Bunun cezalandırmakla ilgisi yok. Tanrım, hep böyle yapıyorsun. Ben sana baktım. Sana destek oldum."

Parmaklarıyla saydığını resmen görebiliyordum.

"Çok emek verdim, Em. Bizi kurtarmak istedim. *Seni* kurtarmak istedim. Bak, bana kalsaydı şu an hâlâ birlikte aldığımız evde yaşıyor, çocuğumuzu büyütüyor olurduk. Değişen *sensin*. Ben değilim."

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. "Matt, ben hastalandım. Değişmedim."

"Çocuk istediğini söyledin ama benimle sevişmek istemedin, sonra doğum kontrol hapı kullanmaya devam ettiğini öğrendim. Bırakacağına söz verdiğinde bile bırakmadın."

"Çünkü *hastaydım*," diye yineledim. "Sorunumun ne olduğunu öğrenmeden hormonlarımın dengesini bozmak istemedim."

"Bana yalan söyledin," diye üsteledi. "Hayatımın yedi yılını aynı şeyleri istediğimizi sandığım birine harcadım. Dile kolay, yedi yıl! O yüzden şimdi yatırımımın karşılığını istiyorum diye kusura bakma."

Acı acı güldüm. "Muhasebeciyle evlenirsen böyle olur işte!"

"Yanlış mıyım?" diye bastırdı ama cevap vermedim. Hem yanlıştı hem de değildi ve doğrusunu isterseniz devekuşları haklı olabilirlerdi çünkü şu anda kendimi hiç de iyi hissetmiyordum.

Sadece yorgun hissediyordum.

"Bak, ne duydun bilmiyorum," dedim telefonu sımsıkı tutarak, "ama belli ki yanlış duymuşsun çünkü ben Petal üzerinde çalışıyorum. Evliliğin iptali hakkında da Robert'a e-posta atacağım. Bu evlilik ne kadar erken biterse o kadar iyi."

Cevap vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapadım.

Güneş tamamen batmıştı artık, aşağı inerken villa karanlıktı. Chess'i tıpkı söylediği gibi mutfakta buldum, tezgâhın üstünde de açık sarı sıvıyla ağzına kadar dolu bir martini bardağı vardı.

Bardağı elime aldığımda sapı buz gibiydi.

"Kendi karışımım," dedi Chess. "Limon likörü, tabii ki, biraz geçen gün Giulia'nın getirdiği çiçekli cinden, biraz da mürver çiçeği likörü..."

Antifriz bile olsa umurumda değildi. Neredeyse hepsini kafama dikip hırıltılı bir iç çekişle bardağı tezgâha koydum. Chess kaşlarını kaldırarak içki karıştırıcıya uzandı.

"Telefon görüşmesi iyi geçmemiş anlaşılan."

Bardağımı yeniden doldurma teklifini kabul ederek tezgâha yaslandım ve iç organlarımı bir arada tutmaya çalışıyormuşçasına tek elimi belime doladım.

Ninova

"Her şeyi berbat eden benmişim gibi konuşuyor," dedim. "Sanki mucizevi bir biçimde çocuk *yapmayarak* onu kandırmışım gibi. Ne olduysa ondan sonra oldu zaten. Çocuk istediğine karar verdikten sonra gözü başka bir şey görmez oldu."

Bir müddet sessiz kalan Chess maden suyundan bir yudum alıp, "Sen çocuk istiyor muydun, Em? Gerçekten istiyor muydun?" diye sordu.

"İstiyordum," dedim ama sesim bana bile inandırıcı gelmemişti.

Kokteylden biraz daha içtim, dilimdeki limoni tadı canlandırıcıydı. Chess'le bu konuyu hiç konuşmamıştık. Çocuk yapmaya karar verdiğimizi biliyordu ama bana bunu isteyip istemediğimi açık açık hiç sormamıştı. Kimse sormamıştı.

Matt bile.

"Yani, çocuk istemiyor *değildim*. Sadece benim için hâlâ belirsiz bir konuydu. Gelecekteki Emily'nin çözeceği ya da bir sabah uyanıp cevabına aniden vakıf olacağım bir şeydi. Ya da *Matt* için istiyordum, artık ne kadar mantıklı bilemem ama."

Chess başıyla onayladı. "Sen böylesin, Em. Başkalarını mutlu etmek için yaşıyorsun. Nanci'yle tek ortak noktanız bu."

Chess annesinin adını kolay kolay ağzına almadığından şaşkınlıktan kendime acımaya ara verdim.

"Sen az önce beni hakkında koskoca bir kitap yazdığın kadına mı benzettin? Ana teması 'bu kadın hem berbat *hem de* işe yaramaz' olan bir kitap."

Chess gözlerini devirdi ve tezgâhın üstünde duran bezi alıp onunla bana vurdu. "Kötü anlamda demedim! Şey, aslında kötü anlamda dedim sayılır çünkü bu kurtulman gereken bir alışkanlık, kızım. Nanci hiç kurtulamadı. En azından erkekler söz konusu olduğunda. *Beni* mutlu etmek gibi bir önceliği hiç olmadı ama Publix'in dondurulmuş gıda reyonunda tanıştığı *adam* için saçını süpürge edebiliyordu. Peki sonucu ne oldu? Şu an dördüncü kocasıyla evli, Em. Dördüncü."

Ninova

Chess dört parmağını kaldırdı. "Geçen sene ona Asheville'den daire almama rağmen o adamın Florida'daki boktan dairesinde yaşıyor. Aa doğru ya, daireyi satmıştı çünkü Beau'nun hayali, emekliliğini Florida'da geçirmekti." Başını salladı. "Üstelik Florida'nın güzel bir muhitinde de değiller. Sahil arabayla iki saat uzaklıkta ve Nanci oradan nefret ediyor ama olsun ya, Beau mutluysa o da mutlu!"

Yanıma yaklaştı ve beni omuzlarımdan tutarak hafifçe sarstı. "Sen de onun gibi olabilirdin! Ama olmadın çünkü kendini kurtardın. Sadece *burayı* da kurtarman gerekiyor."

Bir elini kaldırıp alnıma pat pat vurdu.

Hayat Chess'in düşündüğü kadar basit olsaydı ne güzel olurdu. *Ama o durumun aslında ne kadar kötü olduğunu bilmiyor*, diye hatırlattım kendime. Matt'in benden para istediğini de bu yeni tehdidini de bilmiyordu. Ona söyleyebilirdim ama nedense bir şey bana engel oluyordu.

"Eh, beni annene dönüşebileceğime dair uyardığından sayende artık yepyeni bir kadınım," dediğimde güldü ve az önce vurduğu yere kocaman bir öpücük kondurdu.

"Bu yüzden bana çuvalla para ödüyorlar!" dedi şarkı söyler gibi ve ben de gülüp boş bardağımı tezgâha koydum.

Aradığı tabak çanağı bulmak için dolapları karıştıran Chess'i izlerken aklıma Matt'in söyledikleri geldi. Çalıştığımı duymuş ve yeni bir kitap olduğundan şüphelenmişti.

Chess *Aestas*'tan bir şarkı mırıldanıyordu, sesime hiçbir şey yansıtmamaya çalışarak, "Yakınlarda Matt'le konuşmadın, değil mi?" diye sordum.

Arkasına dönüp yüzünü buruşturdu. "Matt'le mi? Tanrı aşkına, hayır. Siz ayrıldığınızdan beri konuşmadım. Neden konuşayım ki?"

O kadar şaşırmıştı ki sorduğuma pişman oldum. Besbelli Rose'dan duymuştu. Yasal çekişmeyle alakalı olmalıydı.

Ninova

Diyecek başka bir şey bulamayınca, "Merak ettim **sadece**," dedim. "Siz de yakındınız."

Yeniden dolaba dönüp büyük bir servis tabağı aldı. "İkimiz de seni sevdiğimiz için öyleydi. Senin hayatından çıktığı anda benimkinden de çıktı."

Birden yine bana döndü ve abartılı bir kuşkuyla gözlerini kısıp dudağını büzdü. "Neden sordun? Nigel'la konuşmuyorsun, değil mi?"

İşte buna güldüm. Nigel, Chess'in son ciddi erkek arkadaşıydı; San Francisco'ya San Fran diyen, güneş gözlüğü evimin peşinatından daha pahalı olan ve kafayı kripto parayla bozmuş zengin bir teknoloji adamıydı. Yine de Chess ona delicesine tutulmuştu ve ayrılıkları onu düşündüğümden daha derin etkilemişti.

"İki haftada bir cumaları konuşuyoruz. Kitap kulübü kurmaya karar verdik. Belki birlikte devre mülk de alırız," diye şakayı sürdürdüm.

"Seni lanet olasıca hain seni," dedi Chess ve yine kahkaha attım. İçki beni gevşetmişti ve yemekten sonra kitap üstünde çalışmaya devam etmeyi düşünüyordum. Aklımda Mari'nin annesi, Lilith ve Marianne Godwick'in öyküsüyle Mari'nin kitabı arasındaki bağlantı hakkında bir bölüm yazmak vardı. Annesinin ölümünün Mari'yi derinden etkilediği aşikârdı ve Lilith'in *Lilith Yükseliyor*'da Victoria üzerindeki etkisi göz önüne alındığında buradan kesinlikle bir şeyler çıkardı. Mesela mirasın hem lütuf hem de lanet olması gibi. Villanın kendisinin de güzelliği dillere destan bir korku evi olduğu düşünülünce bu iki fikri bir şekilde birbirine bağlayabileceğime inanıyordum, sanatçıların nelerden esinlendikleri ve etkilendikleri fikrini derinlemesine irdeleyebilirdim.

Normalde bunları düşünmek heyecanlanmama, parmaklarımın iş başı yapma arzusuyla karıncalanmasına neden olurdu.

Ama şimdi midemde tuhaf bir ağırlık vardı.

Ya bu kitabı yazarsan, tam da istediğin gibi olursa ve Matt kazancından pay almak için seni dava ederse?

Yapamaz, diye hatırlattım kendime. *Ya da yapar ama davayı kazanamaz.*

Ama bunun bir önemi kalır mıydı? O davayı açtığı anda daha fazla avukat, daha fazla saçmalık, daha fazla...

Derken hissettim.

Aniden olmadı, daha ziyade ağır çekimde kıyaya yaklaşan bir dalga gibiydi.

Üzerinden aylar geçtiyse de bu hissi hemen tanıdım ve korkudan tenimi hem buz kesti hem de ateş bastı.

Başım döndü, oda belli belirsiz sallandı ve alnımda, dudağımın üstünde, belimde boncuk boncuk terler biriktiğini hissettim.

"Em?" dedi Chess ama ben çoktan holdeki küçük tuvalete doğru koşmaya başlamıştım.

Kıl payı yetiştim ve klozetin kenarlarına sıkıca tutunarak öğürdüm.

Sanki sonsuza dek sürmüş, içim dışıma çıkmıştı ama nihayetinde bitti.

Sifonu çektiysem de geçmiş deneyimlerimden ikinci dalganın gelebileceğini biliyordum, o yüzden tuvaletin başından kalkmadım.

Orada bir hayvan gibi çömelerek bekledim. Gözlerim kapalıydı ancak hâlâ fıldır fıldır dönüyormuşum gibi hissediyordum, dengemi korumak için elimi klozetin kaidesine koydum.

Yine aynı şey olmasın, diye düşündüm çaresizlik içinde, terim ve gözyaşım yanaklarımda birbirine karışıyordu. *Yine olmasın, n'olur, n'olur, n'olur.*

Aylardır böyle hissetmediğimden kendimi nihayet her şeyin iyiye gittiğine, *benim* iyiye gittiğime inandırmıştım. Ama belli ki içimdeki sorun her neyse bir köşeye sinip yeniden saldıracağı anı beklemişti.

Ninova

"Em?"

Chess'in banyoya girdiğini duydum, musluk açıldı, sonra Chess elinde ıslak havlularla yanımda belirdi.

Yanıma çömelirken yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Ah, tatlım," dedi ve sonra ıslak havluları yüzüme bastırdı. Isınmış tenimde serinliklerini hissedince içim minnetle doldu ama gözyaşlarım coşunca gözlerimi yumdum.

"İyileşiyorum sandım," dedim. Sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret etmiştim.

"Belki de öğle yemeğinde yediğin karides dokunmuştur," dedi Chess doğrulmama yardım ederken. "Deniz ürünleri hep tehlikelidir."

Havluları hâlâ yanağıma bastırıyordu, onları enseme kaydırırken elime bir şişe Perrier tutuşturdu. Memnuniyetle bir yudum içtim.

"Olabilir," dedim haklı olmasını dileyerek. Hiçbir şeyin gerçek olmasını bu kadar çok dilememiştim.

Daha iyiydim, daha iyiydim, daha iyiydim.

Banyonun zemininde çömeliyorduk, Chess'in bir eli dizimdeydi, ben de Perrier'i yudum yudum içiyordum. "Bütün doktorlarım psikosomatik olduğunu düşüyordu," dedim. "Stresten miymiş neymiş."

Şu anda iğrenç hâlde olsam da Chess bana sıkıca sarıldı. "Matt'le konuşmak seni strese soktu. Çok üzgünüm."

Yeniden gözlerimi yumup başımı omzuna doğru salladım. "Senin bir suçun yok ki," dedim ama durumun bundan ibaret olmasını umuyordum. Chess, Matt'i aramamda ısrar ettiği ve Matt beni kızdırdığı için sistemimin bozulduğunu umuyordum.

Eğer öyle değilse benim sorunum neydi?

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

"Neden benden olduğuna inandığını anlamıyorum. Ya da onun gerçekten hamile olduğuna."

Noel misafir odasındaki şöminenin önünde yerde oturuyordu. Güzel havalar nihayet geri dönmüştü, güneşli ve sıcak bir gündü ama nedense Noel şömineyi yakmakta ısrar etmişti. Şu anda alevlere kaş çatarak elindeki süslü maşayla ateşi karıştırıyordu.

"Senden," dedi Mari ona, sesi kesindi. "Ayrıca regli iki ay gecikmiş, Noel."

Son iki günde üçüncü kez bu konuşmayı yapıyorlardı ve Mari artık iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı. Odanın hamam gibi olması ve Noel'in huysuzluğunun yine üstünde olması da yılgınlığına tuz biber ekiyordu ama Mari bu meseleyi çözmeye kararlıydı.

"Peki sen bundan neden bu kadar eminsin?" diye sordu Noel. "O öyle söylediği için mi?" Burnundan güldü. "*Janet*'a herhangi bir konuda güvenilmeyeceğini en iyi senin bilmen gerekir oysa."

Mari, Lara ona haberi ilk verdiğinde elinin ayağının boşaldığını, başının döndüğünü, aklının ve kalbinin aynı anda, *Söz vermiştin, söz vermiştin, ikiniz de bir daha olmayacağına söz vermiştiniz* diye defalarca tekrarladığını Noel'e itiraf etmedi.

"Ona söyledim," demişti Lara hıçkırıklarının arasında. "Ona doğum kontrol hapı kullandığımı söyledim ama kullanmıyordum. Daha doğrusu kullanıyordum ama içmeyi unutup duruyordum, bu konuda nasıl olduğumu bilirsin, Mari."

Sesinde onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir ton vardı, elini Mari'nin dizine koymuştu ve Mari'nin daha dakikalar önce ona karşı hissettiği tüm samimiyet, tüm *sevgi* bir anda yok oluvermişti. Mari onun elini tuttuğu gibi dizinden itmek istemişti.

Ninova

Hayır, bundan daha fazlasını yapmak istemişti.

O eli tutup sıkmak, bükmek, kırmak istemişti.

Ama sonra Lara tavana bakarak, "*Noel*'den nasıl çocuğum olur?" diye feryat etmişti.

Mari'nin hissettiği rahatlama baş döndürücüydü.

"Üstesinden geleceğiz," diye söz vermişti Lara'ya, elini ellerinin arasına alarak. "Halledeceğiz."

Oysa Mari bunun aslında ne anlama geldiğini bilmiyordu. Noel kesinlikle Lara'yla evlenmeyecekti. Zaten evli olduğundan istese de evlenemezdi. Ama Lara hangi kararı verirse versin onu destekleyebilirdi. Bebeği doğurmak isterse bakımı için para verebilirdi, istemezse de aldırması için para verebilirdi.

Mari, Noel'in aklını başına devşireceğinden, bu durumdan kendisinin de sorumlu olduğunu anlayacağından emindi. Evet, Noel vahşi, kaba ve pervasızdı ama kalpsiz değildi.

Daha doğrusu Mari öyle sanıyordu.

Noel şimdi başını kaldırmış, Mari'ye bakıyordu ama Mari içten içe ona aslında tepeden baktığını hissetti ve onunla tanıştığından beri ilk defa bir kontun oğlu olduğunu gerçekten anladı. Noel istediği kadar bohem takılabilirdi ama sapına kadar soylu kanı taşıyordu ve Mari birdenbire Lara adına üzüldü.

"Doğru olsa bile onunla ilgili hislerimi ve ilişkimizin en fazla yeni seçeceği hobisi kadar kalıcı olduğunu düşündüğümü ona açıkça söyledim. Sepet örme mesela." Her zamanki gibi gevşek gevşek konuşuyordu.

Ama bakışları...

Bakışları sertti.

"Kendi düştü, Bayan Mari," diye tamamladı sözlerini, "şimdi hiç boşuna ağlamasın."

Bu lakabı genellikle sevgiyle, biraz da dalga geçercesine söylerdi ama Mari şimdi aslında hakaret ettiğini anlıyordu. İki yanında duran ellerini yumruk yapmasıyla tırnakları avuçlarına battı.

"Piçin tekisin, Noel," dediğinde Noel zarifçe omuz silkti.

"Babam da öyle derdi ama senin endişelenmen gereken tek piç kardeşinin karnındaki."

"Yani ona yardım etmeyeceksin?"

Noel abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Saçmalama. İstediği paraysa veririm elbette. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onunla evlenmemi ve Somerset'te bir malikâneye taşınmamızı, orada hem bu veledi hem de iki üç tanesini daha büyütmemizi istiyor. Onlara *Archibald* ve *Primrose* gibi isimler verir, ben de sonunda sıkıntıdan ölürüm."

Yeniden şömineye dönüp ropdöşambırının önünü daha sıkı kapadı ve Mari de onu omzundan itip arkasına döndü.

"Belli ki Lara'yı hiç tanımamışsın," dediğinde Noel itiraz eder gibi homurdandı ama Mari orada daha fazla kalıp onu dinlemedi.

Lara'nın ihtiyaç duyduğu ya da Noel'den istediği tek şey paraydı ve Noel de ona para verecekti, en azından bu sorun çözülmüştü.

Üvey kardeşini bulmak için bütün evi aradıysa da Lara ortalıkta yoktu ve dışarı çıktığında Pierce'i göl kenarında otururken buldu.

Yanına giderken çıplak ayaklarının altındaki çimler yumuşacıktı. Pierce yine dizlerinde yamalar ve delikler olan o çok sevdiği kotunu giymişti ve Mari gitarını tıngırdatırken şimdiden albüm kapağını düşleyip düşlemediğini merak etti: düşünceli rock yıldızı İtalya kırsalında uzanıyor, saçları dağılmış, göğsü çıplak, tepesindeki yapraklar üstüne gölgeler düşürüyor.

Mari yaklaştığında Pierce ona şöyle bir göz atmakla yetindi, kendi düşüncelerine dalmıştı ve Mari ağaçlardan birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Noel, Lara'yla ilgileneceğini söyledi. Maddi açıdan ki doğrusu Lara'nın tek istediği de bu. Yani rahatlayabiliriz."

Ninova

O ve Pierce önceki geceyi karanlıkta Lara, Noel ve şimdi ne olacağı hakkında fısıldaşarak geçirmişlerdi, bu yüzden Pierce'in, durumu çözmesine sevineceğini sanıyordu.

Ama Pierce yanıt vermedi. Suya bakarak gitar çalmaya devam etti.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu Mari. Pierce nihayet dönüp ona baktığında o çok sevdiği mavi gözleri pusluydu. Mari kitabının onu odasına çektiğini hissediyor, ona, Victoria'ya, Somerton'a ve orada patlak vermek üzere olan kaosa geri dönmeye can atıyordu ama yapamazdı. Lara'nın yine kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve o da masasının başında, gönlünün istediği yerde olmak yerine burada, Pierce'le birlikte lanet olasıca gölün kenarındaydı.

"Ben o konuda pek de endişeli değildim zaten," dedi Pierce soluk tenli omuzlarını silkerek. "Biz bir aileyiz, bebek de ailemizin bir parçası olacak."

Pierce miskin miskin gülümseyince Mari gözlerindeki pusun ilhamdan ya da yaratıcılıktan olmadığını fark etti. Aptal gibi kafayı çekmişti. Mari derin bir nefes aldı. Böyle zamanlarda babasının evine girip de orada Pierce'i gördüğünde tam olarak nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışırdı. Şimdi içinde çığlık atma isteği uyandıran bu gülümsemenin, o zamanlar saf gün ışığı yutmuş gibi hissetmesine neden olduğunu.

Ama şimdi aklına gelen tek şey bu gülümsemeyi Lara'ya, alelade bir otel çalışanına ya da siyah mini etekli bir garsona da attığıydı. Birdenbire üzerine bir hâlsizlik çöktü.

"Ben Lara'nın bebeği doğurmak istediğini sanmıyorum, Pierce," dediğinde Pierce başını salladı.

"Ben onunla konuşurum. Şimdi korkuyor ama aslında üçümüzün de buna ihtiyacı olduğunu anlayacak."

Tek eliyle uzanıp Mari'nin bileğini tuttu. Fakat parmaklarındaki nasırlar Mari'nin tenine batıyor, sinirini bozuyordu. Hâl böyle olunca Mari dehşet içinde elini geri çekti.

Ninova

Pierce, Billy'den bahsediyordu. Mari bir bebek doğurmuş ve onu kaybetmişti ama bakın şu işe! Şimdi mucize gibi bir yenisi geliyordu!

Mari, Pierce'in böyle düşündüğünü biliyordu. Ona göre hayattaki hiçbir şey çok zor ya da çok çirkin değildi, her şeyin bir çözümü vardı.

Ama bunun tek sebebi, diğerlerinin onun yerine zor ve çirkin kısımları halletmesiydi.

O anda evin önüne yabancı bir araba yanaşmaktaydı, Mari arabaya göz attıktan sonra yeniden Pierce'e döndü. "Lara da müzik yapıyor. Hem de gayet iyi."

Pierce, "Ne güzel," demekle yetinince Mari ona yaklaştı.

"Gerçekten öyle. Demek istediğim, onun da şansını denemeye hakkı var, Pierce. Sırf sen... sırf sen kendi küçük hippi komününü istiyorsun diye onu çocuk doğurmaya zorlayamazsın."

Ama Pierce yeniden gitarına dalmış, gitar ve uyuşturucu aklını iyiden iyiye bulandırmıştı, kalbi küt küt atan Mari ona arkasını döndü.

Dönmesiyle de Noel'in evden onlara doğru geldiğini gördü, normalde umursamaz olan ifadesi bu sefer ciddiydi, dahası topallaması da belirginleşmişti. Elinde bir kâğıt parçası vardı ve yaklaştığında Mari onun telgraf olduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu. Noel'in bakışları onu aşıp Pierce'e kayınca her nasılsa Mari hemen anladı. Daha sonra nasıl anladığına asla akıl sır erdiremeyecekti.

Sorun Pierce'in karısı Frances'ti.

Telgraf durumu kısaca özetliyordu. Üç gün önce Pierce'in baba evinin arkasındaki gölde kendini boğmuştu. Oğlu Teddy, Frances'in ailesinin yanındaydı.

Mari, Pierce'in telgrafı okumasını izlerken bir tepki göstermesini, o güzel yüzünün keder ya da pişmanlıkla buruşmasını bekledi.

Ninova

Kendi kederini –ve pişmanlığını; ah, *pişmanlığını*– Frances'in o yaz sabahı ceplerine doldurduğu taşlar gibi hissedebiliyordu. Pierce'in karısıyla hiç tanışmamış, isminden ötesini hiç bilmemişti ama bazen onu kendi ilişkisinde üçüncü bir varlık gibi hissederdi; her adımlarına musallat olan bir hayalet gibiydi.

Oysa artık yoktu.

Pierce kâğıdı buruşturup kotunun arka cebine sokuşturdu ve gökyüzüne baktı, derin bir nefes alırken göğsü şişip indi.

"Pierce," dedi Mari ona yaklaşarak ve Pierce de bakışlarını Mari'ye çevirdi.

"Artık özgür," dedi, üstelik bunu söylerken hafifçe gülümsüyordu. "Bu dünya ona çok ağırdı, biliyor musun? O... o tatlı ve narindi, bütün bu olanlar ona çok fazlaydı."

Mari ne diyeceğini bilemeden orada öylece dikildi, Frances'in hayatındaki en ağır faktörün *kocası* olduğunu Pierce'e hatırlatmanın neden gözüne aniden böylesine önemli göründüğünü de bilemiyordu.

"Gidip Teddy'yi alacağız," diye devam etti Pierce. "Buradaki işimiz bitince gidip onu alacağız. Londra'da bizimle yaşayacak."

"Dairede mi? Pierce, oraya üçümüz zor sığıyo–"

"Yer açarız," dedi ve Mari'nin yüzünü ellerinin arasına aldığı gibi dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Sonunda evlenebileceğiz. Artık karım olabileceksin."

Şimdi açık açık sırıtıyordu ve Mari delicesine sevdiği yüze bakarken orada kedere dair hiçbir iz olmadığını fark etti.

Kendisi Frances Sheldon'ı ölene kadar aklından çıkaramayacağını biliyordu ama Pierce'in nazarında karısının intiharı ortadan kalkan bir başka engel, artık dert etmek zorunda olmadığı bir başka endişeden ibaretti.

Günün birinde o da bunlardan biri mi olacaktı?

Pierce sırtına astığı gitarıyla eve doğru yürürken Noel, "Bayan Sheldon öldü, yaşasın Bayan Sheldon," dedi.

"Kes sesini, Noel," diye çıkıştı Mari ama Pierce'in arkasından gidecekken Noel onu kolundan tutarak durdurdu.

"Mari," dedi, şaşırtıcı biçimde bakışları ciddiydi. "Aşağılık herifin teki olduğumu düşündüğünü biliyorum, haksız da sayılmazsın. Ama şimdi beni dinle. Kendini bunlardan kurtar."

Mari, "Bunlardan derken?" diye sorduğunda Noel'in dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Pierce'ten, Lara'dan, bütün bu saçmalıklardan. Bıçak kullan, kılıç kullan, istersen lanet olası bir mutfak makası kullan ama onlarla bağını kes at. Çünkü eğer yapmazsan tıpkı Frances gibi sen de boğulacaksın."

Bunları söyledikten sonra Mari'yi bırakıp topallayarak eve gitti. Mari'yse orada öylece durup bu kadar güneşli ve sıcak bir günde nasıl üşüyebildiğini merak etti.

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kitap neredeyse bitmişti.

Bir yıldır üç cümleden ötesini yazamayan ben her nasılsa birkaç haftada koca bir taslağı bitirmiştim.

Mari'nin *Lilith Yükseliyor*'u yazdığını bildiğim küçük masada otururken bilgisayarımı kapayıp derin bir nefes aldım. Yine bulutlu bir öğleden sonraydı. Chess sabah Orvieto'daki mağazalardan birine gittiğinden ev çok sessizdi.

Aslında kendimi zorlayıp birkaç saatte tasladığı tamamen bitirebilirdim ama henüz hazır değildim. Sanırım hâlâ Mari'yi bekliyordum.

İçinde keşfedecek başka bir ipucu, Mari'nin kalan sayfalarının nerede olabileceğine dair başka bir işaret olması gerektiğine emin olarak *Lilith Yükseliyor*'u baştan sona bir daha okumuştum. Pierce'le Johnnie arasındaki kavga ve Mari'nin Villa Rosato'da kalma kararı –yani hem Pierce'inkini hem de kendi kaderini belirleyen o karar– günlüğüne yazmayı bıraktığı nokta olamazdı. O gece hakkında yazmıştı, bundan emindim.

Ama beni bu kadar emin kılan neydi? Yazar içgüdüsü mü? Yoksa daha fazlası mı?

Hayaletlere inanmazdım fakat bu evde Mari'nin varlığını hissetmek hiç de zor değildi ve bazen beni ittirenin o olup olmadığını merak ediyordum.

Ninova

Dahası var. Bul onu.

Ya da belki de kör kuyularda çok fazla zaman geçirmiş, aynı kitabı defalarca okuyarak kafamın içini cinayet ve sırlarla doldurmuş, sonunda da tamamen keçileri kaçırmıştım.

İç çekerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Birkaç gündür midem bulanmamıştı ve çalışırken de kafam gayet yerindeydi. Ama kendi bedenimin bana ihanet edebileceği, öcü misali üzerime çullanıp beni çaresiz bırakabileceği tehdidi hep vardı.

İşte bu korku yüzünden hâlâ yapabiliyorken taslağı bitirmek, kendimi yeniden kaybetmeden önce Rose'a göndermek istiyordum.

Rose deyince, ona e-posta atıp Matt'i ve avukatlarını sormak istediğimi hatırladım. İlk başta kendimi iyi hissetmediğimden, sonra da çok saçma geldiğinden ne zamandır erteliyordum. Ne diyecektim, "Baksana, yakında-eski-olacak-kocamın avukatlarına yeni kitap üstünde çalıştığımı söylemiş olabilir misin?" mi?

Ertelememin bir nedeni daha vardı. Rose'a e-posta atmam, Matt'e tek kelime etmediğini söylediğinde Chess'e aslında inanmadığım anlamına gelecekti.

Onunla hiç konuşmadığını söylediğinde Chess'e pek de inanmadığım anlamına.

Ama o işi aradan çıkarmadan rahat edemeyeceğimi de biliyordum, bu yüzden hızlıca e-posta kutumu açıp Rose'a yazdım. Mesajımı kısa, hatta hafif tuttum, ne var ne yok diye yazdığımı söyleyip boşanma davasının yasal yükümlülükleri hakkında sorular sordum, anlardı ya, sadece Matt'in avukatlarına yeni kitapla ilgili ne söylediğini merak ediyordum.

Vazgeçmeden önce gönder tuşuna basıp bilgisayarın kapağını gereğinden sertçe kapadım.

O anda masanın üstünde duran telefonum öttü, ekrana baktığımda Chess'ten mesaj geldiğini gördüm.

Ninova

Bu buzların üstünde yatan kocaman bir balığın fotoğrafıydı. cam gibi gözleri kameraya bakıyordu.

Akşam yemeği için bunu alayım mı?

Suçluluk duygusu sinsice göğsüme doldu; ne çirkin, ne kaypak bir histi.

En yakın arkadaşıma güvenmiyordum. Gerçek buydu ve sebebi bu ev miydi, Mari miydi, yoksa kendiliğimden mi böyleydim bilmiyordum ama güvenmiyordum işte.

Aslına bakarsan bir müddet deniz canavarlarından uzak durmaya karar verdim, o yüzden pas geçeceğim, diye cevap yazdım.

O hâlde araştırmaya devam.

Nedense Chess büyük, lüks bir akşam yemeği hazırlama derdindeydi, Giulia'ya bel bağlamak yerine bütün malzemeleri kendi almak istemişti. Bana kalırsa çalışmaktan kaytarmak için bahane arıyordu. Bir şey dememişti ama onu bilgisayarının başında eskisi kadar sık görmüyordum. Neyse ki yeni Petal Bloom gizemi üzerinde çalıştığım yalanıma inanmış gibiydi, Mari ve kitap hakkında sorular sormayı kesmişti.

Ama işte tam bu yüzden kitabı bir an evvel bitirmem gerekiyordu. Kitap Rose'un eline geçer geçmez kendimi daha iyi, daha güvende hissedecektim.

Kulağa paranoyakça geldiğini biliyordum, Chess kitabımı çalmanın peşinde filan değildi ama mum ışığında gözlerinin parladığı görüntüyü aklımdan silemiyordum.

Bu kitabı birlikte yazmalıyız.

Sanki yeterince kitabı yokmuş gibi. Sanki şu anda yazmadığı kitap kötü olsa bile milyonlarca satmayacakmış gibi.

Bu kitabın üstüne çökemez, diye düşündüm, düşüncenin acımasızlığına şaşırarak.

Anlaşılan Mari'nin kafasının içinde çok fazla zaman geçirmiş, Lara'yla ne kadar şiddetli bir rekabet içinde olduklarını, sürekli aynı adam, aynı sanatsal tanımlık ve pek çok açıdan

aynı hayat için verdikleri mücadeleyi okuyarak kendi aklımı bulandırmıştım.

Lara'yı Mari kadar düşünmediğim doğruydu; belli ki kendime en yakın bulduğum kadına sadık olmayı seçmiştim.

Ama şimdi burada oturmuş, Mari'nin kaleme aldığı son sayfaların nerede olabileceğini düşünürken Lara'ya yeterince yakından bakmamış olabileceğim kafama dank etti.

Mari'nin, Lara'nın kaldığını yazdığı küçük yatak odasından başladım. Chess, Noel'in odası olduğunu düşündüğüm büyük odayı almıştı, dolayısıyla Lara'nın odası geldiğimizden beri kapalı olduğundan hafif rutubet koksa da boş ve temizdi.

Gevşek döşeme tahtası var mı diye bakınıp masanın ve yatağın altını yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Aşağı inip evin ön tarafındaki oturma odasına girdim.

Chess bu evde birçok *Aestas* kopyası olduğunu söylerken haklıydı, hepsini kontrol edip aptalca olduğunu bilsem de kaplarını yokladım. Beş albümün beşi de yıllar içinde onlarca kez kaplarından çıkarılmış olmalıydı.

Mari hayatta böyle bir riske girmezdi. O son bölümü bilerek özenle saklamıştı.

Hole çıktım ve yemek odasının önünden geçerken Chess'in dizüstü bilgisayarının yemek masasında durduğunu gördüm.

Açıktı.

Kapının eşiğinde dikilirken bir an için gerçekten de arkamı dönüp gitmeyi düşündüm.

Ama kafamın içinde karanlık bir ses yankılandı: *O senin yazdıklarını sormadan okudu, sen neden onunkileri okumayasın?*

Muhtemelen ekranı kilitliydi. Öyle olmasa bile bilgisayarını karıştıracak değildim. En azından Chess benimkini bilgisayarımı aptal gibi açık bıraktığım için okuyabilmişti.

Durdum.

Sahiden öyle miydi? Chess açık bıraktığımı söylemişti, üstelik ben de bunu sorgulamayacak kadar sinirliydim çünkü

Ninova

bazen *gerçekten* de belgeyi kapamadan bilgisayarın başından kalktığım oluyordu.

Ama sonra aklıma masaüstümdeki "VİLLAKİTABI.doc" isimli küçük simge ve bunun ne kadar baştan çıkarıcı olabileceği geldi.

Chess'in bilgisayarı kilitli değildi ama onun da insanı baştan çıkarabilecek bir simgesi vardı. "SAĞAKAYDIR.doc" ya da onun kadar bariz bir isim değildi, sadece "YeniKitapTaslak2-Temmuz" yazıyordu.

Oturdum.

Tıkladım.

Hiç kendinize, "Hayatın tüm nimetlerine elimi uzatıyor muyum?" diye sordunuz mu?

Derin bir oh çektim.

Bu onun kişisel gelişim kitabıydı; Mari'den ya da evden bahsetmiyordu.

Tanrım, tam bir psikopat gibi davranıyordum. Bilgisayarını kurcalayarak... ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ama bunun bir Chess kitabı olduğu aşikârdı.

Sayfayı aşağı kaydırarak her zamanki cümlelerini –*En yüksek potansiyelinize ulaşıp ulaşmadığınızı kendinize ne sıklıkla soruyorsunuz?*– geçerken omuzlarımın gevşemeye başladığını hissettim.

Kitabımı çalmamıştı. Benim hikâyemi anlatmıyordu.

Sayfayı biraz daha aşağı kaydırdım. Biraz daha *New Age* laf salatası okudum.

Aydınlanma.

Güçlü Yol.

Ruh Temizliği.

Tam sayfayı yeniden yukarı kaydıracaktım ki gözüme bir kelime takıldı.

Emma.

Benim adım değildi elbette ama çok benzediği için durdum.

Ninova

Ve sonra okudum.

Alt tarafı iki paragraftı ama gözlerim sözcüklerin üzerinde gezindikçe midemden yukarı safra ve öfke yükseldiğini hissediyordum.

Elbette, hayatta Güçlü Yol'dan saptığımız ve oraya geri dönemediğimiz zamanlar vardır. Şimdi arkanıza yaslanın, size bir arkadaşım hakkında kısa bir hikâye anlatacağım. Ona Emma diyeceğiz. Emma okulun parlak çocuğuydu. Ailesi kusursuzdu – benimkinin *ne kadar berbat olduğunu bilmeyeniniz yoktur!*– *ve bütüüüün başarı işaretlerini taşıdığını söyleyebileceğimiz bir yetişkinlik hayatı geçirmişti: İyi bir kariyer, güzel bir ev, onu seven bir koca. Peki her şeyin yolunda gitmesine alışkın olan Emma, o üç şeyden ikisini kaybedince ne oldu? Başa çıkamadı. Hayatı tamamen altüst oldu.*

Çünkü Emma aslında hiçbir zaman Güçlü Yol'da ilerlememişti. Sadece onun hayali bir versiyonunu benimsemişti ve bu versiyon onu yüzüstü bıraktığında düpedüz boşluğa düştü. Emma sahip olduğu şeylerin herhangi biri için emek harcamış olsaydı dördüncü bölümde bahsettiğimiz gibi Titanyum Özü olurdu ama harcamamıştı. İşte bu yüzden kendi iyiliğiniz için harcadığınız emekten asla pişman olmayın! Aksi takdirde sonunuz Emma gibi olabilir (benden sonra tekrar edin: Emma. Gibi. Olma).

Sinirden kuduruyor olmama rağmen son cümleyi okuyunca dehşet dolu bir kahkaha attım.

Hasiktir, bu kaltak üstünde "Emma Gibi Olma" yazan tişörtler satacak.

Demek Chess beni böyle görüyordu. Hayatı boyunca hiçbir şey için emek harcamamış ve hayatı altüst olduğunda kendisi de altüst olmuş bir kadın olarak. Demek bu tatilin amacı buydu; beni doğal ortamımda gözlemlemek, lanet olası *kitabı* için Ezik Emily –pardon, *Emma*– hakkında biraz daha anekdot bulmaktı.

Hastalıklı bir merakla daha fazlasını okumak isteyerek aşağı doğru indim.

Ninova

Ama yoktu. Sayfa beyaz bir boşluktan ibaretti. Derken sayfanın sonuna geldim.

İnsanlar Villa Rosato'yu düşündüklerinde –tabii düşünürlerse– akıllarına ilk olarak 1974'te vuku bulan Pierce Sheldon cinayeti gelir.

Bu cümle canımı az önceki paragraflardan daha çok yakmıştı ama bir yandan da baş döndürücü bir rahatlama hissetmiştim. *Haklıydım.* Delirmiyordum. Chess yazıyı bu belgenin içine saklayarak akıllılık etmişti ama biliyordum, biliyordum *işte*, duyduğum hazzın bedeli ağır olsa da gerçekti.

Nefesim kulaklarımda çınlarken okumaya devam ettim. İlk paragrafta temel bilgilerden bahsediyordu; cinayetin hikâyesi, o yaz burada kimlerin olduğu, birbirleriyle bağlantıları. Doğrusu son derece sıkıcıydı, kuru bir anlatımı tarihlerin eşlik ettiği bir dizi madde izliyordu. Henüz tutarlı bir şey yoktu, kitap gibi değildi.

Yine de aşağı kaydırmaya devam ettim ve bir sonraki sayfada iki paragraf gözüme ilişti.

Villa Rosato'da geçirecekleri yazın Noel Gordon'ın müzik kariyerini yeniden canlandırması ve Pierce Sheldon'ı da beraberinde yükselişe geçirmesi gerekiyordu. Yanlarında gelen kadınlar onlara hayran hayran bakmak, ne kadar yetenekli olduklarını söylemek ve "seks, uyuşturucu ve rock'n'roll" denkleminin seks kısmını yerine getirmek için oradaydılar. Her zamanki ilham perisi efsanesi işte, değil mi? Ama tam tersine, bizlere gerçekten ikonik sanat eserleri bırakanlar bu kadınlar oldu: Mari Godwick ve Lara Larchmont. Sizce bu trajik bir ironi mi, yoksa ilahi adalet mi?

Belki de bu sorunun cevabı Lara Larchmont'ın ta kendisindeydi. Aşk acısı çeken herkes eminim ki Aestas'ı *dinlemiştir. Ama albümün son parçası olan "Günbatımı"nın sözlerine bakın. Sıkıcı bir isim, muhteşem bir şarkı ve son nakaratı şöyle:*

Çoktan söndü ışığın/ama hâlâ parladığını sanıyorsun sen

Ninova

Bir zamanlar ne dilbazdın/oysa şimdi eskimiş sözler dökülüyor dilinden

Sen doğduğunu sanırken güneşin/o gitgide denize indi

Ah be adam, bilmez misin?/Göğünü aydınlatan en parlak yıldızlar/göremediklerindi

Kim bilir kaç kere başkalarının göğünde parlak yıldızlar olduk da bizi teleskopsuz göremediler, değil mi? Ve kim bilir kaç kere kendimize yalnızca yeni galaksiler bulmakla kalmayıp süpernovalara dönüştük?

Benimkinden farklı bir yaklaşımdı. Hâlâ bir Chess Kitabı'ydı ve acaba başka türlü yazmayı bilmiyor mu diye merak ettim.

Ama...

Aestas'taki bu nakaratı kaçırmıştım. Mari'ye ve *Lilith Yükseliyor*'a o kadar odaklanmıştım ki Lara'nın yazdıklarını daha derinlemesine incelemek aklıma bile gelmemişti. Oysa Chess, açıkça Noel'e ya da Pierce'e –ya da ikisine birden– atıf yapan bir şarkı bulmuştu. Albümle o yaz olanlar arasında başka hangi bağlantılar vardı?

Bunun da ötesinde, Chess'in ortaya attığı fikir çok *iyiydi*. Olaylara Lara *ve* Mari'yi kapsayacak şekilde uzaktan bakarak benim hiç aklıma gelmeyen bir noktaya parmak basmıştı: İlham perilerinin yaratıcılara dönüşmesine. Okumaya devam etmek istiyordum ama artık sebebi karanlık bir dürtüyü tatmin etmek değildi, sonunu nereye vardıracağını merak ediyordum.

Ama Word belgesi burada bitiyordu.

Bu da beni daha çok sinirlendirdi.

Titreyen bacaklarımın üstünde doğrularak masadan kalktım ve belgede kaldığı yere geri döndükten sonra odadan çıktım. *Ben de sinsilik yapabiliyormuşum*, diye tebrik ettim kendimi, sersem sepelek hâlde olmama rağmen.

Chess benim eziğin teki olduğumu düşünüyordu.

Chess kitap fikrimi çalıyordu.

Ama öte yandan... okuduklarım sahiden hoşuma gitmişti.

Ninova

Yukarı çıkarken titriyordum ve koridordaki aynalardan birinde gördüğüm yüz bana ait gibi bile değildi. Yanaklarımdaki renkli iki yuvarlak dışında tüm kanım çekilmişti ve gözlerim parlıyordu, dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

Üstümü başımı kana bulayıp tek elimi havaya kaldırsam tıpkı *Lilith Yükseliyor*'un kapağındaki Victoria'ya benzerdim. Bu etkileyici, korkutucu görüntü aklıma kazındı.

Mari'nin sayfalarının kalanını nerede bulacağımı artık biliyordum.

Ninova

MARI, 1974 – ORVIETO

Kısa bir aranın ardından yağmurlu hava geri dönmüştü fakat Mari ilk kez bunu dert etmiyordu.

Yatak odasının bir köşesini kendine yazı yeri yapmıştı ve her gün masanın başına oturup yazıyordu. Aşağıda Pierce'le Noel hâlâ ortaya çıkaramadıkları şarkılar hakkında önemsiz tartışmalara girer, Johnnie surat asıp gitarıyla oyalanır, Lara'ysa bütün bunları uzaktan seyrederken Mari yazmaya devam ediyordu.

Çünkü kendi köşesinde Victoria, Somerton Evi ve Peder Colin'le beraberdi, üstelik son perdenin kapanmak üzere olduğunu hissediyordu.

Kararını vermişti, kitabın adını *Lilith Yükseliyor* koyacaktı ve bu adın şömizde nasıl duracağını şimdiden hayal edebiliyordu. Evet, annesine ithafen bu ismi seçmişti ama ele aldığı konular bakımından da son derece uygun bir isimdi: kadınlar, güç, ihanet.

Hayatta kalma savaşı.

Geriye bir tek duyguların şelale olduğu kanlı son kalmıştı, Victoria ona yanlış yapan herkesin içinden geçecekti. Mari bunu bir film sahnesiymişçesine aklında canlandırabiliyordu ama sanki henüz hazır değilmiş gibi yazmayı erteleyip duruyordu.

Yağmur damlaları cama vururken kalemini bırakıp masadan kalktı ve ellerini beline koyarak gerindi. Yine zayıflamaya başlamıştı; öğle yemeklerini unutuyor, bazen akşam yemeklerini bile atlıyordu, şu anda da açtı, midesi guruldayarak ona uzun zamandır bir şey yemediğini hatırlattı.

Mari aşağıdan hızlıca bir sandviç kapıp kimseyle karşılaşmadan masasına geri dönebileceğini umuyordu ama hole indiğinde Johnnie'yi orada görünce ürktü.

Johnnie sanki onu bekliyormuş gibi orada oyalanıyordu ve Mari hafif bir şaşkınlıkla ona gülümsedi.

Ninova

"Selam, Johnnie," dediğinde Johnnie gergin adımlarla yanına yaklaştı.

"Ben de aşağı inmeni bekliyordum. Artık seni hiç göremiyorum."

"Çalışıyordum," dedi Mari üst katı işaret ederek. Johnnie başıyla onayladı, hareketleri fazla sarsaktı.

Mari tam da bu yüzden son bir haftadır ondan uzak duruyordu. Son zamanlarda hep uyuşturucu etkisindeydi ve Mari bunu hem sıkıcı hem de sinir bozucu buluyordu. Ara sıra Pierce'e ses çıkarmaması diğerlerine de çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu ve şimdi tek istediği, Johnnie'yi hızlıca atlatarak öğle yemeğini alıp işinin başına geri dönmekti.

Ama Johnnie yolunu kapatıyordu, koyu renkli nemli gözlerinde âdeta yalvaran bir bakış vardı. "Son birkaç haftadır seni gerçekten çok özledim," dedi ve bunu o kadar hüzünlü söyledi ki Mari'nin içi sızladı. Aklına göl kenarında geçirdikleri gün geldi, kendisine ilgi duyan bir oğlanla vakit geçirmek nasıl da hoşuna gitmişti.

"Johnnie," dedi koluna dokunarak. Aslında bunu tamamen dostane bir tavırla yapmıştı ama Johnnie fırsatı değerlendirdi.

Öne atıldığı gibi dudaklarını Mari'nin dudaklarına yapıştırdı.

Sarsak bir öpücüktü, hatta öpücükten ziyade dudak birleştirme sayılırdı ve Mari o kadar gafil avlanmıştı ki bir an için devam etmesine izin verdi.

Ama son derece tuhaf bir deneyimdi, sanki küçük kardeşini öpüyormuş gibi hissediyordu, nitekim ellerini Johnnie'nin yanaklarına koyarak kendini geri çekti.

"Johnnie," dedi yumuşak bir sesle. Johnnie'nin ona buruk bir gülümsemeyle bakıp mahcup olmuşçasına omuz silkmesini bekliyordu. *Denemeye değerdi,* diyecekti ve sonra gülüp geçeceklerdi. Johnnie belki biraz utanırdı ama yaptığından da pişman olmazdı.

Ninova

Mari bunları zihninde o kadar net canlandırmıştı ki Johnnie'nin ifadesi sertleşip de onu bileklerinden tutunca kafası karıştı.

"Evet," dedi Johnnie dudak bükerek. "*Johnnie.*"

Sesinde çirkin bir alay vardı, derken Mari'yi itti ve Mari şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Noel'le kırıştırabiliyorsun, kız kardeşini becermesine ve karısını intihara sürüklemesine rağmen Pierce'le evlenmeyi düşünebiliyorsun ama bana gelince *Johnnie*, öyle mi? Noel benim için ne demişti? Ah, doğru. *Biraz eziktir.*"

"Öyle de—" diyecek oldu ama Johnnie başını salladı.

"Yoo, sakın öyle olmadığını söyleme. Gözlerim gayet net görebiliyor, değil mi?"

Sinirle muhtemelen Pierce'in orada olduğu evin ön tarafını işaret etti. "*O herif* sana bok gibi davranmasına rağmen onu terk etmeye cesaretin yok çünkü terk edersen her şeyin bir hiç uğruna olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın, öyle değil mi? Ciğeri beş para etmez biri için hem kendi ailene *hem de* onun masum karısına haksızlık ettiğini kabul etmek zorunda kalacaksın."

Öfkeyle savrulan bu sözcükler Johnnie'nin ağzından birbiri ardına dökülüyor, her biri Mari'nin ruhuna iğne gibi batıyordu. Mari sevdiğini sandığı, anladığını sandığı bu adama bakarken onu aslında hiç tanımadığını fark etti.

En kötüsüyse haklı olmasıydı. Evet, gururu incinmişti ve bu yüzden pislik yapıyordu ama hiç de haksız değildi.

Mari'nin kaderi Pierce'inkiyle birlikte yazılmıştı. Artık geri dönüşü yoktu, tek çaresi kaderini yaşamaktı. Ve bundan her ne kadar nefret etse de –Tanrı aşkına, bazen delicesine nefret ediyordu– Pierce'i seviyordu.

Her zaman da sevecekti.

O anda mutfaktan bir ses geldi ve Mari dönüp baktığında Elena'nın onları izlediğini gördü. Elena izlemiyormuş gibi yaparak bakışlarını boşalttığı alışveriş torbalarına çevirdi ama yanakları kızarmıştı, elleri titriyordu.

Ninova

Tepedeki yozlaşmış rock yıldızları hakkında kasabalılara anlatılacak bir hikâye daha çıkmıştı.

"Johnnie," dedi Mari ellerini ona doğru uzatarak. "Lütfen böyle yapma."

Johnnie tek eliyle sinirli sinirli ağzını sildi, Mari'den uzaklaştı, sonra aynı hızla üstüne yürüdü, gözü dönmüş gibiydi. Mari bir adım geri çekildi.

Johnnie'yi hep sevimli bulmuştu, hatta biraz da çekici, o çocuksu. Uyuşturucu yüzünden mi böyle olmuştu bilmiyordu ama şu anda, şaşkınlıkla, aslında ondan korktuğunu fark etti.

"Seninkini soruşturdum. Memleketten arkadaşları aradım, meğer içlerinden biri karısını tanıyormuş."

Mari bunu duymayı hiç beklemediğinden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Frances'i mi?"

Johnnie başıyla onayladı ve az önceki gibi öfkeyle ağzını sildi. "Evet. Arkadaşım Tom, Franny'nin erkek kardeşiyle aynı okula gitmiş. Franny'yi o kadar iyi tanımıyormuş ama tatlı kız olduğunu söyledi. Ailesini çok severmiş ve mutlu bir hayatı olabilirmiş. Ama bir gece birkaç arkadaşıyla birlikte Londra'ya bir şarkıcıyı dinlemeye gitmişler."

Mari'nin yüreği hop etti. Bu hikâyeyi biliyordu. Pierce ona kendi versiyonunu anlatmıştı: Franny, Soho'da bir kulübe gitmek için hayatında ilk defa ailesine yalan söylemişti. O gece Pierce çalıyordu. Franny'yi ön sırada görmüştü; kızcağız çok fazla makyaj yapmıştı ve üstünde muhtemelen bir arkadaşından ödünç aldığı için ona bol gelen bir elbise vardı. Pierce çok güzel göründüğünü düşünmüştü.

Çok üzgün.

Mari hiç istemese de bu anı binlerce kez aklında canlandırmış, konserden sonra Pierce'in, tıpkı ona yaptığı gibi Franny'nin yüzünü de avuçlarının arasına alıp almadığını merak etmişti.

Seni tanımadan bunca yıl nasıl yaşadım?

"Sonrasında Franny bir daha okula dönmemiş. Ailesi delirmiş tabii, sağa sola haber salmışlar ama Franny çoktan o kalleşle kaçmış. İskoçya'da evlenmişler, sonra da hamile kalmış. Peki bizim kalleş başka biriyle tanıştığı anda ne yapmış sence? Franny'ye sıkıcı olduğunu, artık evli olmak istemediğini, özgür olmak istediği söyleyip basmış gitmiş. *Franny'nin* de özgür olmasını istediğini söylemiş. Eh, artık özgür sayılır, öyle değil mi? Onu aslında hiç sevmemiş bir piç kurusuna inanacak kadar aptal olduğundan hayatı karardı."

Mari başını salladı ama o bir şey diyemeden Pierce birdenbire kapıda beliriverdi, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

"Franny'yle ilgili ne dedin sen?"

Johnnie hızla arkasına dönerken Pierce de hole girdi, Mari'nin daha önce hiç görmediği kadar sinirliydi.

"Duydun işte!" diye bağırdı Johnnie. "Siktiğimin gitarını çalabiliyorsun diye kendini Tanrı'nın lütfu sanıyorsun ama tek bildiğin her şeyin içine sıçmak. Karının hayatının içine sıçtın, Mari'yle Lara'nın hayatının içine sıçıyorsun, *benimkinin* içine sıçıyorsun. Gittin Noel'e *uyumsuz* olduğumu söyledin. Duymam sandın, değil mi? Muhtemelen burada olduğumu bile unutmuşsundur. Bu nasıl bir kendini beğenmişliktir?"

Johnnie tek eliyle burnunu sildi, Pierce'e dik dik bakarken âdeta zangır zangır titriyordu.

"Avam bir torbacının bildiği üç boktan akortla albümün havasını sikmesini istememiş olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?" dedi Pierce. Bunu duyan Johnnie başını geriye atarak güldü.

"Konuşana da bakın hele. Her gün kapıma gelip daha fazlasını isterken iyiydi, şimdi *avam torbacı* mı oldum? Eh, bu avama hâlâ on papel borçlusun, sik kafalı. Aslında sana bedava vermeye başlamalıyım, belki o zaman öteki tarafı boylarsın. Gidince hanımına benden selam söyle, olur mu?"

Ninova

Pierce'in yüzü şimdi kireç gibiydi, derken Johnnie'nin üstüne doğru koşmaya başladı, Johnnie de sıktığı yumruğunu havaya kaldırmıştı, tam o anda Mari tiz bir çığlık kopardı.

"Kesin şunu! İkiniz de durun!"

Pierce, Johnnie'nin yakasına yapıştığı anda Johnnie yumruğunu Pierce'in çenesine indirdi, çıkan o iğrenç, ıslak ses Mari'nin midesini bulandırdı.

Elena'nın mutfaktan Noel'e bağırdığını duyabiliyordu, Lara da üstünde pijamalarıyla üst kattan koşarak geldi, rengi atmıştı.

"Mari, ne ol—"

"Pierce, dur!" diye bağırdı yeniden Mari, Pierce'i omzundan tutmaya çalıştı ama Pierce hızla arkasına dönünce Mari paldır küldür yere kapaklandı. Johnnie'nin gürlediğini duydu, peşi sıra bir küt sesi daha yankılandı ve sonra nihayet Noel –Mari onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti– çıkagelip şaşırtıcı bir güçle Johnnie'yi Pierce'in üstünden aldı.

"İkiniz de kendinize gelin!" diye bağırırken her zamanki miskin cazibesinden eser yoktu; aksine, ailesinin İngiltere'nin neredeyse yarısına sahip olmasından kaynaklı doğuştan gelen bir otoriteyle konuşmuştu.

Johnnie'nin spor ayakkabıları taş zeminde kayarken Pierce dizlerinin üstünde nefes nefeseydi, dudağının kenarından kan damlıyordu. Birbirlerine ters ters bakıyorlardı ama hamle yapan yoktu ve Noel bir müddet sonra Johnnie'nin yakasını bıraktı.

Pierce ayağa kalktı ve dudağındaki kanı silerek üst kattın yolunu tuttu. Kan yanağında kıpkırmızı bir iz bırakmıştı ama Pierce bunu önemsemeden basamakları ikişer ikişer çıktı. "Sıçarım böyle işe," dediğini duydu Mari. "Bu lanet yerden *bıktım usandım.*"

"Git o zaman!" diye bağırdı arkasından Noel ve Mari'nin midesi kasıldı.

Ninova

Hayır. Şimdi gidemezlerdi. Kitabı bitirmesine ramak kalmışken olmazdı. Ya bu evden ayrıldığı anda Victoria'nın sesi yine kesilirse ne olurdu?

Bunun olmasına izin veremezdi. Şimdi olmazdı, bu kadar *yaklaşmışken* olmazdı.

Yatak odasına girdiğinde Pierce'in öfkeyle gardıroptan eşyalarını alıp yatağın üstüne fırlattığını gördü.

Pierce geldiğini duyunca başını çevirip ona baktı, mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. "O şerefsiz kim olduğunu sanıyor da Franny hakkında konuşabiliyor?" diye sordu ama cevap beklemedi. "Sanki bir bok biliyormuş gibi. Hiçbiri bir bok bilmiyor. Ben o kızı *sevdim*, tamam mı? Ölmesini ister miydim hiç? Ben sadece onun" –yatağın üstüne bir gömlek daha attı– "ailesinin ona layık gördüğü o sıkıcı hayatı yaşamamasını istedim. Bunu bensiz yapabilmeliydi, yapamaması benim suçum değil."

Mari'nin ağzı kurumuştu, elleri titriyordu, yavaşça Pierce'in yanına yaklaşıp ellerini sırtına koydu. Pierce yanıyordu, avuçlarının altındaki teni cayır cayırdı ve Mari'nin aklına yine Billy'yi kucağında uyuttuğu o uzun gece geldi.

"Sakin ol," dedi Pierce'e ama Pierce başını sallayıp şifonyeri işaret etti.

"Topla eşyalarını hemen. Bu tımarhanede bir gece daha geçirmeyeceğiz."

Mari'nin bakışları masanın üstünde açık duran defterine kaydı. "Aptal olma," dedi Pierce'e, sakin sakin konuşmaya çalışarak. "Burada iki hafta daha kalmamız gerek. Yeni bilet alacak paramız yok."

Eşyalarını bir bavula tıkıştırmaya başlayan Pierce, "Umurumda değil," deyince Mari istemsiz bir kahkaha attı.

"*Senin* umurunda olmaz tabii, zaten hiç olmadı. Böyle şeyleri düşünmesi gereken kişi *benim*, değil mi? Babamı arayıp bize yardım etmesi için yalvarmamı istiyorsundur şimdi."

Ninova

Pierce durdu, sonra nefes nefese arkasına döndü. "Babandan para istemek zorunda kalman her seferinde canımı sıkıyor–"

"Ama kendi paranı kazanacak kadar değil. Ayrıca Tanrı korusun, koskoca Pierce Sheldon kendi ailesinin önünde diz çökecek kadar alçalamaz da."

Pierce titreyen elinin işaret parmağını Mari'ye doğrulttu. "*O herif* yüzünden gitmek istemiyorsun."

Şimdi elini indirmiş, yeri, alt katı işaret ediyordu ve Mari en yakınındaki şeyi, Pierce'in ceketlerinden birini alıp ona fırlattı.

"Tabii canım, benim tek derdim başka bir adam ve başka bir sik *olabilir* zaten!" diye bağırdı. Noel'i mi, yoksa Johnnie'yi mi, yoksa ikisini birden mi kastettiğini bilmiyordu ama onlardan biri için kalmak istediği fikri o kadar saçmaydı ki sinirden bunu umursamadı bile. "Çünkü bir kız başka neden cebinde beş para yokken İtalya'da yollara düşmek istemesin, değil mi? Burada sahiden *mutlu* olmam kimin umurunda? Sahiden *çalışıyor* olmam kimin umurunda? Gerçi sen onu da fark etmedin. Sormadın bile. *Umursamadın.*"

Pierce olduğu yerde durmuş, Mari'ye öylece bakıyordu; yüzündeki şaşkınlık neredeyse komikti.

Biri kafasına bir tane patlatmış gibi görünüyor, diye düşündü Mari, diğer yandan da bunu kendisinin yapmış olmasını diliyordu.

"Ciddi ciddi gitmiyorsun yani," dedi Pierce ve Mari kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Gitmiyorum. Sen istersen gidebilirsin ama ben gitmeyeceğim."

Pierce tüm ağırlığıyla yatağın kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı ve derin bir iç çekti. Nihayet başını kaldırıp Mari'ye baktığında gözleri yaşlıydı ama gülümsemeye çalışıyordu.

"O zaman ben de gitmiyorum," dedi ve evrenin bir yerinde kaderi sonsuza dek mühürlendi.

Sonunda John Dorchester'ın makûs kaderini belirleyen Elena Bianchi'nin ifadesi olmuştu. O yaz boyunca Villa Rosato'da hizmetçilik yapan genç kız, ev sakinleri arasında yaşanan gerginliklere ve dramalara onların fark ettiğinden çok daha fazla şahit olmuştu. Toplam üç gün boyunca tanık kürsüsünde oturan Elena'nın ifadesi mahkemeyi –ve tüm dünyayı– âdeta şaşkına çevirmişti. Sayesinde yalnızca Noel Gordon'ın Lara Larchmont'ı hamile bıraktığı değil, Lara'nın daha önce merhum Pierce Sheldon'la kısa süreli bir ilişki yaşadığı da ortaya çıkmıştı. Elena ayrıca sarhoşken söylenen kötü sözleri, durduk yere çıkan ufak tefek tartışmaları ve hepsinden önemlisi, Johnnie'yle Mari'yi tutkuyla sarılırken gördükten sonra Johnnie'yle Pierce arasında patlak veren fiziksel kavgayı da tek tek anlatmıştı.

Bu son olay, o yaz yaşanan her şeyin aslında tamamen seksle alakalı olduğu inancını alevlendirmişti elbette. Söylentiler mahkemeden sonra başlamış, bir daha da ardı arkası kesilmemişti. Mari, Johnnie'yle yasak aşk yaşıyordu; hayır, aslında hem Noel'le hem de Johnnie'yle yatıyordu – ya da daha da kepazesi, yoksa Mari, Pierce'le Noel'in yattığını mı öğrenmişti?

Belki de ortada, karşı tarafın avukatı Elena'yı durduramadan Elena'nın üstü kapalı ima ettiği gibi, yatak ve eş değiştirip durdukları daha sapkın bir durum vardı – Orvieto'nun eteklerindeki sakin Orta Çağ kasabasında bir seks partisi vuku buluyordu.

Her hareketlerinin izlenmesine ve mercek altına alınmasına alışkın bu beş kişinin, nihayetinde vahşi bir cinayetin işlenmesine zemin hazırlayan bütün özel anları hafızasına kaydeden sivili unutmaları ne ironik bir durumdu.

Elena da kısa şöhretinin keyfini sürdü. Bir müddet modellik yaptıktan sonra İtalyan bir plak şirketinin yöneticisinin oğlu Giancarlo Ricci'yle evlendi ancak seksenlerin ortasında, genç yaşta vefat etti.

Böylesine korkunç bir olayın sonucunda Elena Bianchi'nin yaşam koşullarının tartışmasız biçimde iyileşmesi kesinlikle büyük bir ironiydi.

Bu durumdan vicdan azabı duymuşsa bile hiç dile getirmedi. Aksine, 29 Temmuz 1974'te yaşananları gayet normal karşılamış gibi görünüyordu.

Dava görüldükten bir yıl sonra Elena'ya mahkemenin kararını doğru bulup bulmadığını sorduklarında, tam da bir İtalyan'a yakışır şekilde cevap verdi: *Errano tutti pazzi.*

"Onların hepsi deli."

—*Rock Yıldızı, Yazar ve Öldürülen Müzisyen: Bir Acayip Villa Rosato Efsanesi*, A. Burton, longformcrime.net

MARI, 1974 – ORVIETO

Mari o temmuz akşamı *Lilith Yükseliyor*'u bitirmek için masanın başına oturduğunda bunun Villa Rosato'daki son gecesi olacağını bilmiyordu. Havada herhangi bir işaret, yaklaşmakta olan belaya dair herhangi bir uyarı yoktu.

O son gün aslında villada geçirdiği en güzel günlerden biri olmuştu. Noel kendini St. Patrick Kuyusu'na atacağını söyleyerek şehre gitmişti. Kılık değiştirmemesine bakılacak olursa kendini sergileyerek yerel halkın beğenisini toplamayı amaçlıyordu. Pierce günün çoğunu alt kattaki misafir odasında şarkı yazarak geçirmişti. Lara odasında gitar çalıyordu ve Johnnie de kendini mümkün olan en şuursuz duruma sokmaya kararlı olsa bile hiç değilse artık sakindi. Artık Pierce'e kötü kötü bakışlar atmıyor, tartışma çıkarmıyordu.

Neticede güzel bir gündü ve ileride Mari bundan dolayı mutlu olacaktı.

Fırtına başladığında saat gece yarısını geçmişti ve Mari hâlâ masasında, mum ışığında çalışıyordu. Koridordan sesler geldiğini duydu ama ilkin aldırış etmedi, hikâyesinin sonunu getirmeye kararlıydı.

Victoria eve uzun uzun bakarken ansızın farkına vardı. Bunca zamandır Colin'in onu karanlığa sürüklediğini sanıyordu ama karanlık en başından beri hep orada, içindeydi. Bu yüzden evi seviyordu ve ev de onu sevmişti. Bu yüzden şimdi buradaydı: hem kendi sonunu getirmek hem de kendini kurtarmak için.

İleriye doğru bir adım attı, çimler–

"Bu konuda benim de söz hakkım var!"

Pierce'in alt kattan gelen bağırtısı Mari'yi yerinden sıçratarak onu yarattığı dünyadan çekip almış, içinde yaşadığı dünyaya geri fırlatmıştı.

Eğer yine Johnnie'yle kavga ediyorlarsa...

Ninova

Ama Pierce'e karşılık veren Johnnie değildi.

Mari üvey kardeşinin, "Pierce, sarhoşsun," dediğini duydu, sesi bitkindi ve Mari yazmayı bırakarak konuşulanlara kulak kesildi.

"Beni dinlemiyorsun," diye devam etti Pierce. "Hepimizin... hepimizin mutlu olabileceğini anlamıyorsun, Lara. Ne kadar *mutluyduk*, hatırlasana. Billy'yi kaybetmeden önce."

Oğlunun adını duyunca yerinden kalktı ve merdivenin yarısına kadar indiğinde Lara'yla Pierce'i holde, kapının yakınında dururken gördü. Lara öncesinde gitar çalıyordu ve gitarı hâlâ elindeydi; tek eliyle gevşekçe sapından tutmuş, gövdesini bacağına yaslamıştı.

"Yeter," dedi Pierce'e, "git yat. Sabah konuşuruz."

Gök gürültüsü evi sarsarken Lara, Pierce'in yanından geçip gitmeye çalıştı ama Pierce onu omzundan tutarak durdurdu. Gitar şaşırtıcı derecede yüksek bir sesle yere düştü fakat Lara bakışlarını ona çevirdiyse de gitarı yerden almak için Pierce'in elinden kurtulmaya çalışmadı.

"Dün gece Frances'in annesiyle konuştuğumu biliyor muydun? Teddy'yi bana vermeyecekmiş. Gerekirse... gerekirse mahkemeye başvuracaklarmış ve masrafları da babam –kendi lanet olası *babam*– karşılayacakmış. Torunu benim ona verebileceğimden daha iyi, daha 'istikrarlı' bir hayatı hak ediyormuş."

Mari bunu bilmiyordu. Pierce sabahtan beri durgundu ama sebebinin Frances'in ailesinin oğlunu ondan almaya karar vermesi olduğunu bilmiyordu.

Ama orada durmuş, Pierce'in hıçkıra hıçkıra ağlayarak Lara'yı karnındaki çocuğu doğurmaya ikna etmeye çalışmasını izlerken onları suçlayamadı.

Onu sıkı sıkı sarmalayıp korumalılar, diye düşündü. *Bizim Billy'yi koruduğumuzdan daha iyi korumalılar.*

O kadar yoksul olmasalardı, Pierce oğlunu hastaneye götürmesine izin vermiş olsaydı...

"Üzgünüm," dedi Lara uzanıp Pierce'in saçlarını okşayarak. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama Teddy'nin yerini benim bebeğimle dolduramazsın. Billy'nin yerini benim bebeğimle dolduramazsın."

Mari araya girme ihtiyacıyla yanlarına gidecekken Pierce, "Ama o *benim* de bebeğim olabilir, Lara. Ve bu da bu konuda söz hakkım olduğu anlamına gelir," dedi.

Zaman yavaşladı ve Mari, Lara'nın nihayet Pierce'in omzunun üstünden onu fark ettiğini gördü. Lara'nın yüzündeki keder az önce duyduğu şeyin gerçek olduğunu söylüyordu.

Ya da en azından gerçek olabileceğini – gerçi bu da en az gerçek olması kadar kötü değil miydi?

Pierce, Lara'nın bakışlarını takip ederek arkasına baktı ve Mari'yi gördü.

Yüzü buruşurken bir elini ona doğru uzattı. "Bebeğim, buraya gel."

Mari'nin aklına haftalar önceki o gece geldi: bir başka fırtına, bir başka uzatılan el, nihayet Pierce'in dünyasında yaşayabileceğini düşünmesi...

Ama artık o dünyanın parçası olmak istemiyordu, şu anda yaşanan hiçbir şeyin parçası olmak istemiyordu. Başını iki yana salladı ve çığlık atmamak için titreyen elini ağzına kapadı.

"Söz vermiştin," dedi sonunda ama muhatabı Pierce değil, Lara'ydı. "Bir daha olmayacağına *söz vermiştin*."

"Mari," dedi Lara, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Holdeki pencerenin ardında şimşek çakmasıyla Mari irkildi.

"Her şey düzelebilir," diyordu Pierce. "Ben her şeyi düzeltebilirim."

İleriye doğru bir adım attı, daha doğrusu yalpaladı ve Mari olanları âdeta ağır çekimde izledi: Pierce'in çıplak ayağı Lara'nın gitarının boğazına denk geldi, sendelerken ayak parmakları kıvrıldı ve sonra korkunç bir çatırtı sesi yankılandı. Ahşabın kırılma sesiydi bu, kıymıklar koyu renkli döşeme tahtalarının

Ninova

üstüne bembeyaz saçılmıştı. Tellerden itiraz babında tıngırtılar yükselse de artık çok geçti, gitar parçalanmıştı.

Mari dehşet içinde Lara'ya baktı.

Üvey kardeşinin yüzünde binbir çeşit ifade görmüştü ama bu seferkini ilk kez görüyordu. Tam olarak üzüntü sayılmazdı. Bundan daha derin bir şeydi. Hayvansıydı, ilkeldi ve Mari, Lara'yı salonda, göl kenarında, küvetin ucunda otururken düşündü. Bu anların hepsinde gitarı yanındaydı. Mari, Lara'yı her zaman sevmediğini biliyordu ama Lara o gitarı hep sevmişti ve onunla bir şeyler yapıyordu.

Değerli bir şeyler. Kendi namına bir şeyler.

Ama şimdi, tıpkı Lara'nın birçok hayali gibi –Mari'nin birçok hayali gibi– Pierce'in ayakları altında paramparça olmuştu.

Yine de Mari, Lara'nın Pierce'i affedebileceğini düşünüyordu. Ne de olsa aptalca bir kazaydı, Pierce bilerek yapmamıştı. Sarhoş ve yorgundu, herkesin morali bozuktu ve Mari diğer bütün konularda olduğu gibi onu bu konuda da bağışlayabilirdi.

Ama sonra Pierce kahkaha attı.

Tiz bir sesti, gürültülü ve kulak tırmalayıcıydı ve Mari ne olduğunu anlamadan harekete geçti.

"Dur!" diye bağırdı merdiveni koşarak inerken, yanına varınca Pierce'i göğsünden sertçe itti.

Amaçladığından daha sert itmişti ama yeterince de sert değildi, o anda yüreğini ele geçiren öfkeyi dindirecek kadar sert değildi.

Pierce yine tökezledi, bakışları Mari'yi buldu, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle geriye doğru devrildi ve Mari, kafasını taş zemine çarptığında çıkan sesi yaşadığı müddetçe unutmayacaktı.

Durumun vahametini hemen anladı. Pierce sersem hâlde yerde yatıyordu, eli içgüdüsel olarak başının arkasına gitti ama sonra sanki görünmez bir güç kolunu tutmuş gibi aniden

duruverdi, o güzelim mavi gözleri kaydı ve vücudu şiddetle sarsılmaya başladı.

Mari, "Aman Tanrım, aman *Tanrım*," diye bağırdığını duydu Lara'nın ve sadece bitmesini istedi, Pierce'in böyle sesler çıkarmayı kesmesini, böyle sarsılmayı bırakmasını...

Sokak kapısının yanındaki kaidenin üstünde duran bir heykel vardı. Çıplak ve kaslı bir adamın elinde arp tuttuğu, tamamen taştan yapılma, ağır bir şeydi. Mari o heykeli aldı, ağırlığını tarttı, oysa uzaktan baktığında onu kaldırmak gözüne neredeyse imkânsız görünmüştü.

Ama imkânsız değildi.

Yere indirdi.

Lara yerde inim inim inlese de Mari kendini durduramıyordu.

Heykeli defalarca kez kaldırıp indirirken cebinde taşlarla göle yürüyen Frances'i gördü, bu iğrenç üçgenin içinde sıkışıp kalmış Lara'yla kendisini gördü, nefes almaya çalışan Billy'yi gördü, *O iyi olacak, endişelenmeyi bırak artık*, diyordu Pierce ama Billy iyi değildi, bir daha asla iyi olmayacaktı, Pierce'in söylediği hiçbir şey gerçek olmamıştı.

Ona verdiği hiçbir sözü tutmamıştı.

Heykel çatladı ama o zamana kadar Pierce hareket etmeyi kesmişti ve Mari öylesine nefes nefese kalmıştı ki sesi kulağa hıçkırıyormuş gibi geliyordu.

Derken gerçekten de hıçkırdığını fark etti, gözyaşları ve kan yanaklarında birbirine karışmıştı.

Lara hâlâ yerde çömeliyordu, yüzü kireç gibiydi, gözleri kocaman olmuştu, başını kaldırıp Mari'ye baktığında yüzünde huşuya benzer bir ifade vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğunda Mari bizli konuşmasına delicesine sevindi.

İkisi orada öylece dikilirken Mari evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Noel yoktu elbette ama Johnnie...

Sahi, Johnnie neredeydi?

Ninova

Onu kendinden geçmiş hâlde kanepede buldular, uyuşturucunun etkisiyle derin uykudaydı ve Mari bundan sonra neler olacağını anladı. Johnnie'nin neden orada olduğunu anladı.

O kaçınılmaz, diye düşünmüştü rüyasında Pierce ve Mari sahiden de kaçınılmazdı.

Tıpkı bu durum gibi.

Johnnie'nin üstünü başını Pierce'in kanına buladılar, sonra Mari heykeli daha küçük parçalara ayırıp kanlı parçaları Johnnie'nin ayaklarının dibine bıraktı, ardından Lara'yla üst kata çıktılar.

Mari'nin eli hâlâ kanla kaplıydı ama Lara aldırış etmeden o eli tuttu ve sessizlik içinde banyoya gittiler.

Mari küvetin musluğunu açtı, Lara da elbisesinin fermuarını indirdi, kırmızı çiçekli siyah elbisesiydi bu, geçen sefer İtalya'ya geldiklerinde aldığı.

Pierce o çiçeklerin kan lekesine benzediğini söylemişti ama yanılmıştı. Mari yanıldığını artık biliyordu çünkü kanı elbisenin her yerine bulaşmıştı, koyu renkli ve yoğundu, o kıpkırmızı gelinciklere hiç benzemiyordu.

Mari geriye bir damla bile kan kalmayana kadar güzelce yıkandı.

Ne tuhaftır ki endişeli değildi. Lara yanındaydı, o da Lara'nın yanındaydı. Johnnie'yle Pierce daha birkaç gün önce kavga etmişlerdi. Johnnie baygındı, Johnnie'nin üstü başı kan içindeydi, kırık heykel Johnnie'nin yanındaydı.

Mari bundan paçayı yırtacaktı, biliyordu.

Ama bilmediği, o zamanlar bilemeyeceği şey, hiçbir zaman şüpheli olarak görülmese bile paçayı yırtmak diye bir şeyin olmadığıydı.

Öyle bir şey yoktu.

Fakat o gece üstüne temiz kıyafetler giydi ve odasına dönüp kapısını kapadı. Yağmur şiddetlenmişti ama Mari, Victoria

Somerton Evi'nde kanlı intikamını alırken yağmurun sesini duymadı bile.

Yazmayı bitirdiğinde güneş doğuyordu. Dışarıda yeni günün ilk ışıkları, dün geceki fırtınadan kalma bulutları kovalayarak gökyüzünü aydınlığa boğuyordu.

Son, diye yazdığı sırada sokak kapısı açıldı ve bir müddet sonra Noel'in çığlıkları evde yankılandı.

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün odamdan çıkmadım. Chess'e iyi hissetmediğimi söyledim, o da hiç sorgulamadan kabul etti.

Oysa bedenim iyiydi. Ansızın yorgun düşen aslında ruhumdu. Sebebi Chess'in hakkımda yazdıkları mıydı, yalanları mıydı, yoksa Mari'nin yazdığı son bölümün etkisinden mi çıkamamıştım bilmiyordum ama Chess'in karşısına geçip her şey normalmiş gibi davranacak takatim yoktu.

Bu yüzden yatağıma uzanmış, telefonumdan *Aestas*'ı dinliyor ve Mari'nin itirafını tekrar tekrar okuyordum.

Romana kafa yorduğum kadar albüme yormayarak aptallık etmiştim. Belki kendim de yazar olduğumdan kendimi Mari'ye daha yakın hissetmiştim ya da belki de internette Lara'yı kısaca araştırdığımda onda bir iticilik gördüğümdendi.

O aydınlık gülüşü bana Chess'i hatırlatmıştı.

Ama bu hem Lara'ya hem de Mari'ye haksızlıktı. O yaz villaya en iyi ihtimalle ilham perisi, en kötü ihtimalle beleşçi olarak gelmişlerdi çünkü hayatlarındaki erkekler onları öyle görüyorlardı. Ancak öyle *görebilirlerdi.*

Oysa onlar neler başarmışlardı.

Yani *Aestas* –ve Lara– bu hikâyede aynı derecede önem taşıyordu ve sırf bu yüzden bile olsa onu hem okumam hem de dinlemem gerekiyordu. Lara'nın şarkı sözlerinde daha fazla

Ninova

ipucu, o yaz gerçekte ne yaşandığına dair en ufak bir ima bulmak için yanıp tutuşuyordum.

Müziği mercek altına almak daha zordu; dili daha metaforik ve ağdalıydı, bağlantılar daha belirsizdi fakat sanırım birkaç tane bulmuştum.

Albümün açılış şarkısı "Altın Zincir"in Pierce, Mari ve Lara'nın çarpık ilişkisi hakkında olduğu su götürmezdi ve "Gece Kuşu" da Mari'yi anlatıyor gibiydi. Chess, Lara'nın "Günbatımı"nı Noel'e ya da Pierce'e ya da ikisine birden yazdığını çoktan tespit etmişti.

Ama ben bundan daha fazlasını istiyordum. *Lilith Yükseliyor*'da korku vardı, kan vardı; Victoria, Colin'in kalbini hakikaten yerinden söküp almıştı ve şimdi hepsi çok mantıklı geliyordu. Mari, Pierce hakkındaki gerçekleri, kendisinin ne yaptığını anlatamamıştı, bu yüzden kendi yerine Victoria'yı konuşturmuştu.

Lara da aynı şeyi şarkılarında yapmış mıydı? Ya da yapar mıydı? Elimde sadece Mari'nin hikâyesi, onun bakış açısı vardı. Ancak hikâyeler onları kimin anlattığına göre değişirdi.

Chess'in beni nasıl gördüğüne bakın. Taslağında bahsettiği versiyonumu tanımıyordum ama bu doğru olmadığı anlamına gelmezdi, öyle değil mi? Sadece Chess'in bakış açısıydı. Neticede ben de onu dünyanın geri kalanından farklı görüyordum.

Albüm bittiğinde başa sardım, sonra müzik uygulamasının Hepsini Tekrarla tuşuna basarak *Aestas*'ı döngüye aldım.

"Partideki Son Kişi"de geçen, *Kapıdan çıkıp gitmeni izliyorum/ müzik bangır bangır ama senin gözlerin hüzün dolu/sen de beni özlüyor musun?/Tanıdığımız hayaletler peşine düşüyor mu?* cümlelerinde bir şeyler olabileceğini düşünüyordum.

Bu sözleri not defterime yazarken boştaki elimin parmaklarını esnettim, nabzım deli gibi atıyordu. Bunları birine anlatmak istediğimi fark ettim. Notlarımızı karşılaştırmak, Mari'nin sayfalarında bulduklarımı paylaşmak, Villa Rosato'da işlenen

Ninova

cinayetin hikâyesinin insanların bildiğinden çok daha derin olduğunu anlatmak istiyordum.

Ama asıl boktan olan şey bunu *herhangi birine* anlatmak istememdi.

Belirli birine anlatmak istiyordum.

Chess'e anlatmak istiyordum.

Bunca şeyden sonra bile.

Beni, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayacak tek kişi oydu. Başka bağlantılar da kurar, hikâyeye farklı açılardan bakardı.

Elinden alır, diye hatırlattı beynimin bir başka kısmı. *Bu hikâye senin. Eğer onaylatabilirsen keyifli bir gizem romanı için hepi topu on bin dolarlık ödeme almakla kalmayacaksın, aynı zamanda bu sayfalar sayesinde yedi haneli bir avans da alacaksın. Avukatının ücretini ödeyebileceksin. Hatta kendine daha iyi, daha ürkütücü avukatlar tutacaksın* ve böylece *paranın her kuruşu sonsuza kadar cebinde kalacak.*

Bu yüzden içimdeki bu aptal, çocukça dürtüyü, en yakın arkadaşıma koşup bütün sırlarımı dökme arzusunu bastırdım. *Aestas*'ı dinlemeye devam ederek notlar aldım ve daha sonra uyuyup rüya gördüm, rüyamda kan ve çığlıklar vardı, dahası Chess de oradaydı; her nasılsa hep oradaydı.

Ondan sonsuza dek kaçamazdım, bu yüzden ertesi sabah Mari'nin sayfalarını öncekinden bile daha iyi saklayıp aşağı indim.

Chess'le yüzleşmeye karar vermiştim. Ona ne bulduğumu, ne okuduğumu söyleyecektim. Kendisi de aynını yaptığından bana kızamazdı, hem onun ihaneti benimkinden çok daha büyüktü.

Aşağı indiğimde Chess mutfakta telefonla konuşuyordu, tam mutfağa dalıp konuşmasını bölecektim ki bir şey beni durdurdu.

Chess'in duruşuydu.

Kuşluk vaktinin ışığı etrafında hale oluştururken Chess sanki yeniden on altı olmuştu. Bir ayağını öbürünün önüne atmış, telefonla konuşurken başını öne eğmişti, boştaki eli gömleğinin yakasıyla oynuyordu.

"Eh, beni özlemeseydin endişelenirdim," dedi ve hattın öbür ucundaki kişi ne söylediyse güldü.

"Bebeğim, bu tür şeylerin zaman aldığını biliyorsun," diye mırladı kedi gibi, sesi vaatlerle yüklüydü ve o beni görmeden gerisin geri mutfaktan çıktım.

Bildiğim kadarıyla kimseyle çıkmıyordu ama hayatında bana bahsetmediği bir adam olması çok da olanaksız değildi. Chess uzun zamandır ciddi ilişki yaşamamıştı fakat hayatında hep erkekler olurdu. Telefondaki de onlardan biri olmalıydı.

Ama Chess neredeyse fısıldıyor, sesini alçak tutuyordu. Sanki benden gizleniyormuş gibi.

Neden?

Dahası da vardı. Tamamen deliceydi ama böyle kaçamak konuşması bana Matt'i aynı onun gibi kısık sesle konuşurken yakaladığım zamanları hatırlatmıştı. Benim parçası olmadığım yasak bir samimiyetle konuşurken yakaladığım anları.

Can sıkıcı bir karşılaştırma olsa da aklımın bir köşesine yerleşmişti bile, ağrıyan bir dişmişçesine onu yoklamadan edemiyordum.

Chess nihayet evden çıktığında havuz başında oturuyordum. Artık neredeyse ezberlemiş olmama rağmen yine *Lilith Yükseliyor*'u okuyormuş gibi yaptım.

"Sonunda çıkmışsın ortaya!" dedi neşeli bir sesle. "Özledim seni!"

Gülümseyen yüzüne bakarken, *Yalancı kaltak*, diye düşündüm.

Ama yine de gülümsedim. "Ben de seni. Ama şimdi daha iyiyim, son günlerin tadını çıkarmaya çalışayım dedim."

Ninova

"Hiç sorma. Sadece bir haftamız kaldığına inanabiliyor musun?"

"Hayatımın en hızlı yazıydı."

"Çünkü en yakın arkadaşınla geçirdin," deyince sabırlı olmaya çalışarak başımla onayladım.

"Aynen. Eee, telefondaki kimdi?"

Chess eve dönmek üzere hareketlenmişti ki sorumu duyunca durdu ve bana döndü. "Ne?"

"Aşağı indiğimde biriyle konuşuyordun."

Biriyle çıktığını söyle. Seninle çıkmak isteyen *bir adam olduğunu söyle. Ama bana yalan söyleme. Eğer söylersen kendime sebebini sormak zorunda kalırım.*

"Haa." Elini sallayarak geçiştirdi. "Annemdi ya. Nanci'yi bilirsin, benden hiçbir şey istemez istemez, sonra *her şeyi* isteyeceği tutar. Beau dairenin taksitini geciktirmiş sanırım, o yüzden yine yetiş Chess diye aramış."

Eve girmesini izlerken parmaklarımın arasındaki *Lilith Yükseliyor*'un sayfalarını sımsıkı tutuyordum.

O gece artık *bizim* odamız olarak düşünmeye başladığım misafir odasındaydık, karşılıklı kanepelerde oturuyorduk. Yine müzik çalıyordu, *Aestas*'tı tabii ki ama ben telefonumla oyalanırken Chess dizüstü bilgisayarında takır takır yazıyordu. Masada şarap vardı fakat ikimiz de içmiyorduk ve ben Chess'e kaçamak bakışlar atıp duruyordum.

Rose'un e-postası öğlen gelmişti. Birkaç cümleden ibaretti; Matt'in avukatlarından haber almadığını, hâliyle onlara yeni kitap fikrinden bahsetmediğini yazmıştı.

E-postayı üç kere okuduktan sonra silmiştim.

Chess olamazdı. Chess ve Matt olamazdı. Bu hiç ama hiç mantıklı değildi. Chess'in Nigel'dan önce birlikte olduğu adam McLaren süren ve yatı olan bir borsacıydı. Oysa biz Cabo San Lucas'a giderken Matt'i deniz tutmuştu.

Böyle düşünmeme neden olan Mari'nin sayfalarıydı; o, Pierce ve Lara arasındaki çarpık ilişkiydi. Bu yüzden Chess'ten şüpheleniyordum.

Ya da belki de Chess'e kızmak için bahane arıyordum. Daha sağlam ve geçerli bir bahane, *Kitabında benden çok kötü bahsetmişsin!* kadar sığ olmayan bir bahane.

Fakat esasında bu, isteyeceğim en son şey olmalıydı çünkü altından kalkabileceğimi sanmıyordum. Matt'in ihaneti canımı yakmıştı ama Chess'in ihaneti...

Ölümcül olurdu.

Fırtınalı bir geceydi, buraya geldiğimizden beri ilk kez gerçek bir fırtına çıkmıştı ve odadaki bütün lambalar açık olmasına rağmen mumları da yakmıştık. Dışarıda yağmur yağarken burada, bu kozanın içinde olmak hoş bir his olmalıydı ama hiç de öyle değildi.

Doğrulup oturdum ve telefonumu elimden bıraktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Chess bilgisayarını kapayıp kaşlarını kaldırdı. "İstediğini sorabilirsin, Em."

"'Emma Gibi Olmayın' tişörtleri bastırırsan gelirinden bana da pay verecek misin?"

Neyse ki Chess neden bahsettiğimi anlamamış gibi yapmadı, espriyle de geçiştirmedi.

Yalnızca içini çekip kollarını göğsünde kavuşturdu, eşarplardan yapılmış gibi görünen hırkasının kollarının altında bilezikleri birbirine vurarak şıngırdadı.

"Skoru eşitlemek için mi yaptın? Ben seninkini okudum, sen de benimkini, öyle mi?"

"Sayılır," diye itiraf ettiğimde dudağının bir köşesi kalktı

Ninova

"Bir faydası olur mu bilmem ama kavgamızdan sonraki gece yazdım. Bana benimle beraber yazmak istemediği söylemiştin. Çok gücenmiştim, sinirim bozulmuştu, ben de o paragrafları yazdım. Silecektim."

"Ama gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye üsteledim ve Chess başını geriye atıp burnundan derin bir nefes aldı.

"Bazen?" diye itiraf etti. "Evet, Em, bazen çok kolay pes ettiğini düşünüyorum. Matt seni terk ettiyse ne olmuş yani? Artık dans pistinde işlenen cinayetler hakkında yazmak istemiyorsan ne olmuş? Böyle şeyler bütün hayatını raydan çıkarmamalı. Sana benliğini unutturmamalı."

"Daha fazlası da var..." diye başladım ama sonra Chess kanepede kıpırdandı, ayaklarını sehpaya uzattı ve ışık geçen gece fark ettiğim halhala vurdu.

O zaman oda loştu ve halhalı şöyle böyle görebilmiştim. Şimdi avize yanıyordu, Chess'in pantolonunun paçası daha boldu ve mücevheri çok daha net görebiliyordum.

Gerçi daha önce de görmüştüm.

Zarif bir altın zincir, minicik bir sallantılı süs, kıvrımlı bir *M* harfi. Üst kattaki pencereye kazınmış *M* gibiydi ama Mari'nin *M*'si değildi.

Matt'in *M*'siydi.

Chess'in anladığımı fark etmesiyle ayağa kalkması bir oldu. "Emmy," dedi ve işte o anda insanların *öfkeden gözümü kan bürüdü* dediklerinde ne kastettiklerini anladım çünkü şu anda gözümün önünde kan kırmızısından başka bir şey yoktu; kalbim kulaklarımda, boğazımda, midemde atıyordu.

Düşünmedim.

Doğruca Chess'in üstüne saldırdım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Chess beklemediğim bir çeviklikle elimden kaçtı.

O kadar pilatese gidip gelmesi böyle işine yarayacaktı demek ki.

Ama o çevikse ben de cinnet geçiriyordum. Kapıya yöneldiğinde onu kıyafetinin tiril tiril katlarından yakaladığım gibi geri çektim, o da tökezleyerek bana çarptı.

"Delisin sen!" diye bağırarak elime koluma vurdu ve doğrusunu isterseniz o an gerçekten delirmiş gibi hissediyordum.

Mari'nin o heykeli Pierce'in kafasına indirmesi aklıma geldi ve ona hak verdim. Birini çok sevseniz dahi ona, elinizi onun kanma bulamanızdan başka hiçbir şeyin içinizdeki çığlığı susturamayacağı kadar kızabilirdiniz.

Yere devrildik, düşerken dirseğim sehpaya çaptı ve şarap kadehlerimizin devrildiğini duydum, kırmızı sıvı halıya dökülürken Chess o katlardan bir ikisini feda ederek elimden kurtulmayı başardı.

Telefonuna uzandı fakat ondan önce davranarak telefonu kaptığım gibi var gücümle duvara fırlattım ve Chess de hışımla bana döndü, gözleri fal taşı misali açılmıştı.

İkimiz de nefes nefese yerde oturuyorduk, sonra Chess ayağa fırladı fakat topuğu bol kesimli pantolonunun geniş paçasına bastı. "İki saniye sakinleşirsen açıklayacağım," dediğinde neredeyse

Ninova

kahkaha atacaktım çünkü bunun bir açıklaması *olamazdı* ama Chess elbette olduğunu düşünüyordu. Büyük Chess Chandler elbette herkesi konuşarak ikna edebilirdi.

"Ne zaman?" diye bağırdım, o da ellerini salladı.

"Hemen, şimdi, eğer sakince otururbut..."

"Hayır, ne zaman başladı?"

O ânı bulmaya çalışarak son birkaç yılı gözden geçirmeye başlamıştım bile. İki yıl önce Chess bize kalmaya gelmişti. Sonra biz Charleston'a onu görmeye gitmiştik, tabii bir de Kiawah'ta geçirdiğimiz hafta vardı. Ama bunlar dışında o ve Matt neredeyse hiç yan yana gelmemişti. Bu *lanet olası* ilişki nasıl başlamıştı?

"*Başlangıcı* filan yok, Em, Tanrı aşkına. Bizimkisi gerçek bir ilişki değildi, tek seferlik bir şeydi. Kiawah'a geldiğiniz hafta oldu. Onu golfe götürdüğümde."

Yani ben hastalandıktan sonra. Matt beni terk etmeden dört ay önce. Chess, Nigel'ın nişanlandığını öğrenmiş ve yıkılmıştı. Beni arayıp yanına gitmem için yalvarmıştı. Bebek meselesini biliyordu ama gerisini –doktorları, bilinç bulanıklığını, banyonun zemininde iki büklüm yatarak geçirdiğim geceleri– kendime saklamıştım. Ona söylemek için doğru zamanı hiç bulamamıştım ve nedense söylemeye de utanıyordum.

Zayıf hissediyordum.

Sorunumun ne olduğunu bilseydim, hastalığımın bir adı olsaydı onunla paylaşmakta zorlanmayabilirdim. Ama açıklamanın imkânsız olması şöyle dursun, ona yüksek sesle, "Doğru düzgün düşünemiyorum ve durduk yere kusuyorum," demek bile çok acınası gelmişti, o yüzden hiç söylememiştim.

Nitekim sırf bana ihtiyacı olduğu için gitmeyi kabul etmiştim, Matt kendisinin de davetli olduğunu sanmıştı ve ben de ona olmadığını söylemenin bir yolunu bulamamıştım.

Ama sorun olmamıştı. Chess'in evi büyük ve havadardı, üstelik oraya varır varmaz kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Matt de daha iyi görünüyordu –daha neşeli, daha az

stresliydi– ve Chess'ten onu golfe götürmesini istediğinde hiç işkillenmemiştim. O akşamüstü Chess'in havuzunun başında oturmuş, dokuzuncu Petal kitabı üstünde çalışırken en yakın arkadaşımla kocamın bensiz de rahatça vakit geçirebilmesinin ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm mutlulukla.

"Ne yani, onu bir golf arabasının arka koltuğunda mı becerdin, Chess? Hiç değilse *dokuzuncu delik* şakası yaptığınızı söyle. Doğru ortamı oluşturmak, ortamın klasına uymak için filan."

"Kabalaşma," diye çıkışınca neredeyse kahkaha atacaktım.

"*Golf sahasında* en yakın arkadaşının kocasını beceren sensin ama kabalaşan benim, öyle mi?"

"Golf sahasında değildi, Tanrım, Em." Chess ellerini havaya savurdu. "Arabamdaydı, tamam mı? Sahilde, arabamda. Şimdi mutlu musun? Başka ayrıntılar da ister misin? Öğle yemeğinde çok fazla kokteyl içmiştik ve eve dönerken ona okyanus kenarında ev yaptırmayı düşündüğüm çok güzel bir yer olduğunu söyledim, onu oraya götürdüm, sonra da... *o iş*... oluverdi işte."

Ayağa kalktım, ellerim titriyordu, dilimde metalik bir tat vardı. "Neden?" diye sordum çünkü soracak başka ne kalmıştı?

Chess gözlerini kaçırıp alt dudağını ısırdı. "Nigel'ın evleneceğini öğrenmiştim, hatırlıyorsundur," dedi. "Ona delicesine tutkundum, Em. Hatta o piçin kocam olacağını sanıyordum ama herif beni terk etmekle kalmadı, dakikasına başkasını buldu ve..." Uzun bir iç çekti.

"Özür dilerim, Em ama Matt benimle flört ediyordu, üstelik ben de orada öylece oturmuş, *Bak görüyor musun, evlilik denilen şey palavradan ibaret. Emily'nin evliliği bile palavra*, diye düşünüyordum. Bir de sanırım... sanırım Matt'in yapıp yapmayacağını görmek istedim. *Yapıp yapmayacağımı*." Duraksadı. "Hem senin her şeyin vardı."

Kulaklarıma inanamayarak dehşet dolu bir kahkaha attım. "Chess, kocamı becerirken gayet *ünlüydün*. Bir *adadaki* lüks

Ninova

yazlık evinde kalıyorduk ama sen onsuz yaşayamayacağın tek şeyin Ashevilleli bir muhasebeci olduğuna mı karar verdin yani?"

"Mantıklı olduğunu söylemedim!" diye bağırdı ellerini savurarak. "Hem bahsettiğim o değildi. Çocukluğumuzdan bahsediyorum. Muhteşem bir evin, otuzuna bastıktan sonra bile sana *Balkabağım* diyen ebeveynlerin vardı. Üniversiteden mezun olduğumuzda sen hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmadığın o kusursuz eve geri dönerken ben insanların iki yüz dolarlık yemekler yiyip beş dolar bahşiş bıraktığı bir restoranda garson olarak işe başlayıp eşek gibi çalıştım. Deborah muhtemelen hâlâ senin yerine yatağını toplarken ben *Stefanie*'yle göt kadar bir dairede yaşamak zorunda kaldım."

Bu söylediklerine neredeyse Matt'le yatmasından daha çok sinirlenerek ona hayretle baktım. "Sefil hâldeydim! *Sen* yeni bir şehirde yeni arkadaşlarla kendini yeniden keşfederken ben ezik gibi ailemin yanında kalıyordum. Kusura bakma, bunun *her şeye sahip olmak* şeklinde algılanabileceğini fark etmemişim. Tüh ya, keşke Facebook'umda daha hüzünlü fotoğraflar paylaşsaymışım. Senin anladığın tek dil o çünkü, değil mi?"

O kadar sinirliydim ki ağzımdan tükürükler saçarak konuşuyordum. "Hem annem bana altın tepside fileminyon getirse bile bu kocamla yasak ilişki yaşamanı haklı çıkarmaz."

"İlişki değildi diyorum," diye karşı çıktı iki elini birden havaya kaldırarak. "Yemin ederim, Em. Tek seferlik bir şeydi."

"O zaman neden sana mücevher aldı? Neden *bugün* onunla telefonda konuşuyordun, *Jessica*?"

Omuzları düştü. "Kiawah'tan beri arayıp duruyor. Aslında hastalandığını ilk öyle öğrendim. O seni terk ettikten sonra bana söylediğinde şaşırmış gibi yapmak zorunda kaldım. Biliyor musun, o zaman sana çok içerlemiştim, Em. Başından büyük, korkunç bir olay geçiyordu ama sıkıntını benimle paylaşmak istememiştin."

Ninova

"Şu anda herhangi bir şey için senden özür dileyeceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir."

Ellerini iki yana açtı. "Biliyorum, tamam mı? Sadece... Anlamanı sağlamaya çalışıyorum. Matt bana hasta olduğunu, bebek meselesini rafa kaldırdığınızı, istediği hayatı yaşayamadığını söyledi." Güldü ama sesinde keyiften eser yoktu. "Sonra lanet olası *kitaplarımı* okumaya başladı. Benim onu *anladığımı* söyledi çünkü ben okurlarıma hep *gerçek hayatlarını* bulmalarını söylüyordum."

Sözleri yüzüme tokat gibi inmesine rağmen ağzımı açmayınca içini çekti.

"İşte o zaman hediyeler göndermeye başladı ve ben... bilmiyorum. Sana *söylemezdim* tabii ki ama en yakın arkadaşını beceren biriyle kalmana da izin veremezdim. Kitaplarımda birçok konuyu ele alıyorum fakat bu durum benim bile boyumu aşıyordu. Bu yüzden onunla konuşmaya, onu oyalamaya devam ettim çünkü onunla görüşmeyi kesersem sana söylemesinden korktum. O zaman benimle bir daha asla konuşmazdın. Bununla yaşayamazdım, Em."

"Gerçekten mi? Çünkü bana benden *hoşlanıyormuşsun* gibi bile gelmiyor."

Yüzüme bakakaldı, onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Ne? Emmy, ben seni seviyorum. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Hatta bundan daha fazlasısın. Sen... sen benim kardeşim sayılırsın. Elbette senden her zaman hoşlanmıyorum. Hatta bazen nefret bile ediyorum ama bunun tek sebebi seni sevmem. Anlamıyor musun? Sen de böyle hissetmiyor musun?"

Sözcükler boğazımda düğümlendiğinden hiçbir şey demedim çünkü eğer dersem ona hak verecektim ve bu kendimi daha da delirmiş gibi hissetmeme neden olacaktı.

Chess başını salladı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken bilezikleri şıngırdadı. "İkinizin arayı düzelteceğini düşünüyordum. Bu gelip geçici bir şey olacaktı ve hep birlikte

Ninova

üstüne sünger çekecektik. Bazen kendime öyle bir şey olmadığını... rüya filan gördüğümü söylerdim. Ya da aklımdan, *Vay canına, Matt'le yatsaydın çok boktan olmaz mıydı?* tarzında tuhaf bir düşünce geçtiğini. Öyle olmasını istedim, Emmy. Öyle olmasını çok istedim."

Bana baktığında bakışları o kadar içten, o kadar savunmasızdı ki gerçeği söylediğini anladım. Ona inanmayı bu kadar istememden nefret ediyordum.

Onu affetmeyi.

"Seni terk etmeden birkaç hafta önce bir gece beni aradı. Sarhoştu sanırım ya da... bir şeye kızmıştı. Benimle sırf sen ondan çocuk yapmıyorsun diye yattığını söyledi. O çocuk istediğinde sen de isteseymişsin seni asla aldatmazmış. Aldığın doğum kontrol haplarını plasebolarla değiştirmeyi bile düşünmüş. İşte o zaman durum ne kadar boktan olsa da onunla yatmamın bir sebebi olduğunu anladım."

Ellerini bana doğru uzattı ama tutmadım.

"Em, aslında nasıl biri olduğunu anlamak için ona yaklaşmam gerekiyordu. Onunla yatmasaydım bunların hiçbirini bana anlatmazdı. O senin için zararlıydı, Em. Tek istediği seni kontrol etmekti. Yaptığım şey yüzünden sana bunları anlatamazdım ama en azından hatamı telafi etmeye çalışabilirim diye düşünüyordum. Sonra, sana ne yaptığını anladığımda, harekete geçmek zorunda kaldım."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve öne doğru eğilip ellerini dizlerine koydu. "Em, Matt seni öldürüyordu."

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ona bakarken gözlerim yaşarmış, vücudum buz kesmişti. "Ne yapıyordu dedin?"

"Doğru söylediğimi biliyorsun," dedi ayağa kalkarak. "Hani durduk yere hastalanıvermiştin ya? Kimin yüzünden öyle hastalandın sanıyorsun?"

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. Matt bir sürü şey olabilirdi ama katil?

"Chess. Matt'in beni zehirlemesine imkân yok."

Chess bana bakarken yüzünde yine o ifade vardı; yarı sevgi yarı acıma yüklü o ifade.

Sonra güldü. "Em, cinayet kitapları yazmaya ara versen iyi olur. Matt'in seni *zehirlediğini* söylemedim. *Öldürdüğünü* söyledim. Ne zaman hastalanmaya başladın? Gerçekten soruyorum. İlk ne zaman kendini o kadar kötü hissettin?"

Ağzım kurumuştu, kafamın içi kazan gibiydi ama tam tarihi hatırlıyordum. Onca günün içinde Sevgililer Günü'ydü. Matt kasım ayında annemlere o büyük haberi vermişti ve şubata kadar hamile kalmamı bekliyordu. Ama ben doğum kontrol hapı kullanmayı hiç bırakmamıştım. Henüz hazır değildim, o gerilim kitabı üstünde çalışmaya başlamıştım ve bebek fikrine daha sonra ısınacağımı düşünüyordum, belki yazın filan.

Ninova

Fakat o gece, yemeğe gitmek için hazırlanırken, banyodaki çekmecede bir şey arıyordum ve Matt hapları görmüştü. Kutunun üstündeki etikette yazan ve onu daha bir hafta önce aldığımı gösteren tarihi fark etmişti.

Bu yüzden kavga etmiştik, büyük kavga etmiştik hem de, o zamana kadarki en büyük kavgamızdı. Ona yalan söylediğimi, aslında yemekte ona hamile olduğumu söylememi beklediğini ama benim buna imkân bırakmadığımı söylemişti.

Ben de ona çalıştığımı, aslında buna hazır olduğumu hiç söylemediğimi, sırf *kendisi* istiyor diye benim de istediğimi varsaydığını söylemiştim.

O Sevgililer Günü Matt misafir odasında uyumuştu ve ertesi sabah ondan özür dilemiştim. Neden özür dilediğimi bilmiyordum, sadece onunla kavga etmekten daha kolay gelmişti ve hapları bırakmayı da kabul etmiştim.

Ama o günün ilerleyen saatlerinde ilk kez başım dönmüş, midem bulanmıştı ve sonraki bahar Matt evden taşınana kadar da bir daha kendim gibi hissetmemiştim.

"Beden her zaman bilir," dedi Chess. "*Güçlü Yol*, Altıncı Bölüm. Dünya bizi vücudumuza toksin sokmamamız için uyarır ve toksik insanların yalnızca ruhumuza zarar verebileceğini söyler. Oysa bizler için kimyasallar kadar zehirli olan insanlar da vardır."

"Saçmalıyorsun," diye çıkıştım ama Chess başını iki yana salladı.

"Yaşadığın onca şeyden sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Kaç doktor sana fiziksel olarak hiçbir şeyinin olmadığını söyledi? Kaç ilacı boşuna kullandın? Bedenin *biliyordu*. Seni uyarıyordu."

Yanıma yaklaştı. "Matt senin için yanlış adamdı, Emmy. Ve sen yanlış yoldaydın. Bedenin sana bunu söylemeye çalışıyordu."

Kendimi yeniden kanepeye bırakırken neredeyse kahkaha atacaktım. Ama Chess haklı olabilir miydi? Bütün doktorların söylediği gibi her şey kafamın içinde mi olup bitmişti?

KBB uzmanı iç kulağımın bana oyun oynadığını söylemişti.

Jinekoloğum bazen stresin, bedenin bir hamileliğe hazır olmadığını düşünmesine neden olabileceğini söylemişti.

Akupunkturcu layıkıyla dinlenebilmem için *iyileştirici uyku*ya ihtiyacım olduğunu söylemişti.

"Matt seni terk ettikten sonra iyileşmenin sebebi buydu işte. Bu arada, ona seni terk etmesini *ben* söyledim. Doğru değil mi? O gittikten sonra iyileşmeye başlamadın mı?"

Doğruydu, doğru olduğunu o da biliyordu, o yüzden cevap verme zahmetine girmedim.

"Geçen gün onunla konuştuktan sonra hastalanmanın sebebi de bu," diye devam etti yanıma çömelerek. "Düşün, Em. Haftalardır iyiydin ama onunla konuştuktan on beş dakika sonra kendini banyonun zemininde buldun."

Kulağa bütün kitaplarını doldurduğu psikoloji jargonu gibi geliyordu ama haklıydı. Bedenimin nasıl tepki verdiğini inkâr edemezdim. Yine çöktüğünü hissetmiştim.

"Onunla konuşmamı sen *söyledin*," diye hatırlattığımda gülümsedi.

"Bak, haklı olduğumu biliyordum ama biraz daha kanıta ihtiyacım vardı. Hem hadi ama, Em. Devekuşu Ânı da nedir? Şüphesiz bundan daha iyi olduğumu düşünüyorsundur."

"Öyle bir saçmalık okumadığımı biliyordum zaten," dedim ve Chess bu sefer sahiden güldü.

"Neyse, seni yerde görür görmez Matt'le aramda olanları öğrenmen gerektiğini anladım. Bizim için. Ama aynı zamanda kitap için de."

"Kitap?"

Ninova

"Doğrusunu istersen ilk sayfaları okur okumaz kafama dank etti. Bütün bunlar bizi buraya getirmek için yaşandı. Bu yüzden Matt seni terk etti, bu yüzden İtalya'ya geldik. Evrenin bizden istediği bu, nihayet beraber yazmamızı istiyor. Başından beri yapmamız gerektiği gibi."

Dünyam yavaşça ekseninden kayarken Chess konuşmaya devam ediyordu, şimdi odada volta atmaya başlamıştı. "Sonsuza kadar kişisel gelişim kitapları yazamam, Em. Yazabilsem bile yazmak istemem. Sürekli mantra uydurup durmanın ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun sen? Limonlu sudan ne kadar bıktığımı biliyor musun? Ben *limon sevmem* bile, Em. Hem bunun bir geleceği de yok. Sonunda ya Facebook'ta canlı yayın açıp vajinamı sergilemek zorunda kalacağım ya da tek bir yanlış hareketimden ötürü piyasadan silineceğim ama ben bundan daha iyi bir hayat yaşamak istiyorum."

Önümde durdu. "Sen harika bir yazarsın, Em. Düşündüğünden çok daha iyisin. O keyifli gizem romanların sansasyon yaratmıyor olabilir ama bunun tek sebebi risk almaktan korkman. Sen *harika* bir yazarsın. Gerçekten. Ve ben seni yanımda istiyorum. Birlikte yazmamızı istiyorum."

"O zaman kocamla yatmayacaktın," dedim ters ters ama Chess her zamanki gibi sakinliğini korudu.

"Sen beni dinlemiyor musun? O olay bu yolculuğun bir parçasıydı, Em. Çirkin bir parçasıydı, yaptığım için çok özür dilerim ama o olay yaşanmasaydı kim bilir neler olurdu? Belki de Matt gerçekten doğum kontrol haplarını değiştirirdi. Hamile kalırdın ve seni yavaş yavaş öldüren bir evlilikte kendini daha fazla kapana kısılmış gibi hissederdin. Daha beter hastalanabilirdin. O aptal ikindi vakti bir bakıma başına gelen en iyi şey. *Bizim* başımıza."

"Bu söylediklerin... tamamen delilik, Chess," dedim ama o bana gülümsemekle yetindi. Aylığı on beş dolar olmasına ve

Instagram hesabında paylaştığı şeyleri "Günlük Chess Hamleniz!❤" adıyla yeniden paylaşmasına rağmen bir sürü kadının uygulamasını indirmesini sağlayan o güzel gülümsemeydi bu.

"Hayır, aptal," dedi parmağının ucuyla burnuma dokunarak. "Sevgi," dedi. "Sen benim en yakın arkadaşımsın, Em. Seni üzecek bir şey yaptım ama sana söz veriyorum, telafi edeceğim." Öne eğilip alnını alnıma dayadı. "Hem itiraf et. Ben olmasaydım o kitaba asla başlamayacağını itiraf et. Matt'in seni terk etmesinin ve benimle buraya gelmeye karar verip burada gerçekten *önemsediğin* bir şey yazmanın hayatını güzelleştirdiğini itiraf et."

Sözlerine alayla gülüp fena hâlde yanıldığını söyleyecektim ama...

Yanılmıyordu.

Hayatımda Matt olmadan daha *mutluydum*. Villa hakkındaki kitabı yazmayı, Petal Bloom kitaplarını yazmaktan çok daha fazla *sevmiştim*.

Ayrıca bu hikâyeyi daha çok sevdiğimi fark ediyordum. Her hatanın, her kötü geçen günün buraya gelmeme zemin hazırladığı hikâyeyi.

Çünkü diğer hikâyede kocam, yani sevdiğimi sandığım adam varlığıyla beni hasta ediyordu. En yakın arkadaşımla yatmıştı. Yaşamaktan gurur duyduğum hayat aslında gerçek değildi.

Hayatımda kendime en yakın gördüğüm kişi bana yalan söylüyor, beni manipüle ediyordu.

O hikâye olmak istemiyordum. O hikâye *olamazdım*. Hem yaşadığım onca şeyden sonra hikâyemin nasıl biteceğine karar vermek benim hakkım değil miydi?

Bu yüzden aşağı uzanıp parmaklarımı Chess'in parmaklarına doladım ve elini sıktım.

O da benim elimi sıktı.

Ninova

Uzunca bir süre öyle oturduk. Sonra Chess içini çekti ve halhalı çıkarıp yere fırlattı.

"Fark etmemi istedin," dedim lambanın ışığında parıldayan mücevhere bakarak.

"Evet," diye onayladı. "Bu arada telefondaki de annem değildi. Onunla en son konuştuğumda kadını yasal yollara başvurmakla tehdit ediyordum."

"Neden bana açık açık söylemedin?" diye sordum ve bana baktığında gözlerimi devirdim. "Bak *aracılık* ya da *özünü bilme* zırvalıklarına girersen seni yine yere sererim, ona göre."

"O zaman sessiz kalacağım," deyip dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Eskiden ne zaman ona bir sır versem böyle yapardı.

Chess ve benim çok sırrımız vardı.

"Eee, kitabı yazacak mıyız?" diye sordu bir süre sonra. Aklıma Mari'nin ondan sakladığım sayfaları geldi.

O sayfalarda yazan gerçek.

Chess nasıl bir hazinenin üstünde oturduğumuzu bile bilmeden, o kitabı benimle yazmayı gerçekten istiyordu. Bu önemliydi. Olmaması gerekirdi ama önemliydi işte.

Derken ondan hâlâ sakladığım sırrı hatırladım.

"Matt parama göz dikti," dediğimde başını hızla bana çevirdi.

"Ne?"

Başımla onayladım. "Petal Bloom kitaplarından büyük bir pay istiyor ve beni o seriden sonra yazacağım şeylerden de pay almaya çalışmakla tehdit ediyor. Özellikle de bu kitaptan."

"*Şerefsiz* herif."

"Şimdi dürüst olalım, ona o kitabı yazdığımı söyleyen sendin."

Chess içini çekip başını geriye yasladı. "Ne zaman arasa yazmaya ne çok ara verdiğinden, senin için yaptığı onca fedakârlıktan sonra kariyerini böyle ziyan etmeni izlemenin ne kadar sinir bozucu olduğundan dem vuruyordu. Ama bu yüzden

Ninova

kızgınmış gibi konuşmasına rağmen sesi hep... ne bileyim. Neşeli gibiydi? Sanki senin mutsuzluğundan keyif alıyordu. Hep kariyerini ona tercih ettiğini düşünürdü ve sanırım bu yüzden işinde mutsuz olmanı istiyordu. *Ben* de bunun aslında doğru olmadığını bilmesini istedim."

Chess başını eğerek gözlerimin içine baktı. "Tanrı şahidim olsun ki Emmy, öyle bir şey yaptığını bilseydim hayatta söylemezdim."

Yani Matt yalnızca paramın değil, mutluluğumun da peşindeydi. Beni tamamen dımdızlak bırakmak istiyordu çünkü evliliğimizin nasıl olması gerektiğine, hayatının nasıl görünmesi gerektiğine dair kendi hikâyesini yazmıştı. Başarılı, itaatkâr karısıyla mutlu bir evliliği olan başarılı bir aile babası olması gerekiyordu. Onun hikâyesi öyleydi.

Sonra ben kalkıp olay örgüsünü değiştirmiştim.

Yazarla evlenirsen böyle olur işte.

Uzanıp Chess'in elini sıktım. "Matt istediğini alamayınca her yola başvurur. Yani seni aramaya devam ettiğine göre hâlâ seninle bir şansı olduğunu düşünüyordur. Belli ki hâlâ seninle bir şansı olduğunu düşünmesine *izin veriyorsun*."

Chess sözlerimi uzun uzun düşündü. "Eh, her yola başvurması konusunda haklısın. Bir keresinde ona gerçekten yol vermek istediğimde bana insanların kurgu dışı kraliçesinin en yakın arkadaşının kocasıyla yatmasını ne kadar ilginç bulacaklarını söylemişti."

"*Güçlü Yol*'a pek uygun değil sanki," dedim ve Chess de onaylarcasına homurdandı.

"Sanırım telefonlarını açmaya devam etmek, günün birinde gerçekten birlikte olabileceğimizi ama henüz hazır olmadığımı düşünmesine izin vermek daha güvenli göründü. Bu tatile de bu yüzden, sonunda sana ikimizi söyleyebileyim diye çıktığımızı sanıyor. Sana söylersem kendimi daha az suçlu hissederim,

Ninova

sonra da bu ilişkinin," –elleriyle tırnak işareti yaptı– "*nereye gideceğini* görürüz sanıyor."

Bu yeni bilgiler ışığında Matt'in mesajlarını ve aramalarını düşündüm. Demek ki tek derdi yasal mevzular değildi. Chess'in bana söyleyip söylemediğini öğrenmeye çalışıyordu.

"Yani Matt hem paramı almaya hem de mükemmel eş olmama suçunu işlediğim için beni mutsuzluğa mahkûm etmeye çalışıyordu. Ayrıca sana âşık olduğunu ama aynı zamanda onunla birlikte olmazsan bütün dünyayı yakacağını da söylüyor, öyle mi?"

"Özetle, evet."

Hafifçe arkama yaslanıp Chess'e baktım. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor, gök gürültüsü camları titretiyordu, ışıklar da bir an yanıp sönünce kısacık bir süreliğine mum ışığının kasvetli loşluğunda kaldık.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağız?" diye sordum. "Matt hâlâ yazdıklarımdan pay koparmaya çalışırken ve Bay Chess Chandler olmaya bu kadar kararlıyken birlikte nasıl kitap yazacağız? Buradan ne tür bir mutlu son çıkar?"

Chess cevap vermedi, bunun yerine bacaklarını göğsüne çekip başını dizlerine yaslayarak düşündü.

Dışarıda yine gök gürledi ve bu sefer ışıklar gittiğinde geri gelmedi.

Şöminenin üstündeki kollu şamdandan Chess'in yüzüne titrek gölgeler düşüyor, tanıdık hatları değişip bulanıklaşıyordu, elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar kapkaraydı.

"Belki bu kitaptan alacağım avans ona olan borcumu ödemeye yeter?" diye önerdim ve aslında şaka yapmıyordum. "Ben kendi hakkımla Petal Bloom meselesini hallederim, sen de sana düşenle ona sus payı verirsin."

"O da gitsin *bizim* kazandığımız parayla kendine yat alsın, öyle mi?" dedi Chess bana ters ters bakarak. Ellerini dizlerinin

üstüne koymuştu, parmaklarını birbirine öyle bir kenetlemişti ki boğumları bembeyaz kesmişti. "Hayatta olmaz."

"Onu deniz tutuyor, o yüzden muhtemelen saçma sapan bir araba alır," dedim ve sonra başımı kaldırıp tavana baktım. Gölgelerimiz oradaydı, iki koyu şekil yan yana oturuyordu, bizden çok daha büyüktüler.

"Sonunda o şerefsizin kazanacağına inanamıyorum," diye mırıldandı Chess ve tavandaki gölgesi bir elini kaldırdı; biraz ağır, biraz da grotesk bir hareketti bu.

Haklıydı. Matt'in ikimizden de bu kadar çok şey alabilmesi hiç adil değildi.

Neredeyse aramızı tamamen bozacak kişinin *o* olması.

Hep aramızda, dostluğumuzun ortasında olacak olması; hatta şimdi birlikte yazacağımız kitaba bile ortak olması.

Ondan asla kurtulamayacak olmamız.

Bunların hiçbiri adil değildi.

Düşünce çok küçük başladı.

Hatta sadece bu sözcüklerden ibaretti.

Bir tohum kapkara topraktan fışkırarak filize dönüşmüş, filiz de bir fikir şeklini almıştı âdeta. Bu fikir beni dehşete düşürmeliydi ama düşürmemişti.

"Sana bir şey göstermem lazım," dedim Chess'e.

Kapının yanındaki şamdanı aldım ve altın rengi bir ışık hüzmesi önümdeki basamağı güçbela aydınlatırken karanlıkta yatak odama çıktım.

Şiltenin altından Mari'nin sayfalarını alıp aşağı indim ve onları tek kelime etmeden Chess'e verdim.

Ona ne verdiğimi anlaması sadece bir saniye sürdü, sayfaları okurken yüzü parlıyordu.

Misafir odasında oturuyorduk, Chess sayfaları sonuna kadar okurken ben de onu izliyordum.

Ninova

(Şey, daha doğrusu neredeyse sonuna kadar. Aslında Mari'nin yazdığı bir bölüm daha vardı ama onu kendime saklamıştım. *Bazı* kısımları sadece kendime saklamam gerekiyordu.)

Chess son sayfaya gelince –Noel alt katta çığlık atarken Mari sakince *Lilith Yükseliyor*'un sonunu yazıyordu– başını kaldırıp bana baktı.

Bundan sonra ne yapılması gerektiğini anladığını mı, yoksa ona benim söylemem mi gerekeceğini görmek istedim.

Ama Chess benim en yakın arkadaşımdı.

Her zaman aklımı okuyabilmişti.

BİR HAFTA SONRA

Chess arabanın sesini benden önce duydu.

Yemek masasının birer ucunda oturmuş, Mari'nin 1974'te elle yazdığı sayfaları bilgisayara geçiriyorduk ve ben kulaklık takıyordum, bu yüzden Chess elini sallayarak dikkatimi çekmek zorunda kaldı.

"Geldi," deyince gülümsedim ve belgeyi kaydedip masadan kalktım.

Pencereden garaj yolu görünüyordu, ikimiz de şimdi o pencerenin önündeydik, küçük mavi kiralık arabanın şoför koltuğundan inen adamı izliyorduk.

Matt hâlâ yakışıklıydı, hâlâ tamamen kendine özgü biçimde, acı verecek kadar tanıdıktı ve bir anlığına ona âşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Chess gibi Matt'in de parlak bir ışığı vardı ve bu ışık üzerinize vurduğunda çok güzel görünürdü.

Ama bu ışık yalnızca Matt istediğini aldığı sürece üzerinize vururdu.

Matt döndü, pencereden onu izlediğimizi gördü ve tereddütlü bir tavırla el salladı.

"Onu buraya getirmek için ne dedin?" diye sorduğumda Chess uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

"Sana birlikte söylememiz gerektiğini söyledim. Perişan olacağını ve bununla tek başıma uğraşmak istemediğimi, yaşayacağın acıda onun da payı olduğu için eylemlerimizin sonucunu kendi gözleriyle görmesi gerektiğini söyledim."

Neşeli, demişti Chess. Onunla ne kadar mutsuz göründüğüm hakkında konuşurken Matt'in sesi kulağına neşeli gelmişti. Çünkü mutsuz olmayı hak ediyordum, öyle değil mi?

Bazen kaybedenin gözlerinde galibiyetimizin yansımasını görmeden kazandığımızı anlamayız.

(*Annemin Bana Öğretmediği Şeyler*'in ikinci bölümünden.)

Ninova

Chess derin bir nefes alıp bana baktı, bakışları şefkat doluydu. "İlk uçakla geleceğini söyledi."

Bunu duymak canımı yaktı.

Ama canımın yanması iyi bir şeydi.

Yapacaklarımı kolaylaştırıyordu.

İTALYA'DA TRAJEDİ

Yazar ve sağlıklı yaşam gurusu Chess Chandler bu hafta İtalya'nın Orvieto şehrinin eteklerinde tatil yaparken büyük bir trajediyle sarsıldı. Sık sık *Oprah*'ya konuk olan kişisel gelişim yıldızı, iki misafiriyle birlikte şehir dışındaki bir villada kalırken misafirlerinden biri, Kuzey Carolina, Asheville'den Matthew Sheridan, mülkün sınırları içinde yer alan gölde yüzerken boğuldu. Chandler ve Sheridan'ın eşi Emily olay sırasında evde bulunmuyordu. Otuz beş yaşındaki Sheridan iyi bir yüzücü olarak biliniyordu fakat ilk haberlere göre ya sarhoştu ya da başka bir nedenden ötürü hareket edemez hâle gelmişti.

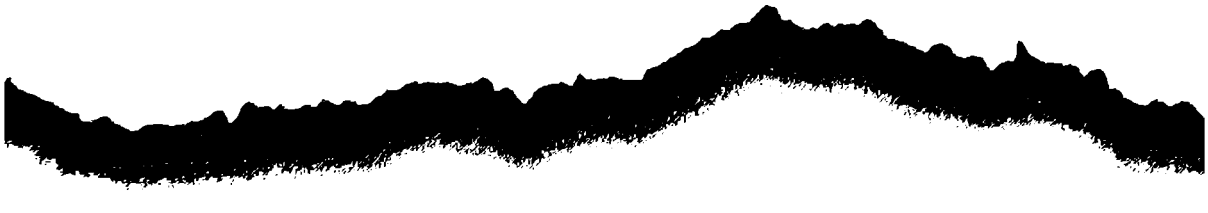
Sözü geçen villa, gelecek vadeden müzisyen Pierce Sheldon'ın, uyuşturucu satıcısı ve yazar özentisi Johnnie Dorchester tarafından 1974 yılında dövülerek öldürüldüğü meşhur cinayetin de olay yeriydi.

Chandler ve Sheridan bir süre önce Amerika'ya döndü ve Chandler'ın avukatı aşağıdaki açıklamayı yaptı: "Bayan Chandler bu trajik kaza yüzünden son derece üzgün ve böyle bir zamanda özel hayatına saygı duyulmasını rica ediyor. O ve Bayan Sheridan başka açıklama yapmayacaklar."

"O ev lanetli," diyor ismini vermek istemeyen bir kasaba sakini. "Kötü bir yer, insanlar neden orayı kiralıyorlar aklım almıyor."

Diğerleri bu batıl görüşe katılmıyor. "Sıradan bir ev işte," diyor bir başka kasaba sakini. "Yıllar önce yaşanan olayla tek ortak noktası insanların tatilde aptallaşmaları. Burada öyle oluyor. Her yerde öyle oluyor."

–*People*, 29 Temmuz 2023

Ninova

Noel değişmişti, gerçi hangisi değişmemişti ki?

Mari onun önerdiği küçük restoranın önünde durmuş, soğukta ayaklarını yere vurarak Noel'in elleri paltosunun ceplerinde, o çok iyi hatırladığı aksak yürüyüşüyle kendisine doğru gelmesini izliyordu.

Ama daha yanına varmadan Noel'in değiştiğini fark etti.

Değişimler küçüktü, göze batmıyordu. Tanıştıklarında tamamen kendisiydi, muhtemelen doğduğu günden beri tamamen kendisiydi ama öte yandan altı yıl önce İtalya'da olduğu adam değildi.

Hayatı boyunca yaptığı taşkınlıkların ceremesini şimdilerde çekermiş gibi güzel yüzü çökmüştü, zayıflamıştı da; Mari ona sarılırken vücudu hatırladığı kadar sert değildi.

"Yoğun programında bana yer ayırabilmen ne büyük incelik," dedi Mari için restoranın kapısını açarken.

İçeri girdiklerinde bütün başlar onlardan tarafa döndü fakat hepsi de Noel'e bakıyordu. Yazarlar, Mari kadar başarılı olanlar bile, rock yıldızları kadar tanınmazlardı.

Noel 1973'ten beri albüm yapmamıştı ama hâlâ nüfuzluydu ve onları pencere önünde büyük bir masaya oturttular. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, turuncu ışıkların altında sokaklar kaygan ve ıslaktı ama restoranın içi neredeyse fazla sıcaktı, havaya sarımsak ve kızarmış et kokusu hâkimdi.

Mari, "En son ne zaman görüştük?" diye sorarken Noel arkasına yaslandı. Sıcağa rağmen paltosunu çıkarmamıştı ve Mari yine ne kadar solgun, ne kadar bitkin göründüğünü düşündü.

Ama sırıtışı hiç değişmemişti. "Galiba üç yıl önce Londra'daki imza günündeydi."

Mari homurdanarak menüyü aldı. "Az kalsın senin yüzünden izdiham çıkıyordu."

Ninova

Noel, "Zaten o yüzden gelmiştim," deyince Mari güldü.

Noel'i özlediğini fark etti. Düşündüğünden daha çok özlemişti. Bazen geçmişinden kalan tek kişi oymuş gibi hissediyordu; sanki İtalya'daki o yazdan sonra bambaşka biri olmuş, bambaşka arkadaşlarla bambaşka bir hayat yaşamaya başlamıştı.

Kendini bunlardan kurtar, demişti Noel ona o güneşli gün göl kenarında. Mari de kurtarmıştı.

Ama bunun yapayalnız kalmasına neden olacağını kestirememişti.

Derken garson gelip masanın üstüne bir kova koydu, kovada bir şişe şarap vardı, Noel şarabı işaret etti. "Buraya gelmeden önce arayıp hazır etmelerini istedim," dedi ve garson şişeyi kaldırdığında Mari etiketin üstünde kıvrımlı harflerle yazan kelimeyi gördü.

Orvieto.

Mari bir şey demedi, garson kadehlerini doldururken önünde sallanan bariz oltaya gelmedi, hatta kadehi dudaklarına götürürken eli bile titremedi.

Bu yüzden kendiyle gurur duydu.

"Kadeh kaldıralım."

Noel yüzünde acayip bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı.

"Kendime kadeh kaldırmam, Noel," dedi Mari, parmaklarını kadehin sapına dolayarak. "O senin yapacağın iş, benim değil."

Noel'in gülüşü genişledi.

Ekşidi.

"O hâlde kaybettiğimiz dostlara," dedi. "Pierce ve Johnnie'ye, zavallı herifler."

Mari buna da kadeh kaldırmadı.

Nabzı yavaşlamış, kalbi göğsünde ağır ağır atmaya başlamıştı.

Her zaman Noel'in bilip bilmediğini merak etmişti. O gece olanların gerçekliğinden şüphelenip şüphelenmediğini. O zamandan bu yana geçen altı yılda Noel'i yalnızca birkaç kez görmüş, bir iki kez telefonda konuşmuş ve birbirlerine belki

Ninova

bir düzine mektup göndermişlerdi ama Noel hiçbir zaman en ufak bir imada bulunmamıştı.

Şimdiye dek.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mari ona sessizce, sarhoş olduğunu yeni fark ediyordu, masadaki şarap şişesi Noel'in o geceki ilk içkisi değildi.

Noel şarabını kafasına dikti, ardından boş kadehi Mari'nin yerinden sıçramasına neden olacak kadar sert bir hareketle masaya koydu ve şarap şişesini kovadan çıkardı; şişeden koyu kırmızı masa örtüsüne sular damlıyordu.

"Doğrusunu istersen bilmiyorum." Kadehini doldurdu. "Sanırım bu gece içip içip ağlayasım var."

Noel şişeyi buzun içine geri koyarken bakışları masanın öbür ucundaki Mari'deydi. "Bazen kendimin de o yaz öldüğünü düşünüyorum, biliyor musun? O yazdan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"*Sahiden* içip içip ağlayacaksın anlaşılan," dedi Mari, konuyu değiştirmek istiyordu ama Noel'in bu gece onunla sırf bu yüzden buluşmak istediğini artık anlamıştı.

"Tabii sen ve Lara hiç bilmediğiniz zirvelere tırmandığınızdan aynı durum sizin için geçerli değildir."

Mari, Noel'e düşüşünün o yazdan çok daha önceleri başladığını, Pierce'le Johnnie'ye olanların onun bu hâle gelmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını hatırlatma gereği duymadı.

"Onunla konuşuyor musun?" diye sordu Noel. "Lara'yla yani? Ben bir kere denedim. Paris konserinde kulisine girmeye çalıştım. Güvenlik görevlilerine beni dışarı attırdı."

Noel bu anıya gülerek elini masaya vurdu. "Görevliler beni kapı dışarı etmek istemediler ama onlara izin verdim çünkü Tanrı aşkına, Lara bunu yapmaya cesaret ettiğine göre kesin hak etmişimdir, değil mi?"

Pierce'le Johnnie'nin isimlerinin artık Mari'yi incitecek güçleri yoktu ama Lara'nınki...

"Biliyor musun, bazen keşke bebeği doğursaydı diyorum," diye devam etti Noel. "Baba olmak hoşuma giderdi sanırım. Tanrı biliyor ya, kız kardeşin ele avuca sığmazın tekiydi ama güzeldi. Baksana, yetenekliymiş de. En azından iyi bir gen birleşimi olurdu."

Mari, Lara'nın Noel'e hamileliği sonlandırdığını mı söylediğini, yoksa Noel'in kendince bu sonuca mı vardığını merak etti çünkü işin aslı Lara, Pierce'in ölümünden iki gün sonra düşük yapmıştı. İkisi de bu duruma hem üzülmüş hem de sevinmişlerdi.

Şimdi omzunu silkip, "Bildiğim kadarıyla daha kırk bile değilsin, Noel. İstersen hâlâ baba olabilirsin," dedi.

Noel başını sallayıp kadehini aldı. "Hayır, kapılar kapanmaya başladı bile, Bayan Mary. Her taraftan kapandıklarını hissediyorum. Aile?" Elini masaya vurmasıyla çatal bıçaklar ve bardaklar şangırdadı. "*Çat!* Kapandı. Evlilik?" Bir daha vurdu. "*Çat!*"

Arabella, Johnnie'nin davası sürerken Noel'den boşanarak skandala skandal eklemişti. Mari'nin son duyduğuna göre ailesinin malikânesine yerleşmiş ve safkan atlar satın almakla ilgilenmeye başlamıştı.

"Arkadaşlar? *Çat!* Hepsi boktan varlıklar, seni tenzih ediyorum elbette. Müzik?" diye devam etti Noel, bir kez daha masaya vurmak için elini kaldırdı ama Mari uzanıp onu durdurdu.

"O kapı yüzüne asla kapanmayacak, Noel," dedi ve ciddiydi de. "Kapanmasına izin veremezsin."

Noel'in eli tüm gücünü yitirirken bir an için Mari'ye sanki ağlamaya başlayacakmış gibi göründü.

"Hâlâ iyi taraflarımızı görebiliyorsun," dedi Noel elini çekerek. "Onca şeye rağmen."

O sırada yemekler gelince Mari derin bir oh çekti çünkü böylelikle maziye yaptıkları bu tatsız yolculuk kısa kesilmiş oldu. Çok geçmeden Noel ona bu küçük restoranı nasıl bulduğuna,

Ninova

dünya genelinde keşfettiği diğer kuytu yerlere dair hikâyeler anlatmaya başladı. Yemek bittiğinde Mari kendini çok daha rahat hissediyordu.

Restoranın sıcağından sonra dışarıda hava buz gibiydi. Mari daha kalın bir mont giymiş olmayı diledi çünkü kar durmasına rağmen hava ayaza çekmişti, soğuk yakasından içeri doluyor, gözlerini yaşartıyordu.

Noel, Mari'nin titrediğini görünce şal desenli atkısını çıkardı.

"Gel buraya." Atkıyı Mari'nin boynuna doladı ama sonra bırakmadı, uçlarından tutarak Mari'yi kendine doğru çekti ve başını eğip yüzüne baktı.

"Bayan Mary, olmadı düşündüğün gibi," diye mırıldandı, yüzünde hâlâ o acayip gülümseme vardı ve Mari nihayet anladı, bu sözler ne imalıydı ne de dalgacı.

Acıklıydı.

O zaman bilmiyordu ama bu Noel'i son görüşü olacaktı. Noel ilham bulma amacıyla fakat aynı zamanda hayatında daha büyük şeyler başarma arzusuyla bir ay sonra Nepal'e gidecekti. Sonunu getirecek bir arzuydu bu, yüz günden az bir zaman sonra kullandığı küçük uçak bir dağın kenarına çarptığında can verecekti. Mari ömrünün sonuna kadar o ânı düşünüp Noel'in olacakları bilip bilmediğini, koskoca Noel Gordon'ın yeryüzünden nasıl bu kadar kolay silinebildiğini merak edecekti.

Ve küçücük bir yanı şöyle düşünecekti: *Artık geriye sadece Lara ve ben kaldık.*

Artık sadece biz biliyoruz.

Bu düşüncenin içini ısıtmasından nefret edecekti.

Noel eğilip onu öptü, dudaklarına bastırdığı dudakları soğuk ama nazikti.

Geri çekildiğinde gözleri yaşarmıştı, aslında soğuktan olabilirdi ama Mari havadan olduğunu hiç sanmıyordu.

"O lafı ettiğime çok pişmanım," dediğinde Mari kısa süre önce kendisinin de aklından geçen o malum ânı düşündüğünü biliyordu.

O güneşli gün göl kenarında yaşadıkları ânı.

Kendini bunlardan kurtar.

"Ben değilim," dedi ve Noel burnundan gülüp atkının uçlarını bıraktı.

"Değilsin, olmazsın da, biliyorum."

Sonra gitmek için arkasına döndü. Bir zamanlar dünyanın en ünlü rock yıldızı olan Noel Gordon şimdi soğuk, yağışlı bir aralık akşamı New York sokaklarında dolaşan sıradan bir adamdı.

Mari ters istikamete döndü, yol ağzında taksi çevirecekti ama gözüne bir telefon kulübesi ilişti ve ne olduğunu anlamadan kendini kulübenin içinde buldu, eldivenli elleriyle bozuk para arıyordu.

Numarayı aylar önce, Lara'nın Kaliforniya'ya taşındığını öğrendikten kısa süre sonra bulmuştu. Sonrasında da küçük bir kâğıt parçasına yazıp cüzdanına koymuştu ama ona o kadar çok bakmıştı ki numarayı artık ezbere biliyordu.

Numarayı çevirirken kendine Lara'nın telefona çıkmayacağını, bu aramanın boşa gideceğini ve fevri hareket ettiği için sabah kendini aptal gibi hissedeceğini söylüyordu.

Bu yüzden Lara'nın o tanıdık sesiyle, "Alo?" dediğini duyduğunda o kadar şaşırdı ki neredeyse telefonu yüzüne kapayacaktı.

Ama kapamadı ve kekeleyerek konuştu. "L-Lara? Benim, ben–"

"Mari. Biliyorum."

Lara, Mari onu son gördüğünde Londra'daki Scala'da, etrafında hale oluşturan sahne ışıkları altında konser veriyordu. *Aestas*'ta yer alan bütün şarkıları baştan sona çalmıştı ve Mari de karanlık bir köşede, ellerini göğsüne bastırmış, gözlerinde yaşlarla hepsini dinlemişti.

Ninova

Kulise gitmeye çalışmamış, Lara'nın onu dinleyiciler arasında görmesini bile istememişti.

"Neden aradığımı bilmiyorum," dedi. "Sanırım... Sanırım seni özledim."

Hattın diğer ucundan uzunca bir süre ses gelmeyince Mari, Lara'nın telefonu kapadığını düşündü ama sonra Lara konuştu. "Bence ondan aramadın. Aslına bakarsan uzun zamandır aramanı bekliyordum. Bir gün arayacağını biliyordum."

Mari telefon kulübesinde öylece dururken nefesi camı buğulandırıyor, buğunun ardında şehrin ışıkları karman çorman görünüyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Albümünü sayamayacağım kadar çok dinledim. Muhteşem olmuş, Lara." Sonra utangaçça güldü. "Gerçi satış rakamlarına bakınca bunu söylememe gerek bile yok."

"*Lilith Yükseliyor*'dan üç tane aldım," dedi Lara. "İlk okumada sonunu getiremedim çünkü... çünkü çok gerçekçiydi. Ama harika yazmışsın, Mari. Gerçekten."

Mari boğazının düğümlendiğini, gözlerinin yaşardığını hissetti. "Teşekkür ederim."

Yine sessizlik olunca Mari alelacele konuştu. "Şu anda bazı tanıtım faaliyetleri ve iş toplantıları için New York'tayım." Güldü, gülerken de camdaki buğuya bir çizgi çizdi. "Son derece kibarlar ama hepsinin, "Bu lanet olası kadın ikinci kitabını teslim edecek mi artık?" diye düşündüğüne eminim."

Hiç şüphesiz bir gün teslim edecekti ama *Lilith Yükseliyor*'un başarısının gölgesinde kalmayacak bir şey hayal etmek zordu. Okurlar muhakkak hayal kırıklığına uğrayacaklardı ancak ona engel olan sadece bu değildi. *Lilith Yükseliyor*'u yazmayı bitirdiği o korkunç, fırtınalı geceden sonra kafasının içindeki ses susmuştu.

"Halledersin," dedi Lara. "*Aestas*'tan sonra çıkardığım albüm hayatımda yazdığım en zor albümdü ama eninde sonunda bitti."

Mari *Altın Işık, Gümüş Ay* isimli albümü dinlemiş, beğenmişti ama o albüm *Aestas*'ın büyüsünden yoksundu ve bunu Lara'nın da bildiğinden şüpheleniyordu.

"Bakacağız," dedi tereddütle. "Hazır ben Amerika'dayken, sen de Amerika'dayken..."

"Olmaz."

Lara bunu usulca ama kararlılıkla söylemişti. Mari telefon kulübesinde öylece dikilip caddenin karşısında el ele yürürken gülüşen, soğuğa karşı yakalarını kaldırmış çifti izledi.

"Mari, o gece olanlar... O gece olanlar yüzünden kendimi hiç affetmedim. Hiçbir zaman da affetmeyeceğim. Ama sorun şu ki... Bence sen affettin. Bence sen yaşadığın her şeye değer olduğunu düşüyorsun."

Mari birden sinirlenerek ahizeyi sıkıca kavradı. "Şimdi ikimiz de daha iyi koşullarda yaşamıyor muyuz? Sen o çocuğu doğursaydın, Pierce bizi peşinden sürüklemeye devam etseydi daha mı iyi..."

"Çekip gidebilirdik, Mari," dedi Lara, sanki dakikalardır değil de saatlerdir tartışıyorlarmış gibi sesi yorgundu. "O gece ben de aynı şeye inanıyordum. Başka çaremiz olmadığına. Ama birkaç yıl önce kapana kısılmış filan olmadığımızı fark ettim. Sadece başka çaren yokmuş gibi görünmesi için kendine öyle olduğunu söylüyordun. Oysa vardı, Mari. *Benim* vardı. Geçmişi değiştiremem ama sırf sen kendini daha iyi hisset diye masada ya da kanepede karşına oturup yaptığımız şey hiç de korkunç değilmiş gibi davranamam. Sen benden bunu yapmamı istiyorsun."

Mari cevap vermedi ve dışarıda yeniden kar yağmaya başladı; bu sefer lapa lapa yağıyor, taneler daha hızlı düşüyordu.

"Seni daima özleyeceğim, Mari," dedi Lara. "Ama seni affetmeyeceğim. Affedilmeyi ikimiz de hak etmiyoruz."

Ninova

Bir *klik* sesi duyuldu ve ardından Lara, Mari'yi camlarına kar tanelerinin yapıştığı buz gibi telefon kulübesinde yapayalnız bırakarak gitti.

Mari elinde ahizeyle uzunca bir süre orada öylece durduktan sonra nihayet telefonu kapadı.

Telefon kulübesinin kapısını çekerek açtı ve birden üstüne vuran soğuk havaya aldırış etmeden karlı caddeye çıkıp yol ağzına doğru yürümeye başladı.

Yalnız başına.

Ninova

Villa'nın yazarları
Chess Chandler ve Emily McCrae'yi kutlamak üzere
NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ'NDE
gerçekleştirilecek resepsiyona
hepiniz davetlisiniz.

Çıktığı gibi *New York Times*'ın çoksatanlar listesinde bir numaraya yerleşen *Villa* iki milyondan fazla sattı ve yirmiden fazla dile çevrildi. Yönetmen koltuğunda Emmy ödüllü Elisabeth Hart'ın oturduğu bir HBO uyarlaması da yakında seyirciyle buluşacak.

"Gerçek suç, edebi gizem ve biyografiyi bir araya getiren geleceğin klasiği" (*Los Angeles Times*) ve "sanata, kardeşliğe ve kaybın zorluğuna dair yakıcı fakat son derece kişisel bir yaklaşım" (NPR) olarak nitelendirilen *Villa*, kırk üçü bir numarada olmak üzere altmış haftadan fazladır *New York Times* listesinde yer alıyor.

Yazarlar kısaca kitabın yaratım aşamasından bahsettikten sonra kokteyle ve atıştırmalıklara geçilecek.

KIYAFET: YARI RESMÎ.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeği için Chess'le buluşacağımız restorana doğru yürürken yağmur yağıyordu. Yola çıkmadan önce yaptığım telefon görüşmesi uzamış, bittiğinde on dakika önce restoranda olmam gerektiğini fark etmiştim.

Ama şimdi buradaydım ve Chess çoktan gelmişti; buz dolu bir kovanın içinde bir şişe beyaz şarap soğuyor, bir sepet ekmek önünde dokunulmamış duruyordu.

"Kusura bakma!" diye seslendim yaklaşırken. Ben yanlarından geçerken insanlar dönüp bana bakıyorlardı ama beni tanıdıklarından mı, yoksa yeni boyattığım kızıl saçlarım yüzünden mi baktıklarını bilmiyordum. Stilistim bana çok yakıştığını söylemişti ve Chess'in yüzündeki ifadeye bakılacak olursa haklıydı.

"Em!" dedi ayağa kalkıp az önce ekşiyen yüzüne bir gülücük yerleştirerek.

"Chess," dedim ben de içtenlikle ve ona sarıldım. Yine o çok sevdiği Jo Malone parfümü gibi kokuyordu ama bej ve beyazlarının yerini bugün siyahlar almış, yanık tenli, biçimli kollarını açıkta bırakan balıkçı yaka bir süveter giymişti.

Ben yerime oturur oturmaz, "Saçına bayıldım," dedi, ben de saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp omzumu silktim.

Ninova

"Televizyon tanıtımları başlamadan önce bir yenilik yapmak istedim."

Gülüşü hafif solduysa da başıyla onayladı. "Akıllıca."

Tamamı Orvieto'da çekilen ve başrollerinde ödüllü oyuncuların oynadığı on bölümlük mini dizi *Villa* bir sonraki ay HBO'da yayımlanacaktı. Chess ve ben geçen sonbahar seti ziyarete gitmiştik. Arkasında isimlerimizin yazdığı katlanır sandalyelerde oturduğumuz fotoğrafımız Instagram hesabımdaki en çok beğeni alan –tam olarak 634,932– gönderimdi ve Twitter'da ne zaman diziye dair bir şeyler paylaşsam altı ünlem işaretleriyle doluyordu.

Ama Chess'in bugün konuşmak istediği şeyin dizi olmadığını biliyordum.

Villa çıkalı iki yıl oluyordu ve hâlâ *New York Times* listesinde üst sıralardaydı. Ciltlisi çok iyi sattığından henüz karton kapak planımız bile yoktu ama şu soru herkesin aklmdaydı:

Şimdi sırada ne var?

Kimse yeni bir Petal Bloom kitabı istemiyordu elbette. Petal ve Dex, *Ölümcül Kazı*'nın sonunda zamanda donup kalmışlardı ve onları orada bırakmaktan gayet mutluydum.

Ama *Villa*'nın devamı... İşte o başka hikâyeydi. Onunla ilgili sorularla karşılaşmadığım tek bir gün bile olmuyordu. Sosyal medyada, internet sitemde, röportajlarda, yeni temsilcim Jonathan'la yaptığım telefon görüşmelerinde.

Şimdi aynı soruyu Chess'in gözlerinde de görebiliyordum, peçetesini silkeledikten sonra söze de döktü. "Sıradaki kitabı planlamaya başlamanın vakti geldiğini düşünüyorum. Böylece dizi patladığında yeni kitap hakkında büyük bir duyuru yapabiliriz. Patlama üstüne patlama olur, anlarsın ya?"

Sırıtarak dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını iç içe geçirip cevabımı bekledi, ben de bundan zevk alarak onu biraz oyaladım. Kendi peçetemi açtım, suyumdan bir yudum aldım.

Ninova

Bir an için aydınlatmaları inceledikten sonra nihayet, "Sence denemeye gerek var mı?" diye sordum.

Elleri masadan düştü. "Ne?"

"Bilmiyorum," dedim peçetemle oynayarak. "Yani evet... *Villa* büyük ses getirdi ve doğrusunu istersen bunun için minnettarım ama bence tek kitap olarak kalmalı. Ne yapacağız, ömrümüzün sonuna kadar birlikte mi yazacağız? Hem zaten gizem kitapları pek de senin alanın değil, yanılıyor muyum?"

Gülümsemesi soldu. "Kişisel gelişim de senin alanın değildi ama bak, yazdığımız kitap dünya çapında ünlendi." Hafif bir kahkaha atıp elini savurdu. "İkimiz de *Villa*'ya kendi güçlü yanlarımızı kattık. Okurlar da bunu sevdi zaten."

Okurların asıl sevdiği Chess'in adı, benim yazım ve onlara anlattığımız hikâyeydi ama bunları söylemedim.

"Doğru," diye kabul ettim, "ama gerçekçi olalım, aynı nehirde iki kez yüzülmez. Hem ne yapacağız, meşhur bir cinayetin işlendiği başka bir evde kalıp hakkında yazabileceğimiz başka bir korkunç olayın patlak vermesini mi umut edeceğiz?"

Chess öne doğru eğildiğinde gözleri parlıyordu. "Tamam, bunu çılgınca bir şeymiş gibi söylüyorsun ama öyle bir şey *yapsak* nasıl olur? Trajedi kısmından bahsetmiyorum elbette ama meşhur cinayetlerin işlendiği yerleri bulup onlar hakkında yazsak? Neden işlendikleri, insanların neden hâlâ bu cinayetlere ilgi duyduğu..."

Demek istediği şuydu: kendisi yeri bulacak, bense bütün kitabı yazacaktım. *Villa*'da öyle olmuştu. O kitabın yüzde yetmişini Orvieto'da kendim, tek başıma, ben yazmıştım. Neden bir kitabımı daha Chess'le paylaşmak zorunda kalacaktım ki?

"Bu bizi tek yönlü gösterir," dedim menümü açarken. İki yıl önce olsa fiyatlar gözlerimi yaşartırdı ama şimdi istediğim her şeyden iki tane ısmarlayabilecek durumdaydım.

Böyle zamanlarda tuhaf bir duygu karmaşası yaşıyordum. Bazen kendimi suçlu hissediyordum. Ara sıra öyle hissetmesem

canavarın teki olurdum zaten. Ama çoğunlukla memnuniyet duyuyordum.

Kendini bunlardan kurtar, demişti Noel, Mari'ye ve Mari de kurtarmıştı.

Ben de öyle.

Ama şimdi masanın öbür ucuna bakarken gerçekten kurtuldum mu diye merak ediyordum.

"Eh, en azından düşünmeye değer," dedi Chess omzunu silkerek. Bu hareketi kaygısızca yapmaya çalışmış ama sanki kas spazmı geçiriyormuş gibi görünmüştü. "Ne de olsa artık birbirimizin ikiliyiz, değil mi?"

Buna ne cevap verebilirdim ki?

Villa'nın bu kadar ilgi görmesinin asıl sebebinin çocukluktan beri dost olan Chess ve benim o trajediyi beraber yaşamamız olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim. Ayrıca Orvieto'da yaptığımız şey...

Öylesi bir olay sizi birbirinize herhangi bir yeminden ya da dostluk bilekliğinden daha çok bağlıyordu.

Başka çarem yoktu, dedim kendime belki milyonuncu kez. Artık mantra hâlinde gelmişti. *Sorun Matt'ti, bizi birbirimizden uzaklaştıran oydu, o öldüğünden beri başardıklarınıza bak. Tıpkı Mari gibi. Tıpkı Lara gibi.*

Ama bu düşüncenin arkasından hemen öbür düşünce geliyordu.

Madem sorun Matt'ti o zaman neden Chess'le bir daha yazmak istemiyorsun?

Garson masamızda durdu, beyaz gömleğinin üstüne giydiği siyah yelek jilet gibiydi. "Pencere yanındaki hanımların ikramı," dedi bir şişe Chardonnay uzatarak. Chess'le birlikte pencerenin olduğu tarafa baktığımızda bir grup kadının bizi izlediğini gördük. Bizim yaşlarımızdaydılar, kıyafetleri şıktı, saçları pahalı kuaförlerde röfle yaptırılmıştı ve Chess'le ben

teşekkür mahiyetinde el salladığımızda heyecanlı heyecanlı kıkırdayıp kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Şişe açıldı, kadehlerimiz dolduruldu, Chess'le birbirimize baktık.

Chess kadehini kaldırdı, üstünde boncuk boncuk su damlaları oluşmuştu, içindeki Chardonnay soluk sarı rengiydi. "Kadeh kaldıralım," dedi. "*Villa*'ya."

"*Villa*'ya," diye tekrarladım kendi kadehimi kaldırarak. "Ve dostluğa."

Chess gülümserken ansızın yeniden on yaşıma döndüm; Chess sırada kulağıma eğilmişti, çilek aromalı keçeli kalem gibi kokuyordu.

İyi ki senin yanında oturuyorum.

Sonra gülümsemesi ekşidi. "Sırlara," diye ekledi. "Ve ortaklığa."

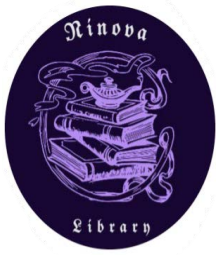
İşte o zaman bunun bitmeyeceğini anladım. Bütün bu olanlardan kurtulma şansım o gölde Matt'le beraber boğulmuştu.

Chess'i seçmiştim.

Onu sonsuza dek seçmiştim.

Kadehimi kadehiyle tokuşturduğumda kapı kapanıyormuş gibi bir ses çıktı.

"Bize."

Neden dönmek istediğini kimse anlamıyordu.

Aslında Mari kendisinin bile anladığından emin değildi. Ama Ebury Caddesi'ndeki muayenehanede oturup o sözleri –*ameliyat edilmesi imkânsız, çok ilerlemiş, çok üzgünüm ama şanslıysanız üç ay, değilseniz daha az*– duyduktan sonra tek düşüncesi Villa Rosato'ya dönüp orada son bir yaz geçirmek olmuştu.

Bütün yazı çıkaramayacağını biliyordu. Artık tam bir mevsim yaşayacak vakti yoktu. Ama bir hafta, İtalya güneşinin altında bir hafta geçirebilirdi ve öyle yapacaktı.

Gerçi buraya artık Villa Rosato demiyorlardı. Lara ve olağanüstü albümü sağ olsun, adı Villa Aestas olarak değiştirilmişti ve Mari seyahat danışmanının telefonda öyle dediğini duyduğunda elini ahizeye kapayarak hıçkırmıştı.

Lara öleli on yıldan fazla oluyordu ve Mari'nin kız kardeşini o kadar erken kaybetmekten nefret ettiği şeyler arasında canını en çok yakan buydu. O yaz orada kimsenin istemediği tek kişi olan Lara'nın, sonunda villanın bir bakıma sahibi olması kaderin en büyük cilvesiydi.

Lara buna ne çok sevinirdi.

Mari o evde Lara'nın varlığını iliklerine kadar hissediyordu. İlk iki gün koridorlarda dolaşırken kardeşinin her köşeden çıkmasını beklemişti, ya kıkırdıyor ya da surat asıyor olacaktı, koyu gözleri yıldızlardan daha parlaktı.

Noel de oradaydı. Anılarında kanepelerde uzanıyor, göldeki kayıkta şarkı söylüyor, şöminenin yanındaki yerinden ona göz kırpıyordu, hatta Mari bazen sanki odadan yeni çıkmış gibi parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Johnnie hâlâ oradaysa bile kendine onu düşünme izni vermeyecekti.

Ama Pierce...

Pierce her adımına musallattı.

Ninova

O iyi bir adam değildi. Bunu şimdi, otuz sekizinde, on dokuzunda anlayamadığı bir biçimde anlayabiliyordu. Pierce iyi olmak istemişti ama nasıl olacağını bilmiyordu ve bencilliğini, toyluğunu birer kusur değil, meziyet gibi göstermeye çalışmıştı.

Ama gençti. *Çok* gençti. Hepsi öyleydi, hepsi berbat seçimler yapmıştı ve bütün gençler gibi her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı ama daha iyi bir şey olmaya çalışıyorlardı.

Daha büyük bir şey.

Mari, Pierce'i hatırlayınca kendini yeniden pencerenin önündeki o küçük masanın başında buldu ve kalemi yeniden hareket etmeye başladı. O yazın gerçek hikâyesini, acısıyla tatlısıyla her ânını yazdı. Pierce ve Noel'le geçirdiği geceyi, *Aestas*'ı ilk dinleyişini.

Johnnie'yi iyi biri olarak yazdı çünkü sahiden de iyi yanları vardı. O gün göl kenarında Mari'ye saçlarının muhteşem olduğunu söyleyip çarpık gülümsemesiyle gülerken içindeki iyiliği göstermişti.

Mari son geceye, her şeyin bittiği geceye gelene kadar durmaksızın yazdı.

Neredeyse yirmi yıldır o geceyi düşünmemişti ama şimdi kendine hatırlama izni verdi.

Masasında oturmuş, *Lilith Yükseliyor*'u bitiriyordu, dışarıda fırtına vardı ve aşağıda bir yerden Pierce ona sesleniyordu.

Mari onu duymazdan gelmişti. Kitabın sonu yaklaşmıştı, *Mari* kitabın sonuna yaklaşmıştı, hem Pierce ne istiyor olabilirdi ki?

Ağır sesler, sert vuruşlar, Mari'nin sinirlenmesi, *Eğer yine Johnnie'yle kavga ediyorsa...* diye düşünmesi.

Sonra kitabı bitirmişti. *Son*, diye yazmıştı.

Her şeye rağmen bu başarı ânını Pierce'le paylaşmak isteyerek aşağı inmiş ve korkunç bir kâbusa adım atmıştı.

Pierce'in güzel yüzü kanlar içindeydi, kafasının arkası paramparça olmuştu.

Johnnie elinde gri ve ağır bir şeyle tepesinde dikiliyordu, yüzü kana bulanmıştı, Pierce'in kanıydı bu, gözleri neredeyse hayvan gözleri gibi bakıyordu, boş ve anlamsızdı.

Sonrasında olanlar bir bulanıklıktan ibaretti. Mari çığlık çığlığa koşup Lara'ya, polise, Noel'e, onlara yardım edebilecek kim varsa ona seslenirken Johnnie'nin elindeki ağır heykel taş zemine düşerek paramparça olmuş, kendisi de hemen yanına yığılmıştı.

Sonuç olarak Mari gerçeği, bütün gerçeği anlatamamıştı. Johnnie'yi orada elinde cinayet aletiyle gördüğünü saklamıştı çünkü, neredeyse saçma bir biçimde, Johnnie'ye en azından bir şans vermek istemişti. Neden yaptığını, bütün bunların nasıl olduğunu açıklamasını istemişti.

Ona hâlâ en çok ıstırap çektiren kısım buydu. Pierce, Johnnie ona vurduğu için mi Mari'ye seslenmişti? Bu kavganın öncekinden farklı olacağını hissetmiş miydi? Nasıl başlamıştı, nasıl ilerlemişti de Pierce o holde can vermişti? Mari eğer kitabını –hayatını değiştiren kitabı– bitirmeye o kadar odaklanmış olmasaydı Pierce hâlâ yaşıyor olur muydu?

Asla bilemeyecekti. Johnnie hiç anlatmamıştı ve tutuklandıktan altı ay sonra hücresinde kendini asmıştı.

Mari önündeki boş sayfaya baktı.

Yazmaya başladı.

Hikâyeyi olduğu gibi anlatmadı. Daha farklı, daha karanlık bir hikâye yazdı, bunda heykeli alıp Pierce'in kafatasını ezen kendisiydi. Böylesi daha iyiydi, değil mi? Daha büyük, daha önemli, daha az... anlamsız.

Mari tıpkı *Lilith Yükseliyor*'u bitirdiği geceki gibi hissederek yazdıkça yazdı. O geceden sonra bir daha hiç böyle hissetmemişti. Başka kitaplar yazmıştı elbette. Toplamda dört taneydi fakat hiçbiri *Lilith Yükseliyor* kadar iyi değildi, hiçbirini dünyayla paylaşmak istememişti ama bu hikâye içinden boşanıyordu.

Bittiğinde –öbür hayattaki öbür Mari kanlı heykelin parçalarını uyuyan Johnnie'nin ellerine tutuşturup öbür Lara'ya kimseye söyleyemeyeceğine dair yemin ettirdiğinde– Mari duracağını sanıyordu. Ama devam etti.

Noel 1980'de o uçak kazasında öldüğünde Mari onu üç yıldır görmemişti, üç yıl önceki görüşmeleri de imza günlerinden

Ninova

birinde kısa bir selamlaşmadan ibaretti. Bu sefer New York'ta karlı bir gecede karanlık bir restoranda son kez buluşup vedalaştılar.

Yürüyüşünü, konuşma şeklini hatırlayıp ölmeden önceki son aylarında nasıl görüneceğini gözünde canlandırarak Noel'i yazarken gözyaşları sel oldu.

Hikâyede öpüşerek vedalaşıyorlardı, gerçek hayatta hiç yapamadıkları gibi.

Ve Lara, uçarı, değişken Lara... Bu hikâyede ahlaki değerleri olan sadece oydu. Olanları kolayca kabul etmeyen ve sonunda hepsinden daha asil davranan oydu.

Kendine gelince... eh, kendini tek başına ayazda bırakmıştı çünkü bazen başına tam olarak bunun geldiğini hissediyordu. Sevdiği, kaybetmek istemediği, Öbür Mari'ye yazdığından çok daha iyi bir hayatı vardı. O ve Lara görüşmeye devam etmiş, buldukları her fırsatta birbirlerini ziyaret etmişlerdi, ta ki Lara bir gece çok fazla eğlenmeye karar verip kanı şampanya ve Quaalude[7] doluyken jakuzisine girene kadar.

Ama Mari bazen bütün hayatını kendi başının çaresine bakarak geçirdiği hissine kapılıyordu, bu yüzden bu son ona uygun gelmişti. Kendi hikâyesinin kendi versiyonuydu.

Bitirdiğinde hepsini baştan okudu ve 1974'ten beri ilk defa huzura benzer bir şey hissetti.

Pierce'i o öldürmemişti. Uyuşturucu kaynaklı bir öfke nöbeti sırasında Johnnie Dorchester öldürmüştü – iki adam için de üzücü ve aptalca bir sondu, Mari bu durumu hiçbir zaman kabullenememişti.

Ama kalmakta ısrar etmeseydi, Pierce gitmek istediğinde ona müsaade etseydi, ona seslendiğinde yanma inseydi...

Diğer yandan ona anıları kadar musallat olan şu düşünceden de kaçamıyordu: Eğer Pierce yaşasaydı ortada bir *Lilith Yükseliyor* olur muydu? *Aestas* olur muydu?

---

7 Uykusuzluk tedavisinde kullanılan bir tür sakinleştirici. –*ç.n.*

Bu eserler –kendi hayatı, Lara'nın hayatı– Pierce'in kanından doğmamış mıydı?

Bu yüzden cinayet aletini tutanın kendisi olmasına izin vermek ona daha iyi gelmişti.

Daha masum.

Daha gerçek.

Ama şimdi, akşam güneşinin vurduğu pencerenin önünde otururken, bu sayfalarla ne yapacağını merak ediyordu.

Bu bir çeşit şeytan çıkarma ayini, neşterle yarayı kesip atma yöntemi olmuştu. Yazdıklarının basılmasını istemiyordu ama onları Edinburgh'taki dairesinde saklamak da istemiyordu.

Sonunda bu sayfaların buraya ait olduğuna karar verdi. Saklanmaları gerekse bile buraya aitlerdi, evin hikâyesinin alternatif sonuydu. Hayatının yönünü değiştiren, daha doğrusu hepsinin hayatının yönünü değiştiren evin.

Ama bütün sayfaları aynı yere saklamayacaktı.

Bir araya geldiklerinde çoğunluğu doğru olan bir hikâye anlatıyordardı, bazı kısımları uydurmaydı ama o yazla ilgili hiçbir şey Mari'ye bu kadar düzenli gelmemişti.

Bu kadar eksiksiz.

Şimdiye kadar hep bir dizi parçadan ibaret olmuştu; hem güzel hem de dehşet verici, villanın hemen ötesindeki suda oynaşan, fazla yakından baktığında gözlerini acıtan ışık gibi değişken. O zamanlar hikâyeyi parçalara ayırmak doğru gelmişti. İlki hüzünlüydü ama okur kötü bir şeyler olacağını hissetse bile eğlenceli, neşeli anlara tanık oluyordu.

İkincisinde hikâye bambaşka bir hâl alıyordu. Kahraman kötü adam, kötü adam da kurban oluyordu ve bu, daha öncesinde yaşanan her şeye farklı bir gözle bakmayı sağlıyordu.

Yine de ilki hâlâ geçerliliğini koruyordu, o başka bir hikâyeydi, başka bir evrende olabileceklere dair bir anlatıydı.

Bu iyi bir şey, diye düşündü Mari. *Hikâyeler böyle olmalı.*

Ninova

Sayfaların büyük kısmını kolay bir yere, Johnnie Dorchester'ın cama kazıdığı *M* harfinin hâlâ ara sıra ışıkta parladığı pencere oturağının altına sakladı.

Pierce'le gerçek kavgasını ve onu kurgusal olarak öldürüşünü yazdığı kısmıysa çok daha gizli bir yere sakladı.

Burası yalnızca *Lilith Yükseliyor*'u büyük bir dikkatle okuyan birinin aklına gelirdi. Sayfaları bu kuytu yere tıkıştırırken gülümsedi.

Bu sayfalar bir gün bulunursa gerçek bir hayran tarafından bulunacaktı, peki bunları bulan kişi sayfalarla ne yapacaktı?

Mari bunu ne biliyor ne de önemsiyordu. Ne de olsa o zamana kadar ölecekti. Kaçınılmaz ve hızla yaklaşan sonundan evvel bulunamayacakları kadar iyi saklamıştı.

Sayfaları bulan kişi belki de hikâyesinin gerçek sonunu bulduğunu düşünecekti. Belki de deli saçması bir kurgudan ibaret olduğuna karar verecekti. Belki de onları ateşe atıp yakacaktı.

Mari için bir önemi yoktu. Yapabileceğini yapmış, hikâyeyi kendine mantıklı gelen şekilde yeniden anlatmıştı ve günün birinde bütün dünya Pierce'i öldürdüğüne inansa bile en azından bu sayede bir daha asla ayrılmayacaklardı.

Araba sabah erkenden geldi ve Mari'nin Villa Rosato'ya –Villa Aestas'a– dair son gördüğü şey evin sabah güneşinde parlayışı oldu; duvarları arasında yeni bir hikâyenin yaşanmasını bekleyen kusursuz bir cevher...

Mari parmaklarını arabanın arka camına bastırırken sıcak taşı avucunun altında hâlâ hissedebildiğini hayal etti.

Kendisi yakında ölecekti ama villa daha uzun yıllar ayakta kalacaktı ve bu da aslında hiçbir zaman ölmeyeceği anlamına geliyordu. Pierce, Lara ve Noel de ölmemişti. Hatta Johnnie bile ölmemişti. Hâlâ bu koridorlarda yürüyorlardı ve yakında o da onlara katılacaktı.

Onun ardından gelenler de ona katılacaktı.

Evler unutmazdı.

TEŞEKKÜRLER

Bu teşekkür yazısında ilk değinmek istediğim şey tabii ki şu: Bütün arkadaşlarım, hepinizi temin ederim ki *hiçbiriniz* Chess değilsiniz. Söz veriyorum. Gerçek hayatta çevrem bu kadar güçlendirici, bu kadar destekleyici arkadaşlarla dolu olduğu için çok şanslıyım ve sanırım bu sayede dost görünümlü düşman dinamiğini bu kadar karanlık bir açıdan yazabildim. Hiçbiriniz bütün masrafları karşılayacağınızı söyleyerek beni İtalya'ya davet etmediyseniz bile hepinizi çok seviyorum ama bunun büyük bir ayıp olduğunu bilin.

Holly Root gibi bir ismin taaaa 2008'den beri temsilcim olmasına hâlâ şaşırıyor, kariyerim kitaplarımdan daha fazla ters köşe yaşarken beni bu kadar iyi desteklemesine ve cesaretlendirmesine aynı şekilde şaşırmaya devam ediyorum. Emily iyi temsilcilerin iyi insanlar olmak zorunda olmadığını söyleyebilir ama Holly iki bakımdan da en iyisinin iyisi.

Sarah Cantin, hayallerimin editörü, Başak burçlu kraliçe, dilerim sana her seferinde onları olmaları gereken kitaplara dönüştürdüğün binlerce çılgın fikir daha gönderebilirim. İşinde senin kadar iyi olan biriyle çalışmak büyük bir ayrıcalık.

Sallie Lotz, bana yazdığın notları özleyeceğim ama bu kitapta birlikte çalışabilmemizden dolayı çok mutluyum ve yazarlarınla

Ninova

beraber editöryal süperstarlığa doğru yükselişini izlemek için çok heyecanlıyım!

Ayrıca Drue VanDuker'a da çok minnettarım. Zekânla ve bu kitabı hemencecik, içgüdüsel olarak "anlamanla" beni ne kadar şaşırttığını bilemezsin.

St. Martin Press'teki bütün ekibe ve bilhassa da Sarah Bonamino, Marissa Sangiacomo ve Jessica Zimmerman'a çok teşekkür ederim. Benim adıma yaptığınız her şey için ve e-postalarınıza gerçekte değil de kafamın içinde yanıt verdiğim süre boyunca sabırlı davrandığınız için hepinize minnettarım.

Danielle Christopher, bana kalırsa insanların kitaplarımı almalarının asıl sebebi muhteşem kapakları. Her birine ayrı ayrı özendiğin, her birinde sanatını konuşturduğun için teşekkür ederim.

2016'da Orvieto'daki tur rehberimiz Emilio, sen eklesiyastik sanat eserlerinden hevesle bahsederken seni dikkatle dinlemediğim için özür dilerim ama dürüst olmak gerekirse çok vardı ve aklım orada geçen bir cinayet kitabı tasarlamakla meşguldü. Eminim anlıyorsundur. Bizi bu hikâyede büyük rol oynayan kuyuya götürdüğün için sana bilhassa minnettarım!

Teşekkür yazılarında kocama hep teşekkür ederim ama bu sefer gerçekten hak etti çünkü İtalya'ya gitmemizin asıl sebebi oydu. Bir yaz Roma'da öğretmenlik yapmaya karar verdiğin ve Percy Shelley'nin mezarını ziyaret edip ona iki çift laf edebilmem adına en iyi otobüs güzergâhını bulduğun için sana teşekkür ederim.

William, en sevdiğim seyahat arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak Mary Shelley'ye teşekkür ederim. Sebebini açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum.